

Tác giả: Tatsuhiko Takimoto

NXB: NXB văn học

Số trang: 313

Người type: @Tiểu Mon Mon

Tóm tắt:

Cậu mới hai mươi hai tuổi nhưng hết bốn năm trong đời cậu đã sống như một kẻ khép kín, bỏ học, thất nghiệp, không giao tiếp, chỉ miên man với cuộc sống ảo trên mạng.

Tinh thần cậu đáng ra sẽ mục ruỗng đi như thế trong căn phòng trọ tù đọng nếu một ngày kia cậu không gặp một cô gái lạ lùng. Xuất hiện trong trắng như thiên thần nhưng toàn thốt ra những lời kì quặc, cô tự nhận có thể chữa chứng hikikomori cho cậu, miễn là cậu bằng lòng ký một hợp đồng với cô. Liệu người con gái thiên thần này có thể thanh lọc thế giới của cậu?

Một điểm thú vị nữa là ngoài vấn nạn hikikomori đang vượt xa biên giới Nhật Bản, câu chuyện còn lôi tuột ra trước mặt người đọc một loạt hiện tượng nổi cộm trong xã hội hiện đại như otaku, một game, tự tử qua mạng... Tất cả được khai thác một cách bi kịch nhưng cũng không kém phần hài hước, và điều đó khiến câu chuyện có được một điểm nhìn sâu sắc: bàng quan, giấu cột mà cũng nhân ái vô cùng.

Chương 1: Sự ra đời của một chiến binh (Hồi 1)

Vào một đêm tháng Giêng lạnh căm căm, tôi khám phá ra sự tồn tại của một âm mưu.

Trong căn hộ nhỏ sáu chiếu với chỉ duy nhất một phòng, tôi đang ngồi co ro bên bàn sưởi. Đêm ấy rét cắt da.

Dù thiên niên kỉ mới đã bắt đầu, nhưng tôi chẳng trông thấy chút ánh sáng hi vọng nào. Thậm chí tôi còn khóc khi ăn món súp mừng năm mới.

Với một thằng con trai hai mươi hai tuổi, thất nghiệp, bỏ đại học như tôi thì mùa đông đặc biệt lạnh, lạnh như xuyên da thấu thịt. Ngồi giữa căn phòng bẩn thỉu, trên sàn bừa bãi áo quần mặc dơ và trên bốn bức tường ám đầy khói thuốc, tôi cứ thở dài thườn thượt...

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này?

Tôi chỉ nghĩ được có vậy.

"Ôi..." Tôi rên rỉ.

Nếu không sớm thoát khỏi tình trạng hiện thời thì tốt sẽ tụt hậu hoàn toàn và biến mất khỏi xã hội bình thường. Tệ hơn nữa, là tôi đã bỏ ngang đại học. Tôi phải nhanh chóng tìm được việc làm và tái hòa nhập với xã hội.

Chỉ là tôi...không thể làm được.

Tại sao? Lí do nằm ở đâu?

Câu trả lời rất đơn giản bởi tôi là một hikikomori.

Hikikomori là chủ đề nóng nhất, hiện tượng xã hội phổ biến nhất ngày nay. Tôi đây. Một kẻ chạy trốn xã hội.

Người ta ước tính ở Nhật đang có tầm hai triệu hikikomori. Hai triệu quả là một con số khổng lồ. Ném bừa một hòn đá có khi cũng trúng một hikikomori... Dĩ nhiên điều đó là khó lòng xảy ra, vì hikikomori có ra ngoài đâu.

Dù sao thì tôi cũng thuộc dạng đối tượng hiện đang trở nên phổ biến ở Nhật. Chưa kể còn xếp vào hàng kì cựu. Tôi chỉ rời căn hộ một lần một tuần để ra cửa hàng tiện lợi gần đó mua thuốc lá và thực phẩm. Tôi chẳng có bạn bè, một ngày ngủ tới mười sáu tiếng.

Đến năm nay là tròn bốn năm tôi sống cuộc đời của một hikikomori. Chính đời sống này là nguyên nhân khiến tôi bị đuổi khỏi trường đại học.

Nghiêm túc mà nói, tôi là một hikikomori thâm niên đến mức có thể coi là chuyên nghiệp được rồi. Dù phải đối đầu với hikikomori nào đi nữa tôi cũng không thua kém gì đâu.

Tôi tin tưởng rằng nếu có Thế vận hội Olympic Hikikomori thì tôi sẽ đạt thành tích tốt. Tôi chắc chắn mình đủ sức đánh bại hikikomori của bất kì nước nào, cho dù đó là hikikomori Nga lánh đời bằng vodka, hikikomori Anh quên sầu bằng thuốc phiện, hay hikikomori Mỹ giải trí bằng cách chơi bắn súng trong phòng riêng.

À! Oyama Masutatsu, người sáng lập nổi tiếng của môn phái karate Kyokushin, vốn còn được biết đến với danh hiệu "Thần quyền", tương truyền đã ẩn cư trên núi trong suốt những tháng năm tuổi trẻ để tu luyện tinh thần trước khi hạ sơn trở thành cao thủ karate hạng nhất trên thế giới. Nếu xem xét vấn đề từ gốc độ này thì tôi - cái thằng chôn chân trong nhà suốt bằng ấy năm - hẳn đã xấp xỉ vị trí của người mạnh nhất thế giới rồi.

Chà, cũng đáng để thử một phen xem sao. Tôi quyết định chém vỡ một chai bia bằng tay không.

"Hây a a a a a!"

Tôi ngồi lại bên bàn sưởi, băng bó bàn tay đang ứa máu của mình.

Dù nhìn nhận thế nào thì rõ ràng đầu óc hiện không được bình thường. Phải chăng đó là hệ quả của việc tôi ngủ mười sáu tiếng một ngày? Hay do tôi tránh tiếp xúc với người khác trong hơn nửa năm qua?

Nguyên ngày đầu óc tôi cứ như ngập trong mây mù. Đến lúc vào phòng tắm, những bước chân của tôi vẫn liêu xiêu.

Nhưng tôi không quan tâm lắm về chuyện đó.

Vấn đề cấp bách hiện tại là làm thế nào để thoát khỏi tình trạng hikikomori vô vọng này.

Phải! Mình cần phải thoát khỏi lối sống hikikomori tách biệt này càng sớm càng tốt. Trở lại với xã hội. Một cú lội ngược dòng sau vụ bỏ học! Mình sẽ đi làm, tìm bạn gái và sống một cuộc đời bình thường.

Nếu cứ mãi thế này thì mình sẽ chỉ là một nạn nhân đau khổ mà thôi. Dần dần sẽ mất tư cách làm một con người mất. Mình cần phải quyết tâm hơn.

Tuy nhiên những quyết tâm kiểu như: "Hôm nay chính là lúc mình sẽ ra ngoài và buộc bản thân tìm được một việc làm thêm!" luôn tan biến như sương sớm trong vòng chưa tới mười phút.

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Có lẽ vì sống kiếp hikikomori quá lâu đã bào mòn tinh thần tôi đến tận gốc rễ. Mình không thể thế này mãi. Mình phải nhanh chóng làm một điều gì đó. Đến đây tôi quyết định, để phục hồi tinh thần rệu rã của mình, tôi sẽ thử thử Thuốc Trắng vừa đặt online xem sao.

Dù tên là Thuốc Trắng, nhưng nó chẳng phải chất gây nghiện hay kích thích gì. Nó chỉ là một thứ thuốc gây ảo giác tương đối mạnh, và hoàn toàn hợp pháp. Tuy vậy, nó cũng có hiệu quả tương đương với LSD. Nó ảnh hưởng trực tiếp lên bộ phận tiếp nhận serotonin của não bộ và từ đó tạo ra những ảo giác khó tin.

Chính xác. Để tôi có thể thoát được tình trạng buồn thảm này thì tôi chẳng còn cách nào khác ngoài dựa vào sức mạnh của dược phẩm. Tôi đã bị dồn đến tình thế phải cố kích thích não bộ bệ rạc của mình bằng những loại thuốc gây ảo giác mạnh.

Như nhà văn nổi tiếng Shibusawa Tatsuhiko từng nói: "Tu hành hay dùng thuốc đều đem lại sự khai sáng, sự khai sáng đó chỉ có một, và như nhau cả thôi." Đại loại thế.

Nếu vậy hãy để dược phẩm khai sáng cho tôi đi.

Tôi sẽ giác ngộ và thoát khỏi bản thể hikikomori này, tôi sẽ nghiền nát tinh thần tinh thần hèn yếu của mình và thay thế nó bằng lòng dũng cảm mạnh mẽ. Tôi đặt một ít Thuốc Trắng lên bàn sưởi và chỉ bằng một lần hít thở, đã đưa tất cả vào lòng ngực.

Chương 1: Sự ra đời của một chiến binh (Hồi 2)

Ô, thật tuyệt vời làm sao, thật sáng khoái làm sao!

Tôi như đang du hành, dù vẫn ở trong căn hộ một phòng sáu chiều nhỏ bé bần thỉu với bồn rửa ngổn ngang chén đĩa dơ và sàn phòng la liệt những áo quần mặc dơ.

Bồn bức tường tựa mình vạm vẹo, còn điều hòa thì hít thở thật sâu. Dàn loa stereo râm rì nói chuyện.

Ồ! Mọi thứ đều sống động. Chúng ta là một thế giới.

Chú tử lạnh ơi, chào buổi tối.

Ông bàn sưởi ơi, cảm ơn đã sưởi ấm tôi.

Em giường ơi, em êm ái nhất trên đời.

Anh ti vi, cậu máy tính, và các bạn mà tôi đã gặp cho đến tận lúc này... cảm ơn tất cả.

"Cậu Sato à, mau thoát ra khỏi lối sống hikikomori này đi!"

ÔI, tất cả các bạn đều cổ vũ cho tôi sao? Cảm ơn, cảm ơn. Không gì có thể khiến tôi hạnh phúc hơn thế đâu. Giờ thì tôi sẽ ổn thôi. Nhờ sự cổ vũ của mọi người, tôi có thể từ bỏ lối sống hikikomori.

Hãy nhìn đi. Nhìn đi nhé, tôi sắp ra ngoài. Giờ là 3 giờ sáng, nhưng quan trọng gì. Tôi sẽ thoát khỏi căn phòng này, hòa vào thế giới rộng lớn.

Tuy nhiên do trời lạnh nên cần ăn mặc cho đủ lệ bộ. Nào, mặc quần áo, đội mũ, choàng thêm áo khoác bên ngoài. Thế, sẵn sàng rồi nhé.

Được, tôi ra ngoài đây. Đã đến lúc nói lời tạm biệt với lối sống hikikomori. Không hẹn gặp lại!

Bái bai!

Chẳng rõ tại sao không mở được cửa phòng. Tại sao vậy chứ? Tại sao cửa không mở?

Lòng tôi ngập tràn bất an. Ai đang cố tình ngăn tôi trốn thoát?

"Đúng rồi, Sato à, nếu thoát được thì cậu không còn là hikikomori nữa." Dàn loa phát biểu.

Nghĩa là?

"Có ai đó đang ngáng đường cậu."

Tôi không tài nào diễn tả được cảm giác choáng váng của mình khi chiếc loa phát ra câu nói đó.

Ngáng đường?

Nghe vậy, tôi chợt nhớ lại thời khắc mình bắt đầu cuộc sống hikikomori.

Đó là một ngày hè nóng bức ngột ngạt.

Tôi nặng nề lê từng bước chân lên dốc để đến trường. Mồ hôi chảy ròng ròng xuống cổ.

Trên đường người qua lại thưa thớt, vài ba bà nội trợ đi mua sắm và một số bạn học cùng trường với tôi. Tóm lại, tôi chỉ trông thấy rất ít người.

Tuy nhiên hành trình đến trường hôm ấy hoàn toàn khác biệt so với mọi ngày. Ai đi ngang qua đều ngoái nhìn tôi, và tôi chắc chắn rằng dù rất, rất nhỏ - nhỏ đến mức gần như tôi chẳng thể nghe thấy - mỗi người họ đều bật ra một tiếng gì đó như tiếng cười khúc khích. Tôi chắc là như thế.

Đúng vậy.

Tôi chắc chắn thế.

Họ đều nhìn tôi, và bắt đầu chế nhạo! Các bà nội trợ và đám nữ sinh, tất cả cùng nhìn tôi, và ai cũng cười.

Tôi choáng váng. Tại sao? Tại sao họ lại cười tôi chứ?

"Này, nhìn tên kia kìa. Hắn ta bị làm sao thế?"

"Èo, trông gớm ghiếc quá! Giá hắn đừng bước chân ra khỏi cửa nhà thì hơn."

"Ha ha ha. Trông như thằng ngốc ấy."

Không thể nào... chắc là không có... không phải... chỉ là ám ảnh do ngày xưa từng bị bắt nạt mà thôi.

Nhưng lắng nghe kỹ hơn, tôi đoán chắc mình có nghe thấy tiếng họ mĩa mai.

Từ đó trở đi...

Từ đó trở đi, tôi sợ ra ngoài.

Dàn loa lạch cạch lên tiếng. "Đúng vậy đó. Những người cười nhạo cậu chính là yếu tố cản trở. Đó không đơn giản là ám ảnh bắt nạt cậu đâu, cậu Sato. Họ lợi dụng sự ngây thơ mong manh và tâm hồn khờ khạo của cậu để chống lại cậu, buộc cậu biến thành một hikikomori."

À! Ra là vậy sao! Vào khoảng khắc đó, tấm màn tối đen sâu thẳm phủ trùm linh hồn tôi bấy lâu nay cuối cùng cũng đã bị thổi bay.

Nói cách khác, cho đến nay thì tâm lý tôi vẫn bị điều khiển bởi một ai đó. Nghĩ theo hướng này thì mọi chuyện ăn khớp đến hoàn hảo. Ai có thể làm những chuyện như thế chứ? Tại sao?

Tôi không biết. Hoàn toàn không biết.

Bấy giờ chiếc ti vi của tôi bắt thần ngân nga: "Đài N.H.K hoạt động được nhờ sự ủng hộ của những khách hàng như bạn." Những từ ngữ ấy, thường chẳng mấy khi được chú ý nay bỗng khiến tôi khó chịu mà chẳng hiểu tại sao. N.H.K! Tôi cảm giác đằng sau ba mẫu tự trong bảng chữ cái ấy có ẩn chứa một bí mật sâu thẳm nào đó.

Đây rõ ràng không phải là một ảo tưởng đơn giản về sự vĩ đại hay một điều vô cùng vớ vẩn nữa. Dù rằng tôi đang bông bênh vì thứ thuốc gây ảo giác cực mạnh nhưng điều đó không có nghĩa là tôi mất khả năng đưa ra quyết định hợp lý. Thậm chí phải nói rằng não bộ tôi làm việc tốt hơn hẳn hai mươi hai năm qua của cuộc đời tôi.

Một với một là hai. Hai thêm hai là bốn. Thấy chưa, tôi vẫn tư duy logic lắm nhé!

Vì thế tôi cần phải suy nghĩ. Tôi cần phải động não!

N.H.K. Trong ba chữ cái ấy, chắc chắn ẩn chứa một bí mật dữ dội có liên quan đến tôi.

Dù với bất kì mục tiêu hay mục đích nào thì đó cũng chỉ là đơn thuần cảm giác mà thôi, nhưng tôi tuyệt không nghi ngờ gì về độ chính xác của nó. Người ta hay gọi đó là một khoảng khắc lóe sáng của tiền thức. Gọi là giác ngộ e cũng chẳng quá lời.

Tuy nhiên, hừm... Những kí ức của tôi với N.H.K ngày xưa ủa về. Nghĩ mới nhớ ngày xưa còn bé tôi rất thích N.H.K. Ở trường tiểu học tôi có xem Nadia - Bí mật biển xanh. Một anime rất thú vị.

Hơ, anime á...

Nhắc tới anime thì không thể không thể không nhắc đến otaku. Nói đến otaku là nói đến những người kém giao tiếp. Những người kém giao tiếp dễ có xu hướng trở thành hikikomori.

Thế ư?

Rõ rồi! Đến lúc này mối liên hệ giữa N.H.K và hikikomori cuối cùng cũng trở nên rõ ràng. Nói cách khác đi, bằng cách phát sóng những bộ anime hấp dẫn, N.H.K đã gây dựng được một lực lượng đông đảo anime otaku, từ đó sản sinh ra cơ man nào là hikikomori. Thật khôn kiếp! Thật bản thủ!

Tuy nhiên, tôi đã tình cờ khám phá ra được âm mưu của chúng rồi đây. Đã tới mức này thì chỉ còn một bước nữa là tôi tiếp cận được giải pháp hoàn hảo cho vấn đề. Ngả đầu ra bàn sưởi, tôi trầm ngâm suy nghĩ.

Tác dụng của thuốc làm tầm nhìn của tôi xoay vòng. Đồ đạc trong phòng cũng đồng thanh reo hò cổ vũ tôi.

Đúng vậy! Có những người bạn đồ vật này giúp đỡ thì không ai ngăn cản được. Tôi không thể tiếp tục chịu đựng những đợt tấn công hèn hạ như thế này. Đã đến lúc phản kích. Ta sẽ khiến các người phải hối hận vì đã dám nhạo báng ta.

Chỉ một bước nữa...

Mình đã tiến gần đến việc giải đáp được toàn bộ bí ẩn rồi. Ti vi ơi, bàn sưởi, máy tính ơi, hãy cho tôi sức mạnh!

Và rồi, đúng lúc đó, tôi cảm nhận được sự mặc khải. Nói chính xác hơn, nó được gửi thẳng đến não bộ tôi dưới dạng thành ngữ: cái tên nói lên bản chất.

Về cơ bản, cái tên N.H.K đúng ra đã cho biết bản chất của tổ chức. N.H.K là ba chữ đầu của "Nippon Hō Kyokai", nhưng ý nghĩa của nó không thể chỉ đơn giản như thế. Chắc chắn có tồn tại một ý nghĩa khác, một nghĩa bóng bí ẩn hơn.

N.H.K, N.H.K, N.H.K... Tôi cứ lặp đi lặp lại ba chữ cái đó.

N là viết tắt của Nippon. Nếu vậy H phải là...

Tôi hiểu rồi! Quá đơn giản! Bí ẩn cuối cùng cũng được giải đáp. Tôi đã tìm ra sự thật ẩn sau mọi thứ. H là viết tắt của Hikikomori! Nói cách khác, N.H.K đại diện cho "Nippon Hikikomori Kyokai."

Cuộc chiến của tôi bắt đầu từ ngày đó.

Trong khi du hành nhờ tác dụng của thứ thuốc gây ảo giác, tôi đã không nhận ra rằng cửa phòng không mở được là bởi trước đó tôi đã khóa vào, chứ không vì lẽ gì khác. Nhưng nói chung đó chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Dù thế nào đi nữa mình cũng phải chiến đấu cho đến ngày đánh bại được N.H.K. Mình không được phép thua.

Dù đôi lúc, thật lòng tôi chỉ muốn chết.

Chương 2: Thánh chiến. (Hồi 1)

Đã vài tháng trôi qua từ buổi tối hạ quyết tâm chiến đấu với N.H.K, từ cửa sổ căn hộ của mình, tôi nhìn xuống công viên bên kia đường, xuống một khung cảnh tươi vui đẹp để trải rộng bạt ngàn. Anh đào đang vào mùa nở rộ.

Tuy nhiên tôi chưa thấy bóng dáng thắng lợi đâu, chưa nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào chỉ ra rằng tôi sẽ thắng trận chiến này.

Do ngay từ đầu tôi chẳng biết kẻ thù của mình đang ẩn náu ở đâu cả.

Tôi nghĩ có lẽ tôi nên cho nổ bay trụ sở N.H.K.

Không, nếu làm một chuyện như thế, tôi sẽ bị cảnh sát bắn chết ngay tại trận. Phương án bị gạt bỏ.

Quan trọng là, tôi đã xác định được N.H.K là kẻ thù của mình. Tôi phải tin vào điều đó, hay ít nhất là vờ tin vào nó. Phải vậy thôi. Tôi cần kiềm chế, không nên hành động bất cần.

Cứ cái đà này thì tình thế của tôi chẳng làm sao tiến triển được.

Gần đây tôi càng lúc càng trầm uất, nhất là khi những dấu hiệu của mùa xuân cứ ồ ạt tràn vào căn hộ sáu chiều buồn tẻ của tôi.

Ở căn ké bên, một sinh viên khác đã dọn đến thay cho người vừa mới dọn đi. Các tân sinh viên đang bước trên đường đến trường, nụ cười làm sáng bừng gương mặt họ. Mở cửa để cơn gió mát lạnh của mùa xuân tràn vào mang theo những cánh anh đào cùng tiếng nói chuyện vui vẻ của mọi người.

Á á á, sao lại xảy ra chuyện này? Tôi đã bị tẩy chay khỏi sự vui vẻ của mùa xuân. Không, còn hơn thế nữa: phần còn lại của thế giới chủ động cười nhạo tôi, xuân đến nên tất cả bọn họ đều đang hứng khởi. Ít nhất đó là thông điệp tôi nhận được.

Tôi không tiếp xúc cho đúng nghĩa với một ai cũng phải đến một năm rồi.

Tôi cảm thấy nếu mọi thứ cứ tiếp diễn với tốc độ này thì chẳng mấy chốc tôi sẽ quên cả cách sử dụng tiếng Nhật. Linh tính mách bảo tôi rằng con đường tái hòa nhập với xã hội càng lúc càng xa vời. Thế thì rất dở rất tệ hại. Không sớm thoát khỏi cuộc sống hikikomori này, tôi sẽ phải sống bên lề xã hội đến cuối đời mất thôi.

Đầu tiên tôi cần phải đánh giá lại sự độc lập của mình. Tôi phải kiếm việc làm. Vì thế gần đây tôi đã mua một tờ thông tin việc làm ở cửa hàng tiện lợi gần đó. Nhưng khi đọc xong thì mọi thứ dường như trở nên không thể.

Ồ, bất khả thi rồi. Tuyệt đối vô phương. Học một trường đại học hạng ba mà không tốt nghiệp nổi, không bằng cấp. Tôi ấy! Nếu là quản lý nhân sự cho một công ty, không bao giờ tôi thuê bất kỳ một hikikomori nào như cái thằng tôi đây. Ở thời buổi này - khi việc làm càng lúc càng khó kiếm - thì chẳng công ty nào bằng lòng thuê một kẻ vô dụng như tôi.

Dù sao thì, dần dà đến một lúc nào đó mọi người cũng phải làm việc cả thôi. Then chốt là đây.

Tôi không thể nào ăn bám hai đảng sinh thành mãi được.

Và tôi không thể tiếp tục lừa gạt bố mẹ bằng những lời dối trá tẻ nhạt kiểu như, "Không sao đâu ạ! Dù cho có ra trường mà không được cấp bằng đi nữa thì con vẫn chẳng gặp khó khăn gì khi tìm việc đâu. Hiện con đang học để lấy mấy chứng chỉ quản trị công nghệ thông tin, TOEFL, soạn thảo văn bản, máy tính và hành chính, đủ thứ hết. Vì thế hãy gửi thêm tiền cho con nhé."

Phải, quỹ thời gian của tôi càng lúc càng cạn kiệt. Có lẽ chỉ còn vài tháng nữa thôi.

Trước khi bố mẹ cắt trợ cấp, tôi phải thay đổi nhân cách tằm gửi và thoát khỏi lối sống hikikomori rệu rã này

Tôi phải hạ gục N.H.K.

Liệu tôi có làm được không? Một việc liều lĩnh như thế ấy?

Thế giới bên ngoài căn hộ của tôi đầy rẫy hiểm nguy. Xe hơi phóng vù vù trên đường, phấn hoa gây dị ứng bay tới tấp trong không khí, và những kẻ giết người thỉnh thoảng gây ám ảnh dư luận. Tôi có thể lao mình vào thế giới đó không? Liệu tôi có ổn không?

Nói thật lòng, tôi rất lo.

Đó thực sự là điều không thể.

Một kẻ thất bại như tôi không thể nào sống được cuộc sống bình thường trong xã hội. Cuộc sống xã hội bình thường là bất khả thi đối với một kẻ đã lâu lắm rồi đến hôm qua mới thức dậy được vào một thời điểm bình thường là 7 giờ sáng để rồi nằm lì trên giường và chìm trong suy nghĩ vẩn vơ đến tận chiều tối. Phải, cuộc sống bình thường trong một xã hội bình thường là không thể với một kẻ mà ngay sau đó quyết định thả mình vài giấc ngủ ngắn để rồi nhắm mắt lại và ngủ một mạch cho đến tận 5 giờ sáng hôm sau.

Cuộc sống bình thường trong một xã hội bình thường là vô phương đối với một kẻ như tôi, kẻ đã khóc do không thể áp dụng phương pháp phân tâm học Freud vào giấc mơ đêm qua. Trong mơ, tôi thấy mình đang quan hệ tình dục với một nữ sinh lớp trên tại một căn phòng chật hẹp, và theo phân tích của tôi thì nó ám chỉ ham muốn tiềm thức là được vui thú trong phòng hẹp với tiền bối cấp ba. Cuối cùng tôi kết luận rằng, "Thế này mà gọi là phân tích giấc mơ á? Mình chỉ lặp lại nội dung diễn biến mà thôi!"

Là không thể với tôi, kẻ mở tủ lạnh lấy bữa sáng chỉ để phát hiện ra rằng không còn chút thức ăn nào. Là không thể đối với tôi, kẻ quyết định phớt lờ cái dạ dày trống rỗng và đi tắm, chỉ để phát hiện ra rằng xà bông và dầu gội đầu đã cạn sạch từ lâu.

Và vẫn là không thể với tôi, kẻ đã bình luận mục tử vi theo cung hoàng đạo trên chương trình ti vi buổi sáng ("Hôm nay Xử Nữ rất may mắn trong tình yêu đấy nhé. Một người bạn không ngờ đến sẽ thổ lộ với bạn") một cách rất yếm thế rằng, "Họ sẽ thổ lộ với tôi kiểu gì khi cả ngày tôi không hề ra khỏi phòng chứ? Hử? Xem họ thử cách nào nào."

Nói chung, một cuộc sống bình thường trong xã hội là bất khả thi đối với tôi.

Chà!

Có khi tôi nên chết đi thì hơn!

Có khi tôi nên chết đi thì hơn. Không, tôi không thể chết vì tôi là một chiến binh ngoan cường và mạnh mẽ.

Tôi sẽ thắng hay thua, tôi không chắc. Dù sao đi nữa thứ tôi cần là lòng can đảm đủ mạnh, chính vì thế tôi phải sử dụng một cách hiệu quả nhất từng chút khí trong người. Tuy nhiên lúc này đây, việc quan trọng là ăn sáng đã.

Sau khi chậm chạp rời khỏi giường, tôi mở tủ lấy phần mì ly vẫn để dành cho những lúc khẩn cấp. Tôi rót nước sôi từ chiếc bình ủ trên chốc tủ lạnh, rồi ngồi đợi, tiện thể nghe nhạc nền anime phát ra từ phòng 202, tức căn hộ kế bên. Tôi kiên nhẫn như thế trong ba phút.

Chuyện này cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng hàng xóm của tôi, người vừa dọn đến vào mùa xuân này, rất thích anime. Dù chẳng phải điều quan trọng, nhưng giờ này trường đã vào học rồi chứ nhỉ! Việc cậu ta không hề ra khỏi căn hộ của mình liệu có ổn không? Tôi những muốn cảnh báo cậu ta, "Buổi sáng không phải là lúc đắm chìm vào bài hát của Ojamajo Doremi đâu. Cậu sẽ trễ học đấy!" Dĩ nhiên tôi không có hành động can thiệp nào. Hàng xóm sống ra sao thì có liên quan gì đến tôi đâu.

Trong lúc tôi suy nghĩ vẩn vơ, ba phút ào qua như một cái chớp mắt.

Món mì của tôi đã sẵn sàng.

Đúng lúc ấy, có chuyện xảy ra.

Tôi sắp thọc đôi đũa dùng một lần vào bát mì thì chuông cửa vang lên, "kính coong, kính coong", gây gián đoạn toàn bộ quá trình.

Ai vậy ta?

Dĩ nhiên tôi không hề hoảng hốt. Vị khách không mời bất ngờ quấy rầy bữa sáng này nhiều khả năng là nhân viên đến thu tiền điện. Tôi sẽ gặp rất nhiều phiền phức nếu đường dây sinh mạng này bị cắt đứt, nên đành buông đũa xuống và ra cửa, vẫn còn mặc đồ ngủ.

Tôi mở toang cửa ra, hấp tấp nói, "À, tiền điện! Tiền điện phải không? Tôi trả ngay đây. Trả luôn mà..."

Ngôn từ bỗng biến đi đâu mất. Giật mình trước nụ cười nở trên gương mặt vị khách và hơi hướm toát ra từ con người bà ta, tôi hiểu rằng người phụ nữ trung niên này không thể nào là nhân viên thu tiền điện được.

"Vui lòng thứ lỗi vì đã quấy rầy giữa lúc anh đang bận rộn." Vị khách mở lời, gương mặt sáng bừng dưới nắng. "Chúng tôi đang phát tài liệu tuyên truyền này," bà ta liền thoắt, chìa cho tôi hai tập tài liệu.

Trên bìa in dòng chữ: Hãy thức tỉnh! Tháp Druaga.

Gió hiu hiu thổi vào qua cánh cửa đang mở. Bên ngoài, sáng tháng Tư mát lành thật êm đềm và vui tươi.

Chương 2: Thánh chiến (Hồi 2)

Cánh cửa mở toang, không còn gì ngăn cách căn hộ của tôi - phòng 201 chung cư Mita - với thế giới bên ngoài, cũng không còn gì ngăn cách người đàn bà truyền giáo và tôi nữa.

Rồi tôi nhìn thấy... Chếch về phía bên phải mé lưng người đàn bà có nụ cười như không bao giờ tắt kia, còn có một cô gái.

Họ tính dùng những hai người để mời tôi gia nhập sao? Họ tính làm chệnh lệch cán cân lực lượng, lấy hai đánh một á? Thật hèn hạ!

Rồi tôi tiếp tục nhận ra người thứ hai trông trẻ đến thế nào.

Không hiểu sao vào một sáng tháng Tư thanh bình, dưới vầng mặt trời tỏa sáng dịu êm, cô ta lại che mình bằng một cây dù trắng. Dù không thể thấy mặt cô, vốn khuất sau cây dù, tôi vẫn đoán chắc cô ta còn rất trẻ so với người phụ nữ trung niên. Có lẽ còn trẻ hơn cả tôi.

Tay cầm dù, váy dài sáng màu, kiểu dáng đơn giản, ở cô toát ra vẻ thanh khiết, tinh khôi. Cô đứng đó, bình thản và lặng lẽ, như đang bảo vệ cho người phụ nữ lớn tuổi.

Tôi không nhận ra rằng mắt mình đã rom rớm nước.

Cô gái trẻ - tôi đoán vào khoảng mười bảy, mười tám tuổi - đang bị một giáo phái vớ vẩn lợi dụng. Nghĩ đến đây tôi không khỏi sinh lòng thương cảm. Ý tôi là... thôi nào, cái gì thế?

Tôi dám chắc cô gái đang ở lứa tuổi đáng ra phải được bay nhảy. Lứa tuổi nên mặc quần áo đẹp, đi quanh khu Shibuya và đông đưa tán tỉnh. Trong khi đó tôn giáo lại kéo theo nó những luật lệ hà khắc, kiểu như: "Người chó phạm tội tà dâm." Hẳn cô gái rất khôn khổ. Rất đau đớn, đau đớn, đau đớn lắm.

Tôi hình dung ra cảnh cô ta không biết làm gì với cơ thể mình mỗi đêm. Chúa đang nhìn xuống mà, nên chúng ta không thể làm chuyện này. Nhưng... nhưng con... con không thể kìm nén được nữa, Ô ô ô, sao con lại là một cô gái hư hỏng đến vậy chứ? Và chúa đang nhìn... con cầu xin thứ tội. Đức cha ơi!

Khi bản năng và giới luật xung đột với nhau, những điều như thế thường hành

hạ cô gái. Do các ấn phẩm của France Shoin tôi đọc trước đây có đề cập đến vấn đề này nên suy đoán của tôi hẳn là chính xác.

Bất thành linh một ý tưởng xuất hiện trong tôi. Nếu những gì tôi đoán là chính xác thì sự tồn tại của tôn giáo không hẳn là hoàn toàn xấu xa. Và đáng ngạc nhiên là, nếu bảo chúng tuyệt vời thì cũng chẳng quá lời.

Tuyệt vời về phương diện đen tối ấy. Nghiền ngẫm thật cẩn thận, tôi thấy chính sự đen tối của nó khiến cho nó trở nên tuyệt vời.

Chẳng hạn trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một cô gái đang bị một nữ tu già nghiêm khắc đánh đập. Sau đó là một cảnh tượng một phiên xử phù thủy. Cuối cùng là cuộc tra tấn tàn bạo diễn ra trên sàn một căn hầm đá. Công tố viên nói: "Ta sẽ kiểm tra xem người có phải là phù thủy không!" Rồi chuẩn bị hình cụ. Roi nhé!? Đét! Đét! Đét! "chưa khai?! Chưa khai hả?!" Vút! Vút! "Á á á á! Ngài tha cho tôi! Tha cho tôi! Tha cho tôi đi!" Tuy nhiên không ai để vào tai lời van xin của cô gái, và bữa tiệc cực hình dường như không bao giờ dứt kia cứ tiếp tục leo thang.

Tuyệt vời!

Thỏa mãn!

Tiếng vỗ tay rào rào, mãi không dứt...

"này..."

Bất thành linh tôi nhận ra người đàn bà đứng trước mặt đang nhìn mình đăm đăm. Bà ta lo lắng hỏi: "Anh ổn chứ?"

Trí tưởng tượng về cô gái theo đạo đang bay xa đến mức cuốn đi toàn bộ sự tập trung của tôi, càng đừng nói đến biểu cảm. Dù chỉ một lúc cũng đủ cho những người quan sát bình thường thấy được tôi lơ đãng và kì dị đến thế nào.

Cái quái gì vậy?

Tôi cố lấy lại thái độ nghiêm chỉnh.

"E hèm, e hèm." Tôi ho khan.

Rồi như rất nhiều, rất nhiều thanh niên bình thường khác, không để ánh mắt của mình đi lang thang nữa, tôi nhìn người đàn bà bằng cái nhìn thông minh tỉnh táo nhất mà tôi có thể tạo ra.

Tôi thừa nhận mình đang dao động. Tôi thừa nhận điều đó.

Tuy nhiên tôi đã kiểm soát được bản thân nên không để lộ sơ hở nào cho người ta nắm được. Tôi đâu nhất thiết phải hoảng lên đến thế chứ, nên bình tĩnh ngay từ đầu, chỉ cần trả lời, "À, tôi ổn," và trả hai tập tài liệu tuyên truyền cho bà ta thì mọi thứ sẽ kết thúc.

Nhưng do đã là hikikomori một thời gian quá dài, khả năng giao tiếp với người khác suy giảm hẳn đi, thành ra tôi mới dao động như thế.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Nói đi, chỉ một câu thôi, "À, tôi ổn." Hiểu rồi. Tôi nói ngay đây. Chỉ một câu thôi.

Nhiều khả năng đã rất lâu rồi mới mở lời với người khác, tình trạng của tôi e rằng sẽ không được bình thường lắm. Giọng thoát ra từ miệng tôi e rằng sẽ là lạ. Có khi nói lắp không chừng. Mà nói gì đây?

Đằng nào thì nhiều khả năng tôi sẽ không còn gặp lại người đàn bà và cô gái này nữa, nên việc họ nghĩ gì về tôi đâu quan trọng. Ai quan tâm nếu họ thấy tôi lập dị hay quái đản chứ? Vì thế tôi cần phải nói. Phải từ chối sự quan tâm của họ ngay tức thì!

Chương 2: Thánh chiến (Hồi 3)

Mau nói, "À tôi ồ!"
Mau nói, "À tôi ồ!"
"À, tôi..."

Đúng lúc đó, mắt tôi bất thần lướt qua dòng chữ "Hãy thức tỉnh!" trên bìa tập tài liệu tuyên truyền mà tôi đang cầm nơi tay phải.

Trên bìa tài liệu là những dòng chữ màu đen viết theo kiểu gothic: Lối sống hikikomori đang tấn công tầng lớp thanh niên chúng ta. Bạn vẫn an toàn chứ?

Người phụ nữ nhận thấy cái nhìn của tôi, nụ cười giả tạo càng trở nên rạn rỡ. "Đây là ấn phẩm đặc biệt tháng này. Chúng tôi đang điều tra về vấn đề hikikomori từ góc độ Kinh thánh. "Anh có hứng thú không?"

"..."

Giờ thì không thể nào diễn tả được nỗi sợ hãi đang quấy đạp bên trong tôi nữa rồi.

Họ nhìn thấu suốt tôi rồi ư? Lẽ nào bà ta đã biết rằng tôi là một hikikomori nên mới đến tận đây để đưa tập tài liệu tuyên truyền này cho tôi?

Một dự cảm đáng sợ trào lên.

Nghĩ đến việc bị những người xa lạ nhận ra mình là một kẻ vô dụng thuộc giới hikikomori, tôi bỗng run rẩy, hoảng sợ, ớn lạnh... Nói chung là một thứ cảm giác khó lòng chịu đựng nổi.

Nhưng... dù sao đi nữa thì tôi cũng phải bình tĩnh lại.

Tôi phải qua mặt họ. Qua mặt họ một cách nhanh gọn, tinh bơ.

"Hikikomori? Ha ha ha! Sao tôi lại có thể là một hikikomori được chứ?"

Mình bị hâm à? Nói thế càng dễ khiến người ta nghi ngờ. Mau lên, tôi cần phải nói dối tron tru hơn. Phải mau chóng tìm được câu gì đó lấp liếm... Câu gì cũng được. Nào, tôi van xin bản thân mình.

"Này, khô... khô... không thể nào tôi là một trong số đó, đúng không? À! Ý tôi là một kẻ như tôi không thể nào không hề nói chuyện với ai trong gần cả năm

trời, sống kiểu hikikomori thâm căn cố đế đến nỗi bỏ đại học, không tiền, không việc làm, không tương lai, không có gì. Hoặc ở trong trạng thái hoàn toàn tuyệt vọng hay cái gì đại loại thế, phải không?"

Người đàn bà lùi ra hẳn một mét. Một cách tự nhiên, những suy nghĩ của tôi tiếp tục tuôn trào không điểm dừng. Ai đó cản tôi lại đi.

"Đúng vậy, bà ngốc lắm, rất ngốc. Và bà thật thô lỗ! Ý bà là gì khi nói 'Lối sống hikikomori đang tấn công tầng lớp thanh niên chúng ta. Bạn vẫn an toàn chứ?' Với lại nếu chỉ cầu nguyện mà có thể sửa được lối sống hikikomori thì đã chẳng thành vấn đề khiến mọi người đau đầu, đúng chứ? Và mấy người thì biết cái gì? Ngay chúng tôi cũng chẳng hiểu, thế thì làm sao mấy người có thể hiểu được?"

Thế đó! Giờ tôi coi như xong. Người đàn bà đi truyền đạo trông vô cùng hoảng sợ. Trông bà thư thả sẵn sàng xoay phất mình chạy đi gọi cảnh sát bất cứ lúc nào, "Có một kẻ loạn óc ở trong căn hộ này! Hẳn ta nguy hiểm lắm!"

À, tôi đích thị là một kẻ nguy hiểm. Thực sự nguy hiểm. Tôi thậm chí còn ngạc nhiên về chính mình kia mà! Thật ra tôi choáng vì sự ngu ngốc của chính bản thân mình, chính nó đã khiến tôi trở nên quá khích với một bà cô bình thường ngày ngày đi phát tài liệu tương truyền. Chẳng ra cái thể thống gì.

Đã đến lúc tôi phải chết. Một kẻ như tôi, tuôn ra những lời lăng mạ đến thế trước mặt một người theo đạo, nên chết càng sớm càng tốt. Vì thế. bà ơi, bà về nhà nhanh đi. Hãy đem cô gái đi đi.

Ồ, không tác dụng rồi. Với tôi thế là hết, chấm hết!

Ừ, ngày mai tôi sẽ mua một thanh kiếm. Sau đó mổ bụng tự sát. Sẽ lòi hết nội tạng ra đền bù cho sự lăng nhục này, chiến binh thì phải chứng minh mình theo cách đó. Đúng, tôi sẽ làm như vậy... Nhưng mà, người ta bán katana ở đâu nhỉ? Bà ơi, bà có biết ở đâu bán không? Không biết sao? Không, không có gì. Không biết cũng không sao, được rồi mau đi đi. Ừ phải, phải. Tôi rất xin lỗi. Tôi là một hikikomori. Loại cao cấp, top đầu luôn nhé. Khó có một hikikomori nào ngoài kia chứng minh được rằng họ đáng vứt đi hơn tôi đâu. Tôi thất nghiệp. Rác rưởi. Non kém! Tôi không cần sự giúp đỡ của mấy người đâu. Tôi không sao đâu, nên hãy đi đi. Thấy không? Nhìn đây, tôi sẽ trả lại cái này. Cả hai tập, trả hết cho bà. Vì thế nên hãy đi ngay lúc này đi, càng nhanh càng tốt.

"VẬY... vậy thì, tôi xin phép vì đã làm phiền anh lúc đang bận thế này."

Vội vã tránh cái nhìn của tôi, người phụ nữ trung niên bất thần quay lại và nói

với cô gái đằng sau lưng. "Ta đi thôi Misaki Về lại hội quán, được chứ?"

Ừ, về đi, về nhà đi. về ngay lập tức. Cả cô nữa Misaki, biến lẹ đi cho.

Hơ? Cái gì? Misaki? Thái độ gì thế? Bà già đã đi rồi sao cô lại nâng cao dù hơn và nhìn đắm đắm vào mặt tôi? Gì cô có chuyện gì sao, hử? Này, nhìn gì vậy chứ. Cô đang nhìn cái quái gì vậy? Cô tính mĩa mai tôi sao? Cô cười tôi sao...?!

Đúng vậy, dường như tôi đã hoàn toàn mất mặt trước một cô gái theo đạo mà tôi không hề quen.

Trong một thoáng chốc, cô gái nâng dù cao hơn để lộ mặt và nhìn thẳng vào mặt tôi. Cô mỉm cười rạng rỡ. Đó là một nụ cười đáng yêu, thoáng chút giễu cợt. Và tôi muốn chết.

Bởi vì tôi bị một cô gái không bình thường, theo đạo, cười nhạo. Bởi tôi hoàn toàn bị coi thường. và trên tất cả, bởi nụ cười của cô gái dễ thương một cách không cần thiết. Và nhiều lí do khác nữa...

Tôi không thể tiếp tục được nữa, tôi rất nghiêm túc muốn chết đây.

Vĩnh biệt.

Vĩnh biệt bà truyền giáo.

Vĩnh biệt Misaki cầm tù.

Vĩnh biệt, vĩnh biệt tất cả mọi người.

Tôi lên đường đây. Tôi đóng cánh cửa căn hộ của mình lại, khóa trái, khép màn gió, và bắt đầu cuộc hành trình.

Ngồi trên giường, tôi bóp chặt eo. Tôi muốn kết liễu bản thân. Tôi bịt chặt miệng mình bằng hai tay, nhịn thở. Khó chịu quá, khó chịu! Nhưng tôi sẽ sớm chết thôi. Đã ba mươi giây không thở. Chết đến nơi rồi.

Nhưng, có gắng thế nào thì vẫn không đón nhận được khoảng khắc cuối cùng. Nguyên nhân chính là tôi còn thở bằng đường mũi.

Đúng là trên đời này không có việc gì như ý cả. Ai. ai đó giúp tôi đi!

Chương 3: Gặp gỡ

Mặc tôi có làm gì, thì tôi cũng sống lại. Sự u uất của tôi càng sâu hoắm như lòng hồ Baikai hay đáy vực Mariana sau cuộc gặp gỡ hôm qua.

Lần đầu tiên trong nhiều tháng, tôi đi ra ngoài giữa thanh thiên bạch nhật và hướng đến thành thị sống động. Đó là một hành động dũng cảm đầy tính anh hùng, đáng được tưởng thưởng bằng một tràng pháo tay của cả thế giới. Tôi thực sự muốn ngợi khen chính mình.

Nhưng mọi thứ đều vô ích.

Sau cùng mọi việc đều vô vọng. Tôi không thể tiếp tục thế này.

Khi trở về căn hộ, tôi co lại trong phòng và uống bia giải sầu. Ngồi ở bàn kotatsu, tôi thử hét lên: “Sake! Mang sake ra đây!”. Nhưng đó chỉ là những lời trống rỗng tôi tự nói với mình, và trong buổi chiều nhạt nhòa đó, trong căn phòng sáu chiếu nọ, những lời đó vang vọng trong sự đau khổ cùng cực.

Một vài lon bia rỗng đã nằm lăn lóc trên bàn kotatsu. Cái bài hát anime càng nghe càng khó lọt tai đó cứ ỉ ôi vọng sang từ phòng bên cạnh. Tôi uống ừng ực.

Đầu óc tôi quay cuồng, và càng lúc càng chóng mặt.

Chỉ một chút nữa thôi. Tôi sẽ quên sạch mọi thứ chỉ một chút nữa thôi.

Buổi sáng hôm đó, đã tỉnh lại từ tình thần bạc nhược hôm qua, tôi đã quyết định sẽ trốn thoát khỏi cuộc đời hikikomori càng sớm càng tốt.

Và đó là lúc ý tưởng ấy lóe lên trong tôi. Hôm nay tôi sẽ kiếm một công việc bán thời gian.

Tại sao không? Nếu tôi không thể bắt đầu một sự nghiệp, tôi có thể bắt đầu bằng một công việc bán thời gian. Nếu tôi làm thế, tình trạng của tôi sẽ chuyển từ “hikikomori” sang “lao động tự do”. Hai từ đều ám chỉ sự vô dụng, nhưng “lao động tự do” rõ ràng nghe vẫn lành mạnh hơn hikikomori. Vì thế, tôi quyết định đi kiếm việc ngay.

Tôi đến cửa hàng tạp hóa và mua một tờ tạp chí thông tin việc làm bán thời gian. Cắm đầu vội vã đi về nhà sau đó, tôi nghiên cứu tờ tạp chí với toàn bộ sự

nghiêm túc. Cái nào đây? Công việc nào sẽ hợp với tôi nhất đây.

Tôi bỏ qua những việc lao động chân tay quá nặng nhọc. Dầu sao tôi không muốn bất cứ thứ gì làm mình quá mệt mỏi. Hơn nữa, tôi cũng bỏ qua những việc phục bán hàng luôn. Chắc chắn tôi không thể hợp với nhóm nghề dịch vụ.

Thế rồi...ồ...

“Manga cafe, 700 yên một giờ.”

Không ngờ gì nữa. Công việc này rất hợp với tôi. Dầu sao, chắc chắn một quán cafe manga ở một thị trấn nhỏ sẽ không có quá nhiều khách, và nếu chán, tôi có thể đọc manga ở quầy tính tiền. Có vẻ đó là một công việc đơn giản. Chắc chắn nó phù hợp với tôi.

Với ý nghĩ đó trong đầu, tôi viết một tờ lý lịch và đắc thắng rời khỏi căn hộ.

Tiệm manga cafe đó ở trước nhà ga xe điện ngầm, phía sau một quán McDonald's. Trên đường tới đó, tôi băng qua khu dân cư trong không khí tháng Tư mát lạnh. Khi tôi đi bộ qua thành phố lần đầu tiên trong nhiều tháng, tôi lại bị ngăn cản bởi “chúng.” Những điệp viên của N.H.K cười nhạo tôi một cách tàn nhẫn khi tôi đi qua, vai rũ xuống, lê bước trên vệ đường.

Những biện pháp ngăn cản ấy thật dữ dội.

“Này, nhìn kia. Gớm quá.”

“Gã đó là một tên hikikomori thất nghiệp đó. Loại tệ hại nhất.”

“Cút về căn hộ của mày đi. Thành phố không có chỗ cho những đứa như mày.”

Những bà nội trợ, học sinh trung học, và cả những bà già lầm rầm những câu đó khi tôi đi qua. Tôi hoàn toàn tái mét.

Ôi, tôi muốn về nhà.

Tôi muốn trở về căn hộ mờ ảo, thoải mái của mình, vui người vào giường, nhắm mắt rồi chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng tôi không thể. Chuyện đó chẳng có ích gì. Hơn nữa, nếu tôi làm vậy, lại là mắc mưu nữa rồi. Tôi phải chịu đựng. Đây là trận chiến tôi phải chiến đấu một mình.

Trên thực tế, tôi lơ mơ đoán được là chuyện này sẽ xảy đến. Tôi biết từ đầu là

không thể nào họ lại để mặc tôi trở về xã hội được. Vì thế tôi không được thua cuộc. Ép bản thân mình chịu đựng sự lo lắng cứ lớn dần sau mỗi bước, tôi đến đích với những bước đi nhanh nhẹn.

Cuối cùng tôi đã đến Break Time, cửa hiệu manga nhỏ có vẻ âm cúng phía sau nhà ga mà sẽ trở thành chỗ làm của tôi từ bây giờ. Tôi quyết tâm sẽ làm việc chăm chỉ mỗi ngày, kể từ ngày mai.

Tôi sắp thoát khỏi lối sống hikikomori rồi.

Dẫu tôi có chút lo âu rằng chỉ cần bước quanh thành phố đã làm tôi bất an đến thế, chắc rằng tôi sẽ quen thôi. Nếu tôi trở thành lao động tự do, các dây thần kinh của tôi sẽ không còn căng thẳng một cách thừa thãi thế nữa.

Đúng, đã đến lúc rồi.

Tôi can can đảm lên mà bước vào bên trong. Tôi xô cánh cửa bật mở và bước vào. Thoáng thấy cô gái ở quầy tính tiền, tôi chĩa tờ lý lịch ra rồi nói nhanh: “Tôi nghe nói ở đây đang cần người làm bán thời gian.”

Tôi bắt đầu nói, nhưng câu nói đứt gãy giữa chừng.

Phía bên kia quầy tính tiền, nơi gạt tàn, bình nước nóng, và máy pha cà phê xếp thành dãy ngăn nắp, một cô gái phục vụ ngồi trên ghế, đang đọc manga. Dáng hình trông nghiêng và đôi mắt tập trung của cô ta trên trang truyện khiến tôi cảm thấy như đã gặp cô ta đâu rồi.

Thật ra hôm qua tôi vừa gặp cô ta chứ đâu.

Đứng như trời trồng trước quầy tính tiền, từ “việc làm bán thời gian”, tôi cảm thấy cơ thể mình cứng lại. Cô ấy ngẩng mặt lên từ cuốn manga trên đùi.

Mất chúng tôi gặp nhau. Đó là người truyền đạo trẻ, Misaki.

Không giống hôm trước, cô đang mặc quần áo jean kiểu khá quen thuộc với những thanh niên khác. Cô không có hào quang tôn giáo quanh mình nữa. Giây phút tôi nhận ra cô, trái tim tôi đập nhanh hơn mười lần so với bình thường. Một vòng xoáy suy nghĩ quần thảo dữ dội trong não tôi.

Tại sao một cô gái theo đạo làm việc ở một quán manga cafe? Điều đó không vi phạm nguyên tắc nào ư? Không, không, tôi không quan tâm đến điều đó. Cô ta có nhớ tôi là ai không? Nếu cô ta nhớ, tức là tôi hồng đời rồi. Không thể có ai ở

chỗ tôi làm biết bí mật của tôi. Tôi không thể làm việc với ai biết được bí mật này. Nếu cô ta nhớ ra tôi, tôi nên làm gì đây? Tôi phải chạy trốn! Vì đây là một kết luận hợp lý và logic, tôi phải chạy trốn!

Nhưng đúng lúc tôi bắt đầu cúp đuôi chuồn thẳng, cô gái theo đạo gọi tôi lại. Không còn giữ vẻ mặt dăm chiêu, cô nhìn tôi, với cùng nụ cười nhạo báng như hôm trước, rồi nghiêng đầu, cô hỏi nhỏ nhẹ: “Anh muốn làm thêm ở đây hả?”

Rõ ràng, tôi nhận ra sự khác biệt to lớn ở cách cô ta hỏi tôi với cách hỏi một khách hàng thông thường. Cô ta hẳn đã nhận ra tôi là tên hikikomori điên khùng hôm qua. Mồ hôi lạnh túa ra trên cổ tôi. Tôi muốn chạy trốn. Tôi muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Mặc dù thế, tôi phải trả lời câu hỏi của cô ta, và hỏi lại lời nói ban nãy. Bình thường, tự nhiên hết mức, tôi phải nói gì đó.

“Xe máy...máy...”

“À, anh thích xe máy à?”

Tôi đang nói cái quái gì th?

“Ồ, đúng, tôi rất thích...xe máy. Có thể bay như gió.” Một vài khách hàng ở đằng sau bắt đầu chú ý đến tôi. “Tôi rất thích nhịp đập của động cơ...!Này, cô em nghĩ sao? Có muốn cưỡi xe với tôi không?”

Tôi tiêu rồi.

“Thực ra là...ý tôi là...tôi làm gì có xe máy! Ha ha ha ha ha ha ...! Thôi, chào cô.”

Tôi chạy ào ra khỏi cửa hiệu.

Trên đường về, tôi ghé tiệm tạp hóa mua bia và rượu shochu.

Để tôi chết ngay đi. Tôi sẽ chết giờ đây.

Nhưng tôi không chết. Thời tiết đẹp quá. Thay vì chết, tôi chỉ uống ừng ực để quên hết mọi thứ. Quên hết đi.

Rượu...Tôi muốn uống rượu.

Ngồi ở bàn kotatsu, tôi thử hét lên: “Sake! Mang sake ra đây!”. Nhưng đó chỉ là những lời trống rỗng tôi tự nói với mình, và trong buổi chiều nhạt nhòa đó, trong căn phòng sáu chiếu nọ, nó vang vọng trong sự đau khổ cùng cực. Thực lòng tôi muốn khóc.

Mọi chuyện là lỗi của cô ta. Tại cô ta mà kế hoạch vĩ đại để trốn thoát khỏi cuộc đời hikikomori của tôi đã kết thúc trong thất bại thê thảm. Lúc này, tôi ước gì có sức mạnh nguyên rửa chết người. Con bé khốn nạn đó...! Quỷ thần ơi! Tôi hình dung họ đang cười nhạo tôi. Tôi chắc chắn tôi đã trở thành thằng hề.

“Ông chủ ơi, hôm nay một tên hikikomori điên khùng đến cửa tiệm.”

“Hả, thật sao, Misaki?”

“Hình như y định làm thêm ở đây. Nhưng chúa ơi, y là hikikomori, y phải biết chỗ của y chứ.”

“Đương nhiên rồi. Một gã hikikomori thất nghiệp, đáng tởm, bỏ đại học đâu có chỗ trong xã hội.”

Họ đang dùng tôi làm trò mua vui. Tại sao lại thế? Tôi không thể tha thứ được. Tôi phải báo thù...phải báo thù ngay! Tôi thề, tôi sẽ trừng phạt các người...

Nhưng vì là một hikikomori, nên tôi không nghĩ ra cách gì để trả đũa họ cả. Vì thế tôi quyết định bỏ cuộc tạm thời và nghĩ đến gì đó khác, cái gì khiến tôi thấy tốt hơn. Tôi muốn quên hết chuyện xấu xa và chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp.

Nói về những cái vui vui, thì vẫn còn N.H.K.

Đúng, nếu tôi đau đớn hay khổ sở, tôi chỉ cần nghĩ đó là do âm mưu của bọn N.H.K bày ra sau lưng.

Nếu nghĩ thế, tôi có thể cảm thấy khá hơn.

N.H.K, N.H.K....

“Hiểu rồi, tôi hiểu rồi!” Tôi gào lên. “Con bé đó là điệp viên của N.H.K!” Tôi tuyên bố rõ ràng.

Mặc dù làm thế, tôi cũng không thấy tốt hơn.

“Quý sứ!”, tôi khóc trước khi kết thúc bia và rượu.

Đầu tôi đau nhức, và bài hát anime đó cứ eo éo từ cánh cửa bên cạnh, càng lúc càng trở nên khó chịu.

Trước khi tôi nhận ra, thì đã say và trở nên hiểu chiến. Đầu óc phùng phùng, ngã dần sang những tình cảm tiêu cực. Một lần nữa, tương lai không có chút hy vọng nào. Tôi ngờ rằng cứ cái đà này, tôi sẽ chết như thế - cô quạnh, đơn độc và như một thằng vô giá trị.

“Đúng! Hết cả rồi! Hết cả rồi!” Tôi lẩm bẩm.

Và bài hát anime kia cứ eo éo những từ ngữ như là “tình yêu”, “giấc mơ”, “lãng mạn”, và “hy vọng” lặp đi lặp lại. Đối với người hoàn toàn tuyệt vọng như tôi, nghe chẳng khác nào một lời chế giễu cay độc. Những từ đó làm tôi điên lên vì giận dữ và tự thương hại.

Hơn nữa, đây là đêm đầu tiên mà hàng xóm của tôi đã chơi nhạc anime to đến thế. Thông thường y chỉ chơi nhạc ban ngày, nhưng bây giờ đã là nửa đêm rồi.

Thế rồi tôi nhận ra: Phải chăng đây là cách hành hạ mới dành cho tôi. Dành cho tôi! Một kẻ ngu ngốc hèn kém đến độ không thể thành lao động tự do!

Nếu vậy, tôi không thể cho phép điều đó. Tôi thử đâm vào tường. Không có dấu hiệu nào là bài hát sẽ kết thúc. Tôi đá vào tường. Không phản ứng.

Làm sao mà dám chế nhạo tao như thế? Tất cả chúng mày – tất cả - đều đang nhạo báng tao. Quý sứ! Chờ đấy! Tao sẽ làm chúng mày hối hận.

Tôi uống, càng lúc càng say hơn, say đến tê liệt giác quan.

Lảo đảo đứng dậy từ bàn kotatsu, loạng choạng như sắp ngã, tôi mở cửa.

Dừng lại trước cửa phòng 202, tôi nhấn chuông liên hồi. “Ding dong, ding dong, ding dong...”

Chả có ma nào trả lời.

Tôi đâm cánh cửa. Không có tiếng trả lời. Âm thanh duy nhất là tiếng nhạc anime. Bài này là bài hát của Fancy Lala: “Em là Fancy Lala...”

Tôi vặn nắm đấm. Cửa không khóa, và tôi chẳng còn quan tâm quái gì đến chuyện sắp xảy ra.

“Này!” Tôi hét, hoàn toàn giận dữ, mở toang cửa, tôi gào: “Nhạc nhẽo gì mà to thế!”

Và chính lúc đó, tôi thấy nó. Một người đang ngồi trên bàn máy tính ở cuối phòng, đối mặt với bộ loa trên tường. Giật mình vì vị khách bất ngờ, hấn chậm chậm quay người lại trên ghế xoay để nhìn qua tôi bên bờ vai.

Hấn đang...khóc.

Nước mắt lăn chậm chậm trên má hấn.

Và trên hết, còn khó tin hơn, tôi biết chắc hấn là ai. Tôi đứng đó ngơ ngẩn mà không thể tin vào mắt mình.

Lau nước mắt, hấn nhìn tôi như cũng không tin nổi. Nhoài người tới trước, hấn ngó tôi chằm chằm. Sau một khoảng yên lặng, hấn lắp bắp bằng giọng run rẩy:

“Sa...Satou?”

Không còn ngờ vực gì nữa. Đúng là Yamazaki. Bốn năm đã trôi qua, lần hội ngộ này thật quá bất ngờ.

Hồi còn học cấp ba, tôi sinh hoạt trong câu lạc bộ văn chương.

Nhưng thực ra điều đó không có nghĩa là tôi thích tiểu thuyết hay mấy cái đại loại vậy đâu. Chỉ đơn giản vì trong hội chợ kết nạp thành viên, một chị học sinh lớp trên dễ thương khủng khiếp đã gọi tôi: “Cậu đăng kia, vào câu lạc bộ văn chương đi.”

Không cần suy nghĩ, tôi đã đồng ý. Tôi còn làm được gì khác nữa đâu. Mặc dù là một thành viên của đội văn chương, và mặc dù lớn hơn tôi một tuổi, chị gái đó xinh xắn như một ngôi sao ca nhạc vậy.

Không có gì đáng ngạc nhiên, vì gia nhập câu lạc bộ vì lý do ngớ ngẩn đến thế, nên suốt mỗi buổi họp tôi chỉ ngồi chơi bài một mình. Và suốt những lúc rảnh rỗi, tôi chơi bài trong văn phòng đông đúc với chị lớp trên ấy. Chúng tôi đang làm gì vậy? Rõ ràng là, chúng tôi có thể tập trung vào những thứ khác, những thứ quan trọng hơn.

Chà, cũng còn can hệ gì nữa đâu. Quá khứ là quá khứ rồi.

Dẫu sao, chuyện đó xảy ra trong một ngày sinh hoạt câu lạc bộ. Tôi và bạn cùng lớp đang đi bộ dọc theo hành lang tầng một đối diện sân sinh hoạt chung. Đột ngột, cô bạn trở tay đến góc sân: “Nhìn kia!”

“Này, đó có phải là bắt nạt không?”

Một vài học sinh đang vây quanh một thằng nhóc mặc đồng phục cấp hai. Chúng đang đâm vào bụng thằng nhóc.

Thằng bé bị bắt nạt cười yếu ớt. Những kẻ bắt nạt cũng cười, đầy khoái trá. Đó là cảnh tượng bạn thường thấy.

“Tệ quá.” Cô gái dễ thương phá vỡ sự im lặng. Là một người đầy lòng trắc ẩn, gương mặt cô trông như thể thực lòng thương cảm cho thằng nhát – đúng lúc đó thì một ý tưởng bất ngờ lóe lên trong đầu tôi: Tôi có thể cho cô ta thấy tôi nam tính thế nào.

“Chúng ta giúp nó nhé?”

“Cậu sẽ làm ư?”

Tôi tính toán là bọn học sinh cấp hai thì có gì là khó nhá đâu. Dĩ nhiên, đó là một sai lầm lớn.

Tôi còn ớn khi hét lên câu khẩu hiệu: “Bắt nạt là không tốt” và xông vào. Chỉ khi tôi bầm dập toi tã thì bọn bắt nạt mới rời đi. Cô gái nhìn tôi vẻ khinh bỉ, và thằng nhóc đó vẫn tiếp tục bị bắt nạt cả năm tiếp theo, nên công sức của tôi là vô ích.

Mặc dầu vậy, Yamazaki, thằng nhóc bị bắt nạt, có vẻ rất tôn trọng tôi – mặc dù tôi không biết nó có ẩn tượng sai lầm gì. Nó thậm chí còn gia nhập câu lạc bộ văn học ngay khi chuyển lên cấp ba.

Lúc đó tôi đã là học sinh năm cuối. Vì chị lớp trên dễ thương đã tốt nghiệp, tôi

không còn hứng thú làm gì nữa. Vì thế, tôi cho nó lên làm chủ tịch để tôi có thể tập trung học thi đại học.

Và cứ như thế, tôi tốt nghiệp.

Sau khi nói chuyện với nó đôi ba lần ở lễ tốt nghiệp, tôi không còn nghe tin tức gì về Yamazaki nữa – ít nhất, cho đến tận phút này.

Giữa căn hộ sáu chiều một gian của mình, Yamazaki cực kì phấn khích. Nó chẳng thay đổi tí gì từ lúc tôi gặp nó lần trước. Nó vẫn mảnh dẻ, tóc nhẹ như tóc người Nga. Ban đầu, có vẻ nó đã trở nên cơ bắp một tí, nhưng nhìn kĩ thì không phải. Một thằng con trai yếu đuối ít khả năng đánh nhau.

“Huynh? Phải là huynh đó không?”

Mặc dù mắt nó đỏ rực và đang khóc, giờ nó mỉm cười hết cỡ. Bản nhạc anime đã im bặt.

Đứng như bất rãnh trước cửa, tôi ngần ngại hỏi: “Mày đang làm gì ở đây?”

“Huynh thì sao, Satou?”

“Tao...” Tôi định bảo với nó là tôi đã tình cờ chuyển vào căn hộ bên cạnh vì nó gần trường đại học của tôi, nhưng trong tiềm thức, tôi ngần ngại. Tôi không muốn Yamazaki biết tình trạng bây giờ của tôi: hikikomori, thất nghiệp, bỏ học.

Không chú ý đến khó khăn của tôi, Yamazaki hào hứng kể về hoàn cảnh của nó: “Em gia nhập vào một trường kĩ thuật. Khi kiểm căn hộ nào đó rẻ rẻ gần trường, em thích cái này.”

Có lẽ đó đã là một cơ hội hoàn hảo.

“Sao thì, huynh vào nhà đi. Phòng em hơi bị bẩn đó.”

Sự trùng hợp khó tin này vẫn làm tôi bối rối, nhưng Yamazaki đã nồng nhiệt giục tôi vào trong. Tôi đành tháo giày bước vào phòng.

Đương nhiên là, sơ đồ chung của căn phòng này chẳng khác gì phòng tôi.

Nhưng cái gì thế này? Tôi đứng như đóng băng.

Phòng của Yamazaki có một bầu không khí kì quặc, một không khí rất nhẹ mà tôi chưa bao giờ trải qua. Tường phòng dán chỉ chút những poster lạ lùng, hai giàn máy tính, một núi manga gần như đung trần nhà, và nhiều loại đồ đạc và trang trí khác. Mọi thứ toát ra một không khí đặc biệt có chút đáng ngờ.

“Vui lòng ngồi đây.” Giọng nói của Yamazaki kéo tôi về thực tại.

Theo hướng chỉ của nó, tôi bước vào phòng.

Đột ngột, có cái gì dưới chân tôi kêu lên rảng rắc. Tôi nhảy dựng lên.

“À, chỉ là một cái vỏ đĩa CD thôi.” Yamazaki nói, “Đừng lo lắng gì.”

Manga, tiểu thuyết, băng hình, DVD, hộp nhựa, khăn giấy rỗng và những thứ rác rưởi khác đầy trên sàn.

Phòng của em hơi bị bẩn đó – Nói vậy thì giảm nhẹ nhiều quá. Tôi chưa thấy cái phòng nào bừa bộn như phòng này đến thế này.

“Em vui lắm, không ngờ lại là hàng xóm của huynh, Satou.”

Ngồi trên mép giường, Yamazaki nói với đôi mắt mơ màng, không để ý gì khi tôi giẫm vào thứ này hay thứ khác với mỗi bước chân.

Cuối cùng tôi cũng đến ghế xoay trước bàn máy tính và ngồi xuống.

Con say đã qua đi hoàn toàn.

Không biết nói gì, tôi nhìn chăm chăm vào màn hình 17 inch của nó. Màn hình đang hiển thị hình nền của anime nào đó tôi không nhận ra.

“Thật lạ là anh em mình chưa chạm mặt nhau lần nào dù em đã chuyển vào nửa năm rồi.”

Tôi nghe nó nói nhưng không chú ý lắm, khi nhìn hình nhân nhỏ trên thùng máy tính. Đó là mô hình của một nữ sinh cấp một đeo cặp đỏ.

Lúc đó, Yamazaki tiếp tục lải nhải: “Chắc là do ở đô thị người ta ít quan tâm

đến hàng xóm nhỉ?”

Một tấm poster phía nó ngồi là một con bé trần truồng cỡ tuổi tiểu học, vẽ bằng phong cách anime. Tôi nhìn lại bàn máy tính của nó.

“Sao thế, Satou? Sao huynh yên lặng vậy. Ồ, em bật nhạc hồi nãy to quá đúng không? Từ giờ trở đi em sẽ cẩn thận hơn.”

Trên bàn máy tính là một chồng những hộp vuông nhìn như là trò chơi điện tử. Chúng được dán những cái nhãn như là: “tra tấn”, “ướt”, “lạm dụng”, “trường học”, “giam giữ”, “hãm hiếp”, “man rợ”, “trường học”, “huấn luyện”, “phiêu lưu”- những chủ đề ít thấy. Và dĩ nhiên, phía trên đĩa nào cũng là hình những cô nữ sinh cấp một. Bên ngoài có dán nhãn: “Không dành cho người dưới 18 tuổi.”

Một lần nữa tôi phải vội vã nhìn sang hướng khác, lần này đến chồng manga gần tường.

Yamazaki tiếp tục đọc thoại: “Dẫu sao, em vui lắm, Satou huynh. Em chưa bao giờ nghĩ có thể gặp lại huynh được, mà em thực sự rất quý trọng huynh. Huynh biết không? Huynh biết, phải không?”

Tôi lượm một cuốn manga lên giở ra vài trang. Đập vài mắt tôi là hình nude của một cô gái khoảng tuổi tiểu học với một dấu màu vàng: “Truyện tranh cho người lớn.”

“Huynh có biết trường em đang học không? Em chắc huynh biết, chắc huynh thấy trên quảng cáo T.V. rồi...”

Tôi bỏ cuốn sách lại chồng. Lau mồ hôi trên trán, tôi hỏi: “Bây giờ mày học trường gì?”

Khi nghe tôi hỏi, Yamazaki ưỡn ngực trả lời.

Không định như thế, tôi hướng ánh nhìn lên trần nhà.

Trong những năm tháng đã qua đi đây, chúng tôi đã mơ mộng nhiều điều. Đó là hiệu quả của ánh sáng mờ nhạt trong ngôi trường dơ bẩn, những nữ sinh xinh đẹp, và bọn con trai vẫn cười đùa mặc dù không khí u ám thế nào. Tôi, và tất cả mọi người, đã mơ mộng nhiều điều. Trong cái thời siêu thực ấy, chúng tôi đã mơ về một tương lai tuyệt vời.

Đó là những ngày chúng tôi luôn ở lại câu lạc bộ sau giờ học, tiêu khiển với mấy anh chị lớp trên. Chúng tôi len lén hút thuốc lá sau nhà kho xập xệ tưởng như có thể đổ sập nếu xảy ra động đất. Chúng tôi không có việc làm, chúng tôi không sinh hoạt câu lạc bộ như chết, điểm số thì tệ hại, và chẳng hề có mấy động lực. Mặc dù chỉ là một nam sinh vô dụng bình thường, tôi vẫn luôn mỉm cười.

Vào một ngày, một điều gì đó xảy ra. Trong văn phòng câu lạc bộ của chúng tôi, chị lớp trên và tôi thoát trở nên lơ đãng: “Satou, cậu định sau này sẽ làm gì?” Chị hỏi.

“Ban đầu em sẽ vào đại học....Em không biết nên làm gì, nhưng trước mắt nếu đi học đại học chắc em sẽ tìm ra nó.”

“Hừm...”

Chị ngoảnh mặt đi. Đột ngột, chị thì thầm: “Nhớ kế hoạch gần đây của cậu giải cứu thằng bé đó không? Ngu ngốc lắm, như có vẻ ngẫu đấy. Cậu sẽ ổn thôi Satou. Nhất định là ổn.”

Tôi xấu hổ chết luôn.

Thời gian trôi đi. Chị tốt nghiệp. Sau đó, trong văn phòng câu lạc bộ, tôi và Yamazaki ngồi đó. Tôi nhìn vào cuốn sách toán. Yamazaki nói: “Satou, huynh sắp tốt nghiệp năm nay rồi.”

“Đúng thế, nên giờ đây mày sẽ là chủ tịch. Cố lên.”

“Sẽ cô đơn lắm. Ai cũng già đi rồi.”

“Đừng nói những lời như thế khi mày còn trẻ. Hút thuốc không?” Lấy một điều thuốc từ túi quần, tôi đưa nó cho Yamazaki.

Thằng nhóc thận trọng châm thuốc. Nó ho sặc sụa. Mắt ướt nước, nó nói: “Em hy vọng tất cả sẽ ổn.”

“Cái gì sẽ ổn?”

“Tất cả mọi thứ. Em hy vọng có thể tiếp tục những ngày hạnh phúc như thế này. Huynh cũng phải chăm chỉ đó, Satou, và em cũng thế. Em sẽ rời đi với tất cả quyết tâm, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Trong lòng Yamazaki lúc đó đầy hy vọng và bất an. Trong phòng cân lạc bộ đầy nắng chiều ấy, chúng tôi bật cười khi cùng nhau mơ mộng.

Sau đó tôi đi học đại học – nhưng rồi lại bỏ học. Sợ hãi trước cuộc đời không có tương lai, sợ hãi bởi sự hồi hộp xuẩn ngốc, không thấy gì đằng trước mà cũng không còn đích đến, tôi tiếp tục sống cuộc đời ngu ngốc đến kìa quắc của mình. Tôi bị đè nghiền ở mọi phía bằng những nỗi lo âu vô hình.

Vì thế, tôi tự nhốt mình lại và ngủ. Tôi ngủ cho đến khi giấc ngủ làm tôi kiệt sức. Mùa xuân qua đi, mùa hè kết thúc, thu tràn về, và mùa đông đến. Khi đó, mùa xuân dịu dàng lại bắt đầu.

Tôi không còn hướng đến ngày mai nữa. Con gió buổi đêm mát lạnh thật dễ chịu, và tôi tiếp tục ngủ.

Rồi một ngày kia, tôi và Yamazaki gặp lại. Nó là một thằng bé yếu đuối luôn bị bắt nạt, nhưng nó vẫn là một người tốt. Chúng tôi đã hít thở cùng một bầu không khí thành phố với nhau mà không hay.

Đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ ràng – chúng tôi ngồi trong căn phòng nhỏ mà tôi nhớ da diết, mặt trời đang lặn chiếu qua khung cửa sổ hẹp trong cuộc chuyện trò ngây thơ ngày nào.

“Chuyện gì sẽ đến với chúng ta?”

“Chuyện gì đến thì sẽ đến.”

“Có lẽ thế.”

Đó là một khoảng thời gian quá đổi yên bình.

Chúng tôi trẻ và ngu ngốc. Chúng tôi vô dụng, bất tài và không thể hình dung ra được bốn năm sau mình sẽ ra sao.

Tình cờ gặp Yamazaki sao chừng ấy năm, tôi hỏi: “Bây giờ mày học trường

gì?”

Yamazaki tự hào trả lời: “Học viện hoạt họa Yoyogi.”

Cuộc đời thật lạ lùng...

“Còn bây giờ huynh đang làm gì?” Nó hỏi tôi.

“Tao bỏ học rồi.”

Yamazaki ngoảnh mặt đi, và sự im lặng khó chịu kéo dài.

Cuối cùng, bằng giọng vui vẻ rất không tự nhiên, tôi hỏi: “Mà tiện thể, sao mày khóc thế?”

“Mấy ngày gần đây em không tới trường. Em không hòa nhập được với các sinh viên khác, em không có bạn, mà chỉ mới bắt đầu sống một mình. Buồn quá nên em mở đĩa CD nghe càng to càng tốt...”

“Mày tự nhốt mình trong phòng cả mấy ngày rồi à?”

“Dạ...dạ phải...”

Tôi đứng dậy thật nhanh. “Đợi chút.” Và trở về phòng mình. Khi quay lại phòng Yamazaki, tôi xách theo mấy lon bia. “Uống thôi!”

“Sao cơ?”

“Chả sao cả. Uống đi.” Tôi đưa một lon bia cho Yamazaki. “Ồn cả thôi, Yamazaki. Ngày mày thoát khỏi kiếp Hikikomori sẽ tới thôi.”

Sự thực là, tôi chỉ đang phát ngôn ồn ào ước mơ của mình. “Ồn cả thôi. Tao là hikikomori chuyên nghiệp đây. Miễn là tao ở với mày, thì tình trạng của mày không thể tệ hơn được.”

Với những lời đó, chúng tôi uống. Chúng tôi bật bài hát anime trở lại và uống đến khi ý thức bốc hơi sạch ráo. Bữa tiệc còn kéo dài đến tận khuya. Khi đĩa nhạc anime hết, chúng tôi leo bèo hát bài hát tự chế. Vì chúng tôi đều xin quắc cần câu, nên có lẽ chúng tôi đã mơ là những bài hát đó rất tuyệt vời.

Dẫu có là mơ thì cũng kệ. Tôi gân cổ hát hết sức.

Bài ca Hikikomori

Nhạc và lời: Satou Tatsuhiro.

Gió lạnh buốt, phòng sáu chiếu, một gian –

*Ôi, căn hộ này: Mặc dù muốn rời đi, ta vẫn chẳng thể trốn thoát
Ta nằm trên giường, kể cả khi thức, ngủ mê một mười sáu tiếng một ngày
Gần bóng của bàn kotatsu Một con gián đang nấp. Ta ăn một bữa một ngày
Và ta giảm cân mỗi ngày. Đôi lúc ta đến tiệm tạp hóa
Ánh nhìn của mọi người khiến ta run lên sợ hãi
Một giọt mồ hôi lạnh chảy ra Nói với ta rằng trốn thoát khỏi căn hộ này thật
quá khó khăn N.H.K, nghe như một ảo ảnh – Chỉ có nỗi trống vắng đã kiếm tìm
và thất bại Hôm nay, khi trời lặn, ta đứng dậy uể oải, Rồi lại nằm xuống giường
uớt nhẹp Bộ óc mệt mỏi và nặng nề Không, không tiếp tục được nữa, không tiếp
tục được nữa.*

Vì đã dùng mấy cuốn truyện tranh khiêu dâm của Yamazaki làm gối khi lăn ra ngủ, nên tôi thức dậy với một cái đầu đau như búa bổ. Yamazaki cũng đã ngủ gục trên bàn.

Tôi nhẹ nhàng lắc vai nói: “Trường học thì sao?”

“Hôm nay em nghỉ.”

Nói như thế, Yamazaki nhắm mắt ngủ tiếp.

Tôi trở về phòng, nằm lăn ra giường. Tôi uống một viên aspirin và tiếp tục ngủ say sưa.

Chương 4: Con đường của nhà sáng tạo

Lối thoát đã bị chặn kín. Tôi không thấy chút hy vọng nào. Tôi không thể làm gì được nữa. Và chỉ vì mãi mơ mộng giữa ban ngày về cái tổ chức N.H.K độc ác nào đó đang điều khiển thế giới, tôi đã đánh mất mục tiêu của mình.

Đó là một mùa xuân của sự bất an kéo dài u ám – kiểu mùa xuân đã làm tôi muốn bắt chước gã Vincent Gallo trong phim Buffalo 66. Đi vào phòng tắm, tôi vỗ đầu bút tóc rên rĩ: “Mình còn sống làm gì.”

Tôi cần phải chết.

Tuy vậy hôm nay có đôi chút khác biệt với mọi ngày. Trước đó, một điều bất ngờ đã xảy ra.

Khi tỉnh dậy vào một giờ chiều, tôi thấy một mảnh giấy lạ trong hòm thư.

Đó chính là bản lý lịch tôi đã viết mấy ngày trước khi định kiếm việc làm ở quán cafe nọ. Tôi đã viết nó chỉ cho công việc đó, một kí ức mà giờ tôi chỉ muốn quên đi. Tại sao? Tại sao nó lại ở trong hộp thư của tôi. Tôi chạy sang phòng Yamazaki bên cạnh. Yamazaki đã cúp học và ngồi chơi điện tử trên ghế.

“Hôm nay có người truyền giáo nào tới đây không?”

“Hm...khoảng hai giờ trước thì có. Em có lấy vài tờ rơi. Em thích cách dịch từng từ vậy lắm. Sao thế? Họ không qua chỗ huynh sao, Satou?”

Tôi chợt nhận ra sự thực khủng khiếp sau lời nói của Yamazaki. Có lẽ là tôi đã bỏ quên tờ lý lịch ở tiệm manga cafe. Tôi không còn nhớ được liệu nó đã rơi khỏi túi tôi hay tôi đã đưa nó cho Misaki trong vô thức. Vì cú sốc quá lớn, kí ức của tôi nhòe nhoẹt như bùn nhão.

Chỉ có một điều là chắc chắn: Khi đi vòng quanh làm nhiệm vụ tôn giáo, Misaki đã cố công đến đây để trả lại tôi tờ lý lịch. Nói cách khác, khi tôi hỏi “Cô có thích xe đạp không?” trong nỗ lực vụng về để che dấu sự thực tôi tìm đến vì một chỗ làm thêm, tôi hoàn toàn thất bại. Nhận ra điều này, không chuyện gì xem ra có ý nghĩa gì nữa. Khi con người đã xấu hổ cùng cực, thì tình cảm của họ tê liệt luôn.

“Ai thèm quan tâm?” Tôi lẩm bẩm, đi đến thùng rác để vứt mẫu giấy đi. Khi làm thế, đột ngột tôi nhận ra một mẫu tin nhắn được viết ở mặt sau tờ giấy bằng

mực đen: “Anh đã được lựa chọn cho dự án của tôi. Vui lòng đến công viên Mita quận Bôn tối nay lúc 9 giờ tối”

Hơ? Tôi há hốc mồm trước thùng rác.

Bây giờ ngẫm lại, rõ ràng là một trường hợp đáng ngờ. Tôi đã nhận được một lá thư bí ẩn từ một cô gái tôi gặp có hai lần. Đúng vậy, mọi chuyện mù mờ đến mức tôi không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Vì vậy, tôi ngoan ngoãn làm theo.

Công viên đó chỉ cách chỗ tôi hai phút đi bộ. Màn đêm buông xuống. Những hàng cây ven đường cách nhau những khoảng đều tăm tắp. Có những hàng ghế dưới ánh điện chập chờn, và những ngọn đèn đường trước những chiếc xích đu rọi ánh sáng xanh mờ lên mọi vật. Tôi thích công viên ấy.

Hàng tuần, trong những chuyến đi hàng đêm để mua đồ tiếp tế từ tiệm tạp hóa, tôi thường dừng lại ở đây. Không gian trống rỗng này hoàn toàn thuộc về tôi. Tôi thích thú tận hưởng những làn gió đêm mát lạnh. Ngồi trên băng đá, tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời để thấy bóng những cành cây đu đưa nhẹ nhàng. Xuyên qua tầng lá, mặt trăng và các vì sao chiếu rọi. Đó là một nơi để tôi thư giãn và giải tỏa những lo lắng.

Đêm nay, nơi này không phải là không gian của riêng tôi. Có ai đó ở đây.

Tôi không thể gọi. Lòng tôi trống rỗng.

Cô đang cố làm gì vậy? Cô đang nghĩ gì vậy? Cô là thứ quái quỷ gì vậy? Những câu hỏi đó đi cùng với nỗi giận dữ càng lớn dần, nhưng đầu óc tôi vẫn rõ ràng vì lý do nào đó. Tôi vẫn rất bình thản, suy nghĩ vẫn vận hành trơn tru, không có dấu hiệu gì mất kiểm soát.

Có lẽ đây là một cách từ bỏ. Có lẽ cuối cùng tôi đã chấp nhận sự thật hiện giờ. Tôi chắc chắn mình đã lặng lẽ thú nhận với bản thân rằng tôi là một hikikomori, một người không có tương lai, một kẻ chết đi thì hơn. Đúng, đó hẳn là câu trả lời.

Gần đây, tôi đã sống trong quá khứ. Mỗi tối, tôi mơ những giấc mơ về nhiều năm trước: Thị trấn nơi tôi nhớ nhung, bạn bè, gia đình, những điều làm tôi

hạnh phúc, những kí ức quý báu khác – những mảnh vụn của tất cả. Những giấc mơ hàng đêm của tôi dịu dàng và u buồn.

Đúng vậy, tương lai không còn là vấn đề nữa. Dường như mọi việc đã được quyết định, đó chính xác là lý do tôi cần sống trong quá khứ - trong những kí ức tuyệt vời êm ái nọ. Mặc dù đó rõ ràng là một cách trốn tránh sự thực bằng cách vui mình trong hoài niệm, tôi không còn quan tâm nữa.

Đúng, đúng thế, tôi là một hikikomori, một kẻ vô dụng với một tinh thần yếu đuối. Vậy cũng là vấn đề à? Để tôi yên, và rồi tôi sẽ biến mất. Tôi ổn. Mọi thứ đã qua rồi!

“Không, không, không...” Tôi ngồi trên băng ghế, ôm đầu.

“Không cái gì?” Cô gái hỏi. Cô ta đang đong đưa trên một chiếc xích đu gần băng ghế. Mái tóc gần chấm vai của cô bay nhẹ trong gió. Đêm nay, cô cũng ăn mặc như một thiếu nữ bình thường – không dù, không truyền đơn, và cũng không có vẻ gì thánh thiện tôn giáo.

Tuy nhiên, tôi ngăn mình không được mất cảnh giác. Trên tất cả, tình trạng kì lạ này cho thấy cô gái này quái dị đến thế nào. Tôi phải đối mặt với cô ta thật bình tĩnh, nhưng cũng rất cẩn thận. Ngay bây giờ và ngay ở đây, tôi quyết định coi cô ta không gì hơn một con robot ASIMO của Honda. Nếu tôi làm thế, tôi sẽ giữ được bình tĩnh. Tại sao không? Hiện giờ công nghệ robot phát triển lắm. Tôi có nhìn kiểu gì, thì con robot ấy cũng giống y người mà thôi.

Vẫn đong đưa nhẹ nhàng trên xích đu, con robot hỏi: “Sao anh lại bỏ chạy thế? Chúng tôi dạo này thiếu người làm lắm, đáng lẽ chúng tôi đã nhận anh rồi.”

Chà! Âm thanh phát ra thực hoàn hảo. Các khớp nối chuyển động trơn tru, chân duỗi ra linh hoạt từ dưới váy. Công nghệ Nhật Bản là số một thế giới, đúng không?

“Có phải tại vì anh là hikikomori, anh thấy sợ rồi suy nghĩ lại giữa chừng không?” Cô ta đánh thẳng vào vấn đề - đầu sao thì, chỉ là lời của robot nói thôi mà. Máy móc có nói gì, thì người ta có giận được đâu.

Con robot nói những điều càng lúc càng bí ẩn: “Đừng lo. Tôi biết làm thế nào để thoát khỏi cuộc sống hikikomori.”

“Cô đang nói cái gì thế?” Tôi cuối cùng cũng phản ứng lại lời cô ta.

“Anh tên là Satou, đúng không? Anh là hikikomori đúng không?”

Thay vì trả lời ngay lập tức, tôi trở vào tắm biển báo trước cổng công viên. Nó cảnh báo: “Coi chừng những kẻ bệnh hoạn! Những cô gái trẻ thường bị tấn công” bằng sơn đỏ.

Tôi nói: “Cô có chắc mọi chuyện sẽ ổn không, gặp một người mờ ám như tôi thế này vào giữa đêm? Có thể nguy hiểm đó.”

“Ổn cả thôi. Nhà tôi ở ngay đằng kia, nên tôi biết mọi thứ. Ví dụ như, anh lúc nào cũng đến công viên này ngồi bơ mặt mỗi tối Chủ Nhật đúng không? Tôi nhìn thấy anh ngoài cửa sổ.”

Việc đã đến nước này, tôi rất bất an. Tôi không thể biết cô ta đang muốn gì. Động cơ thực sự của cô ta vẫn là một bí ẩn, và chẳng có gì có vẻ bình thường cả. Liệu đây có phải là một cách vòng vo để chiêu nạp tín đồ không?

“Không, không phải đâu. Tôi chỉ đi theo để giúp dì Kazuko thôi.”

“Hử?”

“Vì tôi lúc nào cũng làm phiền dì, tôi nghĩ ít nhất tôi nên làm thế này để trả ơn dì.”

Tôi không hiểu cô ta đã nói điều gì, nhưng cô ta tiếp tục cuộc đối thoại rụt rè khi chúng tôi đều chăm chăm nhìn lên bóng đèn đường. “Dầu sao thì, có liên quan gì đâu. Satou, anh muốn biết không? Cách thoát khỏi cuộc đời hikikomori ấy?”

“Đừng gọi tôi là Satou, tôi lớn tuổi hơn cô nhiều.”

“Anh biết tuổi tôi?”

“Hừm, trông cô khoảng mười bảy, có lẽ mười tám.”

“Hoàn toàn chính xác!”

Cô ta đu mạnh hơn rồi nhảy xuống xích đu nhẹ nhàng. Sự phô bày năng lượng ấy có vẻ là cố ý. Mà cũng có thể là do tôi tưởng tượng thôi. Sau khi đáp xuống, cô tiến đến chỗ tôi ngồi và nhìn thẳng vào tôi. Cúi người, tay tựa lên đầu gối, cô ta nói: “Anh muốn biết làm thế nào để trốn thoát đúng không? Tôi sẽ dạy anh?” Một lần nữa, nụ cười dễ thương đến không cần thiết tôi đã từng thấy lại nở trên

gương mặt cô. Tôi không thể nghĩ về cô như một phiên bản sau của hệ robot ASIMO được nữa. Ngoảnh mặt đi, tôi thì thầm: “Tôi có phải là hikikomori đâu.”

“Nói dối. Sao anh có thể nói như thế mặc dù hôm trước trước anh đã chẳng thú nhận hết trước mặt đi là gì? Mặc dù anh bỏ chạy thẳng cẳng khi nhận ra tôi ở cửa tiệm? Người bình thường có ai làm thế đâu.”

“Này!” Tôi gắt.

“Anh sợ lắm phải không? Sợ những người khác ấy?”

Khi tôi ngẩng đầu lên, mắt chúng tôi gặp nhau. Cô ta có đôi mắt to tròn, với đôi con ngươi lớn. Nhìn vào đôi mắt ấy, tôi tê lưỡi chẳng biết nói gì.

Cuối cùng, không nói gì thêm, tôi ngoảnh mặt đi.

Đột ngột tôi nhận ra, lúc nào đó, cơn gió đã trở nên mạnh hơn. Phía trên đầu chúng tôi, những cành cây va đập vào nhau. Một đêm lạnh buốt.

Tôi quyết định trở lại căn hộ của mình. Tôi đứng dậy và quay lưng lại với cô. Từ phía sau, cô gái tìm cách dừng tôi lại: “Chờ đã!” Cô ta gọi “Anh sẽ hối hận đấy!”

“Cô đang nói gì thế? Bắt đầu thì, cô là ai?”

“Tôi là một cô gái tốt bụng giúp đỡ những hikikomori vô dụng.”

“Và cái “dự án” trong thư của cô là gì vậy?”

“Hiện giờ thì, chi tiết về dự án này là bí mật. Tuy nhiên, anh có thể thư giãn là tôi không làm điều gì xấu xa đâu.”

Tôi bắt đầu thấy bệnh, nên tôi quyết định nói láo để trốn khỏi chỗ này.

“Tôi có phải là hikikomori thông thường đâu. Đúng là tôi ở trong nhà mãi thật, nhưng đó là vì công việc. Tôi phải làm thế.”

“Công việc của anh là gì?”

“S-SOHO...”

“Đó là cái gì.”

“Someone who works from home – Người Làm Ở Nhà. Tôi làm việc trong nhà tôi---thực ra thì trong văn phòng tại gia của tôi. Tôi có phải là thất nghiệp đâu. Và tôi cũng không phải kẻ xa lánh xã hội, chỉ là công việc của tôi đòi hỏi thế, và tôi không thể làm khác được! Thử tìm việc làm thêm chỉ là sai lầm nhất thời thôi...”

“Hừm, thật sao? Anh làm công việc gì?”

“Đừng có ngạc nhiên khi cô nghe thấy chuyện này. Tôi là...tôi là một Nhà sáng tạo!” Đúng vậy, cái tựa đề công việc còn làm tôi bất ngờ nữa là! “Tôi làm những công việc sáng tạo. Tâm lý tôi có chút bất ổn, nhưng điều đó chỉ ra tài năng to lớn của tôi! Tôi không phải một thằng cha bất tài thất nghiệp nào đó đâu!”

Misaki nhoen cười và hỏi tự nhiên: “Anh đang sáng tạo gì thế?”

“Cái đó là...cô biết đấy, gọi nó là gì nhỉ...công nghệ thông tin mới nhất, cách mạng nhất. Tôi không thể giải thích trong vài từ được...”

“Hừm, vậy hồi nào anh xong việc rồi thì báo tôi biết nha.”

“Không, không được. Đó là thông tin tối mật. Hơn nữa chúng tôi có cả đồng tiền đầu tư vào dự án này, nên đâu thể tự tiện tiết lộ được...” Chính lúc tôi bắt đầu ước gì mình chết ngay đi vì không chịu nổi sự ngớ ngẩn của những lời tôi nói cho cô ta biết, Misaki quay đi.

“Hừm, phí công rồi phải không? Tôi đã muốn chỉ cho anh cách trốn thoát vậy mà...” Cô ta thực sự có vẻ đang nghĩ là cơ hội bị đánh mất này là không may. Trong một giọng thì thầm rất nhỏ, cô ta nói: “Mặc dù anh sẽ chẳng có cơ hội nữa đâu...”

Chỉ dáng hình cô là hiện lên mờ mờ dưới khoảng tối do ánh đèn đường tạo nên.

Tôi có đôi chút...không, rất hào hứng.

Thói quen xấu của tôi tiếp tục làm tôi ba hoa: “Dường như cô còn nghi ngờ điều tôi nói, tôi thực sự là một nhà sáng tạo tài ba đó. Một thiếu nữ như cô chẳng thể biết được đâu, nhưng trong nghề thì tôi có tiếng lắm đó. Đúng, khi lần tới gặp lại tôi sẽ kể hết cho cô. Về công việc của tôi. Cô sẽ bất ngờ lắm cho coi. Chắc chắn cô sẽ bất ngờ! Cô sẽ tôn trọng tôi!”

Tại sao tôi lại nói: “Khi nào tôi gặp lại cô đây?” Tôi ý muốn nói gì bằng mấy chữ “công việc của tôi” chứ? Tại sao tôi không trung thực mà thú nhận cho rồi, “Tôi là một thằng hikikomori thất nghiệp!” Tại sao tôi còn bầu vịu vào cái sĩ diện kì cục này?

Sao cũng được. Chẳng vấn đề gì cả. Tôi chỉ cần chạy đi thôi. Tôi chỉ cần trốn đi thật nhanh trước khi tự đào hố chôn mình. “Vây...vây thôi nhé, hẹn gặp lại!”

Tôi bước thất thểu về phía cổng công viên. Phía sau tôi, hẳn cô gái đang thì thầm gì đó, nhưng tôi không thể nghe được những lời ấy.

Trở về căn hộ của mình, tôi hỏi cung tên hàng xóm ngay: “Yamazaki, người ta làm thế nào để trở thành nhà sáng tạo?”

“Hả? Cái gì mà lại đột ngột thế?”

“Tao cần trở thành một nhà sáng tạo ngay lập tức. Mà là sinh viên trường hoạt họa Yoyogi đúng không? Mà có biết mấy chuyện này là thế nào không?”

“Không. Ừm, mà cũng có lẽ là có chút chút. Huynh nghiêm túc đó à?”

“Tao nghiêm túc. Cục kì nghiêm túc. Cái gì cũng được. Cứ nói cho tao biết làm thế nào để trở thành nhà sáng tạo ngay đi! Làm ơn.”

“Em cúp máy đây. Huynh qua đây đi.”

Cú sốc từ tình cảnh hiện tại đủ mạnh để buộc tôi gọi điện cho hàng xóm của mình. Đó là cú điện thoại đầu tiên của tôi nhiều tháng nay rồi.

“Khi gặp lại cô tôi sẽ kể cho cô về công việc của tôi.” Chỉ vài phút trước tôi đã nói vậy thật. Tôi đã căng đầy lồng ngực với thói sĩ diện và nói ra không biết xấu hổ. Khi gặp lại lần tới...

Tôi ngờ chắc chẳng lâu la gì đâu. Misaki có lẽ sống ở gần bên. Tôi có thể sẽ chạm trán cô ta trong thị trấn một cách hoàn toàn tình cờ. Từ giờ tới lúc đó tôi phải biến những lời ba hoa ngốc nghếch kia thành sự thật. Tôi cần trở thành nhà sáng tạo thực sự. Mà nhà sáng tạo là cái gì nhỉ? Đó là cái gì?

Yamazaki ngồi ở bàn máy tính như thường lệ, nghiên cứu tình cảnh của tôi.
“Tóm tắt lại là thế này, Satou, huynh nói dóc không đường vì huynh muốn làm le với một con bé dễ thương. Và giờ huynh hoảng hồn cố gắng che đậy lời nói dối đó chứ gì. Vậy có đúng không?”

Đỏ mặt, tôi gật đầu. Mà muốn la mắng tao kiểu gì cũng được, Yamazaki. Mà đã biết tao là một thằng hikikomori bỏ học không nghề nghiệp. Tao chẳng có bí mật đáng xấu hổ nào cho mày khám phá đâu. Làm ơn, giúp tao đi Yamazaki!

“Đừng lo, em không có cười nhạo huynh đâu. Hừm...”

Yamazaki vòng tay, trầm ngâm suy nghĩ. Tôi ngồi trên sàn chờ nó trả lời. Nhưng những lời tiếp theo của nó nghe hết sức vô lý. “Mà thực ra nè, một đứa con gái thực sự có coi thường huynh bao nhiêu, thì có sao đâu?”

“Hử?”

“Nghe em nói nè, Satou huynh. Đàn bà...chúng nó không phải người. Không, chúng nó không phải người bình thường. Thực sự, có nói lũ đàn bà toàn là ác quỷ vô lương tâm cũng chẳng sai gì. Vì thế, huynh cần gì phải vất vả thế chứ? Huynh có bị con đàn bà nào la mắng thì có việc gì đâu?”

Biểu cảm của thằng nhóc vẫn tỉnh bơ như mọi khi.

Tôi đột ngột cảm thấy rất không thoải mái.

Nó tiếp tục: “Lũ chúng nó không có trái tim của con người. Chúng nhìn thì giống người, nhưng không phải thế. Satou, huynh nên hiểu sự thực này là hơn.”

“Ya-Yamazaki?”

“Ha ha ha! Dẫu sao thì đó cũng chả quan trọng gì. Mặc kệ huynh vì lý gì mà muốn thành nhà sáng tạo thì ý tưởng cũng không tệ. Được thôi. Tụi mình cùng

nghĩ coi nào.”

Đứng dậy từ bàn máy tính, nó ngồi xuống trước mặt tôi. Từng cử chỉ của nó tràn đầy lòng tự tin đáng sợ. Rõ ràng, bốn năm trời có thể thay đổi hoàn toàn tính cách của một con người. Giờ đây Yamazaki hình như đã bị méo mó theo một chiều hướng tình cảm nguy hiểm nào đó. Nhưng bây giờ, tôi không quan tâm nữa. Nếu có thể giải quyết được chuyện này, tôi sẵn sàng quỳ lạy một con quỷ.

“Không, không. Huynh không cần lạy em đâu. Bắt đầu thôi. Ngắn gọn thì, có các loại sáng tạo khác nhau. Satou, huynh muốn làm loại gì?”

“Cái gì? Tao đã nói rồi đấy thôi ! Tao muốn làm nhà sáng tạo...”

“Làm quái gì có công việc nào là nhà sáng tạo!” Lời Yamazaki trở nên gay gắt. “Đó chỉ là từ chung chỉ mấy người viết hay vẽ ấy. Cơ bản thì, “nhà sáng tạo” chỉ một người làm ra thứ gì đó. Vậy huynh muốn làm thứ gì, Satou? Em đang hỏi chuyện đó ấy!”

“Cái gì cũng được, miễn là tao được gọi là nhà sáng tạo.”

“Ặc!” Yamazaki siết chặt bàn tay phải thành nắm đấm. Rồi dường như đã kiểm soát được chính mình, nó thở hắt ra nặng nề. “Thôi, cứ cho là vậy đi. Được rồi, Satou, huynh có kỹ năng gì?”

“Mày nói kỹ năng là sao?”

“Ý là huynh có vẽ được không, hay viết nhạc, hay viết một phần mềm hết xẩy? Có những khả năng vậy đó.”

“Tao chả làm được gì hết. Nếu tao phải coi lại, thì tao nghĩ tao có biệt tài ở một mình. Tao đã sống cả năm trời mà không phải gặp một a-...”

“Không được!” Yamazaki đập mạnh xuống sàn bằng cả hai tay.

“Tao đã nói rồi, tao là thằng vô dụng!” Tôi gào lại nó.

Yamazaki đứng dậy và tóm lấy tôi bằng một sức mạnh còn lớn hơn: “Một người chả có tài năng gì làm thế quái nào mà làm nhà sáng tạo được?! Huynh đừng có nói gì cũng dễ dàng cho huynh được không. Nghe em đây, hỏi trước huynh cười em khi em bảo đang học trường Yoyogi đúng không, Satou? Không sao, không cần dấu đâu...Nhưng, chắc chắn là về mảng sáng tạo, em biết nhiều hơn huynh.

Làm ơn hiểu dùm đi!”

Nó hoàn toàn có lý, nên tôi gật đầu lia lịa.

Đột ngột, người Yamazaki như mềm rũ ra. “Không, nghĩ đến cái lũ ngu đàn trong lớp em, em có hơi kích động đôi chút. Bọn người đó làm em phát khùng – Lũ người chỉ biết ba hoa, túm chụm lại với nhau, mặc dù chẳng tự mình làm được cái khỉ gì cả.”

Có vẻ tôi đã làm nó phiền lòng khi nhớ về chuyện trường lớp. Tôi quyết định bắt nó uống chút cà phê để bình tĩnh lại. Lượm lấy mấy cái cốc giấy chưa dùng nằm dưới sàn, tôi rót nước từ bình nước nóng trên tủ. Rồi thì, lục lọi lâu hơn dưới gầm giường, tôi tìm thấy một hộp bánh gạo.

Chúng tôi uống cà phê và ăn bánh gạo. Sau khi đã bình tĩnh hơn, Yamazaki trở lại chủ đề chính: “Rồi, giờ hãy nghĩ đúng đắn hơn. Âm nhạc cần nhiều kỹ thuật và tai nghe mỗi người mỗi khác, vậy huynh không làm được. Còn lập trình thì huynh đâu có giỏi toán, đúng không? Vậy cái đó cũng bỏ qua. Hội họa cũng vô phương đúng không? Em có thấy một cái tranh huynh vẽ hồi xưa mà, nên minh họa truyện tranh cũng không ổn. Thế thì...”

Yamazaki bất thành linh vỗ đầu gối: “Satou, huynh là thành viên câu lạc bộ văn học phải không?”

“Thế thì...?”

“Tiểu thuyết! Là tiểu thuyết ấy!”

Tôi nhăn nhó mặt mày. “Không, tao không muốn làm vậy đâu. Từ hồi hết bị bắt phải viết văn từ hồi cấp hai là tao có đụng gì cây viết đâu. Với lại tiểu thuyết chán lắm, không được ...”

Yamazaki quắc mắt nhìn tôi lần nữa. Thở hung tợn, nó lầm bầm: “Huynh thôi ngay cái trò đó đi!”

Ngửi thấy mùi nguy hiểm, tôi vội đổi chủ đề:

“À..à mà này...Yamazaki, mày học gì ở trường? Vẽ anime phải không?”

Yamazaki lắc đầu: “Mặc dù trường em gọi là học viện hoạt họa Yoyogi, có nhiều khoa khác nhau lắm. Em ở khoa làm game.”

Game hã! Vừa nghe từ đó tôi đã thấy phấn kích rồi. Ngành công nghiệp hào nhoáng của thời hiện đại. Công việc số một mà tất cả bọn nhóc tiểu học đều mơ ước. Tôi hình dung một người khổng lồ trong ngành đi dạo bằng xe Lamborghini, lúc muốn giải trí thì đến các club hạng sang ở Ginza. Cả đồng tiền bay quanh y khi y được xun xoe sẵn đón bởi đám sẵn đầu người, ngẩng cao đầu kiêu hãnh giữa những hàng người xếp dài chờ game mới nhất của y. Rồi một số đứa học sinh cấp ba hư hỏng sẽ tìm cách chôm chĩa một vài tựa game cực kì ăn khách đó từ mấy đứa nhóc tiểu học, và tin tức sẽ bay thẳng lên bản tin sáu giờ. Người sáng tạo game chắc chắn giàu khủng khiếp.

Đó là một công việc trả lương cao, có thể tới một trăm triệu yen một năm! Lại là một công việc nghe rất oách! Hoàn hảo!

Uống cạn một hơi cốc cà phê của mình, tôi tóm lấy hai tay Yamazaki: “Hãy cố trở thành nhà sáng tạo game với nhau!”

Lúc đó là hơn mười một giờ tối. Yamazaki đang uống cốc cà phê pha sẵn thứ mười của nó, còn tôi đói bụng đến nỗi phải đi pha mì tôm.

Yamazaki tỏ vẻ giận dữ: “Đừng có tự tiện lấy thức ăn từ tủ của người khác!”

Tôi cúi đầu xin lỗi nó rồi bỏ thêm tiêu vào mì. Khi tôi ngón mì hùng hục, Yamazaki lắp bắp: “Không...không thể nào, người mới bắt đầu không thể làm game được đâu.”

“Mày phải giúp tao vậy.”

“Game thời bây giờ là nghệ thuật! Một game hay cần sự kết hợp của nhiều kĩ năng chuyên môn khác nhau. Một người như huynh không làm vậy được đâu, Satou!”

“Không gặp mày lâu quá, mày bắt đầu ăn nói xác láo rồi hã?” Tôi định bảo nó như thế, nhưng thật ra, nghĩ lại thì nó luôn luôn là một thằng nhóc xác láo. Đúng thế. Mặc dù yếu như sên, nó là thằng sẽ nói bất cứ điều gì nó muốn với bất kì ai. Nó gọi thằng bạn bè nó là đồ ngu hay bảo chúng nó cút đi. Đó là lý do nó bị bắt nạt. Hoàn toàn do lỗi ở nó.

Nó nói chuyện với tôi lịch sự, nhưng khi đã biết tôi là một hikikomori thất

nghiệp bỏ học, sớm muộn gì nó cũng chế nhạo tôi, gọi tôi là đồ vô dụng. Tuy thế giờ việc đó chẳng hệ trọng gì. Bây giờ tôi sẵn sàng đổi mọi thứ để trở thành người làm game. Tôi phải trở thành một nhân vật trong nghề. Làm ơn, Yamazaki...

“Em hiểu huynh phải nhờ em giúp thì khó cho huynh lắm. Nhưng có những thứ không được đâu, huynh có van xin thế nào cũng thế thôi...”

“Làm ơn, làm gì đó giúp tao với đi!”

“Đầu tiên là, không bao giờ huynh lại đeo bám chuyện này lâu dài chỉ vì kế hoạch lấy le với gái. Rõ ràng huynh sẽ mất động lực ngay thôi!”

“Không đúng! Tao nghiêm túc! Tao đam mê!”

“Mai em phải đi học. Em mệt lắm rồi.”

“Không chỉ là chuyện muốn Misaki tôn trọng tao. Nếu tao trở thành nhà làm game, tao sẽ thoát kiếp hikikomori, đúng không?”

“Không thể nào!”

“Có thể!” Tôi nằng nặc.

“Không có hiệu quả đâu.”

“Có, có chứ”

Tôi dành một giờ tiếp theo van nài nó, phỉn phờ nó, quát tháo nó – và cuối cùng đành giở trò dỗ ngọt: “Khi mày ở trường, tao sẽ quay băng anime trên TV cho mày. Tao sẽ cắt cả những đoạn quảng cáo cho mày.”

Cuối cùng Yamazaki bỏ cuộc. “Được rồi, Satou, huynh có vẻ thực sự thành tâm.” Bây giờ giọng nó mới nghiêm túc.

“Đúng, đúng thế. Tao rất thành tâm.”

“Nếu đúng thế thì có một cách mà cả huynh cũng có thể làm game, nhưng...”

“Nhưng?”

“Có thể đó sẽ là con đường đầy máu và nước mắt nhất, một phương pháp đầy sự

đau khổ không dứt làm tất cả muốn bỏ cuộc giữa chừng, đừng nói là một người như huynh, Satou.”

Mặc Yamazaki xám ngắt, và tôi nuốt nước bọt hồi hộp. Nhưng tôi đã quyết tâm rồi. Tôi sẽ làm, bất kể thế nào. “Tao sẽ làm bất cứ thứ gì,” tôi nói.

“Thật chứ?”

Tôi gật đầu.

“Thật hoàn toàn chứ? Huynh không được giữa chừng kêu: “Chán rồi!” đâu đấy!”

Tôi trình diễn cho nó một cái gật đầu cung kính hoàn hảo.

Yamazaki pha cốc cà phê thứ mười một, và tôi bắt đầu ngấu nghiêng tô mì thứ hai. “Em hiểu, Satou. Nói chuyện thôi. Em sẽ kể cho anh kế hoạch của em.” Nhoài ra trước, Yamazaki nói. “Ngày nay game được làm đòi hỏi đầu tư lớn. Một số lượng lớn dữ liệu và lập trình chính xác là cần thiết, nên những kẻ tay mơ như chúng ta không thể làm gì được đâu. Dẫu ta có làm một game cỡ Super Nintendo đời cũ cũng khó nhằn lắm rồi. Và nếu mình làm được một thứ gì như thế, thì cũng đâu thể gọi là sáng tạo game được.”

“Thế thì ----“

Yamazaki vội ngắt lời tôi. “Huynh cứ nghe em nói đã. Chúng ta không có tiền, không quen biết ai trong nghề, cái gì cũng ở mức tối thiểu. Mặc dù trong hoàn cảnh thảm hại như thế, vẫn có cách. Mặc dù không thể viết được một phần mềm ra trò, hay soạn được âm nhạc nghe đỡ chối tai, miễn ta có khoảng năm mươi bức CG – tranh đồ họa máy tính ấy mà – minh họa và một câu chuyện cỡ một cuốn sách, vẫn có một thể loại game ta có thể làm được!”

Giọng nói của Yamazaki bây giờ, không ngờ vực gì nữa, đầy đam mê.

“VẬY...vẬY ĐÓ LÀ LOẠI GAME GÌ?” Tiếng nói của tôi nghe trống rỗng.

“Về phần lập trình, ta chỉ cần một engine game miễn phí là được. Âm nhạc thì lấy đại từ đĩa không cần bản quyền nào đó. Em sẽ vẽ CG, nên huynh phải viết kịch bản.”

Kịch bản? Ồ, được, miễn là tôi chỉ phải viết thứ gì đó phù hợp. Đại loại như:

“Anh hùng giải cứu công chúa bị kẻ xấu bắt cóc.”

“Được.” Tôi nói. “Tao sẽ viết bao nhiêu kịch bản tùy mày muốn. Thế đó là loại game gì?”

“Huynh sẽ làm chứ, Satou?” Yamazaki vỗ vai tôi.

“Đúng, cùng làm đi, Yamazaki! Làm game cùng nhau! Vì thế, như tao đã hỏi, thế đó là loại game gì?”

“Miễn là CG và kịch bản đều tốt, chúng ta sẽ nổi tiếng. Thậm chí tương lai chúng ta sẽ trở thành dân chuyên nghiệp. Nếu chúng ta có thể kiếm được tiền từ việc tự xuất bản, chúng ta thậm chí có thể thành lập công ti!”

“Công ty! Tuyệt vời, Yamazaki. Mày sẽ làm chủ tịch, còn tao là phó chủ tịch. Thế đó là loại game gì?”

“Huynh sẽ làm chứ, Satou?”

“Phải, tao sẽ làm.”

“Đã đến nước này, không có đường lùi đâu!”

“Tao còn cần phải nói bao nhiêu lần đây?”

“Được, vậy hãy cùng làm nó đi! Cùng nhau hai ta sẽ chạy tới tương lai!” Yamazaki vỗ lấy bàn tay tôi rồi siết thật chặt. “Chúng ta là đồng chí!”

“Như tao đã hỏi, thế đó là loại game gì?”

“Chúng ta là chiến hữu!”

“Thế đó là loại game gì?”

“Chúng ta là những nhà sáng tạo!”

“Như tao hỏi từ nãy đến giờ, đó là loại game khỉ gió gì?!”

Yamazaki cuối cùng cũng tự hào trả lời câu hỏi tôi đã thúc ép nó từ nãy giờ: “Game khiêu dâm.”

Ai cũng được, cứu tôi với.

Tôi run rẩy định trở về phòng, nhưng Yamazaki đã kéo tôi lại.

“Đây là tài liệu nghiên cứu. Huynh phải đọc hết khi có thể đó nha. Nếu chơi hết chừng này game rồi, huynh sẽ hiểu về nền công nghiệp này thôi.” Nói như thế, nó đưa cho tôi một chồng khoảng ba mươi hộp game. Đó là những game trên bao bì chỉ chít chữ “tra tấn”, “ướt”, “lạm dụng”, “trói”, “hoang dại”, “học viện”, “giam giữ”, “tình yêu trong sáng”, “huấn luyện” và “phiêu lưu”.

Tôi muốn khóc. Nhưng Yamazaki thì cười toe toét.

“Mấy game này con nít không mua được đâu, vì chúng nóng bỏng lắm. Cực, cực nóng bỏng nhé – nhưng đó là con đường duy nhất cho chúng ta! Hãy trở thành tỉ phú với game khiêu dâm của chúng ta! Hãy nổi tiếng khắp hoàn cầu với game khiêu dâm của chúng ta! Chúng ta sẽ đến Hollywood với game khiêu dâm của chúng ta! Hãy đường hoàng nhận giải Hàn Lâm với game khiêu dâm của chúng ta! Hãy đoạt giải Nobel với game khiêu...”

Nụ cười của nó sáng bừng rực rỡ chói chang, và cảm giác muốn bỏ cuộc hay chạy trốn của tôi bay hơi sạch ráo.

Chương 5: Humbert Humbert của thế kỉ hai mươi mốt

“Hãy lấy ví dụ như loài đom đóm đi. Hãy thử hình dung vẻ đẹp của chúng, vẻ đẹp phù du mong manh của cuộc đời đom đóm, chỉ kéo dài trong vài tuần.”

...

“Những con đom đóm cái tỏa sáng chỉ để giao cấu với con đực, con đực nhấp nháy chỉ để ve vãn con cái. Và khi giao phối xong rồi, chúng chết ngắc. Nói cách khác, bản năng duy trì nòi giống là lý do độc nhất và tuyệt đối cho đời đom đóm. Trong cái bản năng đơn giản và trong cái thế giới đơn giản đó, không một nỗi buồn nào có thể len vào. Đó là vì sao đom đóm đẹp đến thế! Ôi! Đom đóm là tuyệt nhất!”

...

“Đôi lại, hãy thử nhìn vào loài người đi. Huynh sẽ thấy một xã hội rối rắm cực kì.”

...

“Em tin là Freud đã nói điều gì như: Con người là những sinh vật với bản năng đồ vỡ. Khi đối mặt với bất kì bối rối, giận dữ, hay buồn đau trong đời, em không thể không nhớ lại lời đó.”

...

“Những khái niệm hiện đại như “tình yêu” và “lãng mạn” đã khiến con người, thứ sinh vật với bản năng đồ vỡ này, tự chôn sống bản năng của mình. Đó chỉ là những lời nói dối! Để che đậy sự dối giả đó, nhân loại phải tạo ra những lời nói dối khác. Đó là lý do thế giới trở nên càng lúc càng phức tạp.”

...

“Tuy nhiên, sự phức tạp đó không thể che giấu những mâu thuẫn khác nhau sinh ra từ bản năng đồ vỡ của chúng ta. Chúng tạo ra những mâu thuẫn cơ bản không giải quyết được: lời nói và bản năng, lý tưởng và cơ thể trần tục, lý trí và khao khát tình dục. Những ý tưởng đối lập nhau này như hai con rắn cắn đuôi nhau. Hai con rắn vĩnh viễn bị khóa trong một trận chiến dữ dội dành quyền kiểm soát, chúng xoay vòng rồi xoay vòng, mang lại thêm nhiều khổ ải.”

...

“Huynh có hiểu không? Huynh có hiểu điều em đang nói không? Cái gì? Huynh không hiểu gì hết? Hừm, không sao.”

“Điều em đang định nói là...”

Tôi ném gối vào Yamazaki: “Im đi! Chết đi!”

Yamazaki, ngồi trên bàn kotatsu, né người tránh cái gối và điềm đàm tiếp tục: “Vì bản năng gây đồ của mình, chúng ta đau đớn, chúng ta đau đớn hơn vì bản năng đó đã bị lý trí làm cho méo mó. Thế thì chúng ta phải làm gì đây? Vứt bỏ nhận thức ư? Vứt bỏ lý trí ư? Dẫu sao đó là chuyện không thể được. Tốt xấu gì thì chúng ta đã ăn quả nhận biết đúng sai từ lâu rồi. Điều đó được viết trong tờ rơi mà em được bà truyền đạo phát cho ấy.”

“Cái gì??? Mày đang nghĩ cái khỉ gì thế, lòi tao dậy lúc hai giờ sáng chỉ để đọc một bài diễn văn tràng giang đại hải và uống bia trong phòng tao thôi ư?”

“Lý trí và bản năng là đối lập nhau, nhưng ta bỏ một cái đi cũng không được. Vì thế, chúng ta phải làm gì đây? Thỏa hiệp rồi bắt đầu hẹn hò với gái? Kết hôn rồi có một lũ con? Rõ ràng đó là cách quen thuộc nhất. Tuy nhiên, em đã khám phá ra...Đàn bà...chúng nó không phải người. Khi làm việc ở hiệu tạp hóa để trả tiền học phí, đủ thứ chuyện đã xảy ra với em. Toàn là những kí ức khủng khiếp nên em chẳng muốn nhớ nữa.” Nói một hơi, Yamazaki lòi trong tủ lạnh tôi ra lon bia thứ hai.

Trước khi tôi dừng được nó lại, nó đã bật nắp và uống cạn một hơi rồi. Đột ngột, nó gào lên: “Đàn bà là rác rưởi! Quỷ tha ma bắt lũ đàn bà!”

Mặt Yamazaki đỏ đến đáng sợ. Có vẻ nó đã xỉn rồi. Dù đã say, nó vẫn tiếp tục uống. Tôi từng nghĩ nó không thể là bạn nhậu với mình được, rồi, hồi nào đó không nhớ nữa, nó đã giải thích: “Nhà em ở Hokkaido là xí nghiệp làm rượu. Hồi ở cấp hai em đã uống rồi. Đừng lo cho em – Em ổn mà.”

Tôi không biết chắc phần nào của nó là ổn. Khi xỉn rồi Yamazaki sẽ gào thét cho tới khi hết hơi, mặc kệ tôi quát tháo hay bỏ mặc nó. Tôi đã thấm thía chuyện này rồi.

Giờ đây tôi chẳng biết nên làm thế nào với nó cả.

Rồi, như nhũn người ra, vai nó chùng xuống cùng giọng nói: “Đàn bà là rác. Có hồi em cũng từng thích hẹn hò với gái...dẫu sao em cũng là người....Rồi em lại

gặp những chuyện kinh khủng khác. Trong lớp em, có một con bé xinh xắn cực. Nó tên là Nanako. Trường em thì đầy otaku ấy mà, con bé trông có vẻ con nhà lành lắm. Em không cần phải nói với huynh, nhưng này, em đẹp trai đấy chứ hả? Thân hình quyền rũ của em, nét mặt hấp dẫn của em làm mấy đứa con gái ở trường ngày xưa chọc ghẹo em hoài – nhưng em nghĩ có thể đó là ưu điểm.”

...

“Em nói với Nanako: Tụi mình hẹn hò với nhau đi! Cô ta trả lời: Xin lỗi, Yamazaki, nhưng cậu hơi...cậu biết đấy...nói sao nhi?...Hơn nữa tớ đã hẹn hò với Kazuo rồi.”

...

“Mày nói tao “cậu biết đấy” nghĩa là sao chứ? Tao “hơi” bị sao chứ? Còn Kazuo, ý mày là thằng cha đầy mồ hôi đó hả? Tao...tao cố công tỏ tình với mày, mà như thế này sao?!”

Yamazaki vung vẩy cánh tay, la hét: “Biết chỗ của mày đi, con đĩ! Ý tao là, ít nhất mày cũng để tao ngủ với mày chứ! Đừng có đùa với tao!”

Tôi cảm thấy sợ hãi lạnh toát cả người. Dường như tôi đã gặp phải một mặt còn che giấu nào đó của nó. Dường như nhận thấy vẻ mặt kinh hãi của tôi, Yamazaki vội vã nở nụ cười giả tạo: “Ha ha ha! Không, không, em chỉ đùa thôi. Chỉ đùa thôi mà! Làm sao một thằng như em lại có thể tỏ tình với gái chứ? Đàn bà đời thực là lũ rác rưởi. Từ khi em suýt bị bạn bè của chị gái em cưỡng dâm hồi cấp hai, em đã không thèm nhìn đến chúng nó rồi.”

Đó là một tiết lộ còn choáng váng hơn. Cố giữ vẻ bình tĩnh, tôi tiếp tục hút thuốc. Trong lúc đó, giọng Yamazaki càng lúc càng lớn: “Ồ không! Đó cũng là nói láo đó! Những thứ em nói ra đều là nói láo thôi! Ha ha ha ha, em hơi xin rồi, hả? Hờ? Satou, chuyện gì thế? Đừng nhìn em như thế? Biểu cảm vừa thương hại vừa sợ hãi đó là sao? Đừng...đừng nhìn em! Đừng nhìn em với ánh mắt đó!”

Tôi hoàn toàn không rõ mình nên làm gì bây giờ.

Tôi đoán ý của thằng nhóc là đàn bà làm cho đàn ông đau khổ.

“Đàn bà đời thực không tốt đẹp chút nào. Làm người là phải kể đến bản năng của chúng ta phải ngủ với đàn bà. Lý trí của chúng ta lại từ chối chúng, nhưng bản năng thì đòi hỏi không gì hơn là ngủ với đàn bà. Nên chúng ta gặp rắc rối.” Có vẻ đây là điều mà bài diễn văn đông dài của nó hướng tới.

Sao mày lại phải nói với tao điều này?! Tôi muốn la thẳng vào mặt nó. Tuy nhiên, như một người đàn ông đã trưởng thành, tôi cố chịu đựng.

Nghĩ kĩ lại thì, nó thực sự là đứa không may. Vì bản chất méo mó của xã hội hiện đại, trạng thái thần kinh của nó đã hoàn toàn bị vặn xoắn. Tội nghiệp.

“Không, đừng thương hại em!”

“Bình tĩnh đi. Đây, đây là một ý tưởng! Sao mày không đi đến nhà thổ? Nếu mày đi tới đó, có thể chuyện rắc rối này sẽ được dọn sạch.”

“Không phải em nói rồi đấy sao? Làm sao em thêm để mắt đến đàn bà ngoài đời thực?”

“Vậy thì ngoài đàn bà ngoài đời thực, mày còn loại đàn bà nào nữa?” Lúc tôi hỏi nó, nó xoay người và nhìn có vẻ như sắp khóc đến nơi. Rồi biểu cảm của nó đổi sang kiêu hãnh.

Mỉm cười gian xảo, nó nói: “Họ ở ngay gần bên, đúng không? Huynh vẫn chưa nhận ra hả? Satou, tuần này huynh sẽ bị choáng váng bởi họ cho mà coi.”

Tôi trơ ra như phỗng.

“Huynh hiểu điều em muốn nói, đúng không, Satou?”

Tôi nháy mắt.

“Dễ thương làm sao...” Nó tiếp tục. “Những cô nàng trong thế giới hai chiều đó! Dễ thương làm sao những cô gái trong màn hình máy tính của em.”

Được rồi, sau bài diễn văn của nó, ít nhất tôi phải công nhận sự đam mê của nó: “Được rồi, Yamazaki, game khiêu dâm là một nền văn hóa tuyệt vời.”

“Anh hiểu được hay không là vấn đề. Game khiêu dâm là dấu chỉ đường duy nhất để con người chiến thắng bản năng. Miễn chúng ta có game khiêu dâm, thì

cần quái gì đàn bà đời thực nữa. Game khiêu dâm là hy vọng của chúng ta. Vậy, Satou, huynh đã hoàn thành kế hoạch cho game chưa?”

“Chỉ...chỉ chút nữa thôi...Hơn nữa, mày không nghĩ là mấy trò chơi mày đưa tao hơi kì kì không?”

“Kì kì sao?”

“Ừm..mày biết đó...Ý tao là nhân vật trong game hơi bị nhỏ quá, giống như là, mấy con bé nhìn như học sinh tiểu học ấy...”

“Ha! Huynh nói gì thế? Có giống như huynh đâu. Bắt đầu thì, những nhân vật nữ trong game khiêu dâm không gì hơn là nhân vật hư cấu, vẽ bằng đồ họa máy tính hai chiều. Để biểu hiện sự ngây thơ, trong sạch, và nữ tính, còn gì thích hợp hơn một cô bé nho nhỏ chứ? Chúng ta được thư giãn với biểu tượng là những bé gái. Và vì chúng là nhân vật 2D, chúng không thể làm ảnh hưởng đến thần kinh mong manh của chúng ta được, đúng không. Hơn thế nữa, motif thường thấy là các nhân vật nữ càng yếu đuối về mọi mặt càng tốt: xã hội, sức khỏe và cảm xúc – Các bé gái! Bởi vì khóa đúp an toàn đó, chúng ta không bị tổn thương, và chúng ta có thể trốn thoát khỏi nỗi đau đớn bị người khác chối từ. Đây, đó chính là ý nghĩa thật sự của moe: lý tưởng, trẻ trung, nữ tính một cách ngây thơ. Anh có hiểu không? Anh hiểu mà phải không?”

Tôi ngẩn người trước những gì nó nói....Tôi chẳng hiểu gì hết! Tôi cố gào lên, nhưng lúc đó, Yamazaki đã biến khỏi phòng tôi.

Trên bàn kotatsu, nó để lại một món quà. Một cái đĩa CD

Sáng hôm sau, tôi nghĩ kĩ hơn về vấn đề đó. Có vẻ Yamazaki đã bị gái bỏ. Trong cơn bĩ cực, nó uống say mềm và quyết định: “Kệ chó đàn bà, tao có game khiêu dâm!” Ít nhất, điều đó giải thích chuyện đã xảy ra.

Tuy thế, nếu đó là tất cả câu chuyện, nó đã không sang chia sẻ với tôi. Nó không cần phải tự tuyên bố nó là một tay lolicon hạng nặng như thế. Nó đã bào

chữ bằng một lý thuyết dài dòng rắc rối, nhưng tuyệt đối, nó vẫn là một thằng lolicon thích game khiêu dâm. Nó là một thằng nguy hiểm. Hay ít nhất, Yamazaki nguy hiểm hơn tôi từng nghĩ.

Khi tôi bỏ đĩa CD nó để lại hôm trước vào máy tính, những gì trong đĩa làm tôi kinh hoàng. Không tốt. Thật đáng sợ. Cái đĩa CD 700MB nhét đầy file hình JPEG. Chúng đều là ảnh chụp - ảnh chụp của một đứa con gái khoảng cuối năm tiểu học. Tệ hơn nữa, con bé hoàn toàn trần truồng. Nói cách khác, đó là ảnh khỏa thân.

Tôi vội vã kéo rèm che kín cửa. Luật cấm sản phẩm khiêu dâm liên quan đến trẻ em mới đây làm cái đĩa CD này quá nguy hiểm. Mặc dù vô tội hoàn toàn, tôi có thể bị ném vào tù, tất cả chỉ vì Yamazaki. Nó đang nghĩ cái khi gì thế? Đồ quý sù, mày chỉ cần ngắm nghía mấy cái file đồ họa CG là được rồi!

Trên màn hình 15 inch của tôi, cô bé lỏa lồ đó mỉm cười quyến rũ.

Ngực tôi nhói lên, tôi không thở được. Cố kìm hơi thở, tôi quyết định nhìn ngó nội dung của toàn cái CD. Tôi tìm thấy một file văn bản, mở ra thì là tin nhắn của Yamazaki.

“Huynh nghĩ sao, Satou? Huynh sợ lắm đúng không? Hãy nhớ, để viết một game khiêu dâm chất lượng, ta cần kinh nghiệm thực tế. Vui lòng để những hình ảnh thực tế này lấp đầy tưởng tượng của huynh. Đây là tập ảnh của Rika Nishimura. Con bé được coi là kho tàng lớn nhất của thế giới lolicon. Chúng đều là hàng nhẹ đô cả thôi, huynh cứ thư giãn đi. Được rồi, hãy làm một game thật hay dùng nụ cười của Rikai!”

Thằng khốn nạn! Tôi run lên vì giận dữ. Tôi đã đồng ý làm game khiêu dâm kiểu lolita hồi nào? Làm ơn, đừng có kéo tao vào sở thích của mày.

Hừm, nghĩ lại thì tôi chợt hiểu thế này – Biết đâu thằng nhóc đang cố “cải tạo” tôi?!

Trong xã hội hiện đại, những vật phẩm liên quan đến lolicon sẽ bị hủy diệt. Vì thế hẳn là rất khó để chia sẻ sở thích với người khác. Đó là lý do Yamazaki lôi kéo tôi vào kế hoạch làm game khiêu dâm, để làm bạn lolicon với nó. Không, những ngò vực của tôi chỉ là suy đoán mà thôi, và cũng có thể nó đang nghiêm túc muốn làm game thật. Dẫu sao, trong tình hình game khiêu dâm, game với những nhân vật nữ như bé gái rất phổ biến. Thực sự, còn có thể nói là loại nhân vật lolita là biểu trưng của cái nhánh truyền thông thổ tả này.

Bây giờ nghĩ lại, một tên gọi khác của game khiêu dâm là: bishoujo game. Không phải “phụ nữ xinh đẹp” mà là “cô gái xinh đẹp”. Tôi nghĩ rằng căn nguyên của vấn đề chắc là ở đâu đó quanh đây.

Chuyện gì sẽ xảy ra với Nhật Bản, khi loại game bishoujo này đang tạo thành một thị trường khổng lồ? Làm bộ như nghiên cứu vấn đề xã hội này, tôi ngừng lo lắng, rồi dè dặt, tải ảnh của Rikia Nishimura vào màn hình máy tính.

Vài giây qua đi.

Tôi rùng mình...Rika Nishimura quả là dễ thương quá.

“Không! Không!...Mình chỉ hơi rối trí thôi!” Trong căn hộ mờ mờ sáu chiều một gian, tiếng kêu của tôi vọng vào hư không. Và Rika vẫn nở nụ cười ngây thơ đầy, khoe hết sườn, cơ thể của mình ra.

Tôi nuốt nước bọt và nhân chuột với những ngon tay run rẩy. Bức hình thứ hai hiện ra trên màn ảnh. Ôi Rika...

Sai lầm! Tôi ngẩng đầu, và với toàn bộ nỗ lực của bản thân, đâm mạnh vào tường. Nước mắt rơi xuống trên má tôi. Đau quá. Nhưng Rika vẫn đang cười. Ôi Rika...

Không, không!

Tôi vội vã mở Internet Explorer. Đúng thế! Vấn đề đơn giản chỉ là Rika quá dễ thương, không phải vì tôi là một tên lolicon! Tôi chỉ tình cờ bị vẻ đẹp của con bé làm xúc động nhưng tôi vẫn bình thường. Để chứng minh điều đó, tôi cần tìm những bức ảnh lolita khác trên mạng. Rõ ràng là những bức ảnh lolita khác không phải Rika sẽ không làm tôi thích thú đến thế.

Nhưng tại vì luật cấm sản phẩm khiêu dâm với trẻ em hiện giờ, tìm hình ảnh lolita khó hơn tôi tưởng. Tôi lướt qua nhiều trang, nhưng chỉ là những trang giả dùng số điện thoại nước ngoài.

Nhưng ai có thể ngờ vực khả năng lướt web của tôi chứ! Tôi là một cựu binh đã bốn năm đắm chìm trong Internet. Để tìm những thông tin cần thiết, cách tốt nhất là gõ một vòng qua các diễn đàn. Trên thế giới ảo cũng có luật. Tôi quyết định tìm các diễn đàn bằng những cỗ máy tìm kiếm.

Cái gì thế này? Vài ngàn trang web hiện ra. Sau khi hạn chế lại điều kiện, tôi vẫn còn hàng trăm trang. Nhiều quá.

Lúc này, tôi cố gắng mở trang đầu tiên. Ngay lập tức, với tốc độ kinh hãi, một số lượng khổng lồ các trang trình duyệt mở ra tự động.

“Khôn nạn! Một cái bẫy!” Tôi chửi thề. Đó là ngón tấn công bắt trình duyệt mở nhiều cửa sổ, dùng JavaScript, thường thấy trên các trang trả tiền. Dù vậy tôi vẫn không lung lay. Hiểu rồi! Như thế này thì quá nhiều cho Internet Explorer.

Trong một trường hợp thế này, tôi cần đổi trình duyệt nhiều thẻ. Những trình duyệt hiển thị thẻ cho phép hiển thị nhiều trang một lúc, trong một cửa sổ. Tôi tải Donut, trình duyệt ổn định nhất trong các trình duyệt thẻ, và dùng nó ngay lập tức. Ôi! Duyệt web thế này mới sướng chứ! Cứ thế này tôi sẽ tìm ra trang mình cần ngay!

Tôi mở càng nhiều trang càng tốt miễn là tài nguyên máy tính cho phép, và lòng sục tất cả chúng. Hình lolita...hình lolita....Trong những thẻ mới, tôi mở tất cả những trang dẫn đến các diễn đàn, rồi nhấn vào xa hơn và kiểm tra tất cả từ đầu đến chân. Tôi đang tìm những diễn đàn ngầm về khiêu dâm.

Dừng bị đánh lừa bởi các trang trả tiền! Cảnh thận với những file đuôi.exe! Ngăn chặn những quảng cáo với phần mềm chặn cửa sổ pop-up.

Kim đồng hồ xoay vòng. Ngoài cửa sổ, trời đã sập tối. Ánh sáng trắng xanh từ màn hình máy tính là nguồn sáng duy nhất trong căn hộ sáu chiều một gian của tôi. Kể cả việc quay lưng lại bật đèn cũng quá lãng phí. Khả năng đáng máy quỷ thần kinh sợ của tôi bùng nổ trên mạng Internet rộng mở với linh tính hoang dại! Hãy run sợ đi, trước những cú nhấp chuột ngang tốc độ ánh sáng của tôi!

Tôi là một con thú hoang dại!

Tôi là một con chó sói!

Khi tôi trở lại với thực tại, thì một tuần đã trôi qua. Tôi giải phóng mình khỏi chuột và bàn phím sau nhiều giờ liền, và đi vào phòng tắm. Phản chiếu trong gương là một kẻ nguy hiểm không tưởng tượng được – nói ngắn gọn, thì đó là tôi. Cằm râu lởm chồm nhiều ngày chưa cạo, tóc bóng dầu, đôi mắt lác thần,

cầm trễ...một thằng hikikomori thất nghiệp không nghề nghiệp bất cứ ai cũng phải tránh xa, không ai muốn lại gần...một kẻ dơ bẩn, hôi hám, ác mộng...

Một gã lolicon đang đứng ở đây.

“Ừ” Tôi yếu ớt tuột xuống sàn phòng tắm.

Làm sao mọi thứ lại trở thành thế này?

Cái gì đã làm rồi thì không thể phủ nhận được nữa. Tôi đã...tôi đã thu thập hình ảnh lolita từ khắp thế giới. Và còn chưa thỏa mãn với hình ảnh nữa, tôi thậm chí còn thu thập cả dữ liệu video, ở format như MPEG và RealMovie. Ổ cứng 30GB của tôi đầy hình ảnh của các bé gái, mà thực ra, tôi thấy đáng thương.

Tôi không thể tiếp tục. Tôi chỉ là không thể tiếp tục được nữa. Một tên lolicon hikikomori rõ ràng là một kẻ tệ hại nhất. Tôi không còn tư cách là người nữa. Tôi là một con quái vật. Tôi không thể tiếp tục sống, không thể đi dưới ánh sáng ban ngày nữa.

Đúng vậy, tôi là hikikomori. Mặc dù vậy tôi đã chắc chắn mình không phải lolicon. Gu đàn bà của tôi khá bình thường, và tôi thực sự đã thích những người phụ nữ lớn tuổi hơn. Mặc dù thế...giờ đây...

“Á...hu hu...” Những tiếng khóc nức nở không thể kiềm chế được tràn ra và nước mắt tôi lăn chã rơi xuống sàn phòng tắm. Đó là nước mắt hối lỗi. Phải, tôi đã hiểu rõ sự tội lỗi của mình rồi, và tôi muốn cải tạo mình ngay lập tức. Tôi muốn thay đổi. Nhưng đã quá trễ.

Khi tôi bắt đầu tự lằm rằm những câu như: “Nozomi thật xinh đẹp” tôi biết tôi sẽ xuống thẳng địa ngục. Khi tôi bắt đầu thì thầm những suy nghĩ như: “Kiyomi thật tuyệt vời, dù chỉ là học sinh năm đầu cấp hai, con bé thật tuyệt vời” tôi đã sẵn sàng rơi xuống địa ngục. Khi tôi bắt đầu phát biểu: “Chao ôi, người Nga thật là cứng cựa, mà bọn Mỹ cũng làm nhiều chuyện kinh khủng luôn,” trong lúc nhe răng cười một mình, tôi biết chắc rằng tôi có suất vé một trăm phần trăm xuống địa ngục.

Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không thực sự muốn làm thế. Tôi không có ý xấu. Ban đầu tất cả chỉ là trò đùa. Nhưng giờ thì...

“Á!” Đau quá. Tôi rất đau đớn. Ngực tôi nhói lên. Trái tim tôi gần như sắp vỡ tan vì tội lỗi. Tôi không muốn trở thành lolicon hay thứ gì đại loại thế. Nhưng bây giờ, tôi là một thằng hikikomori lolicon hạng nhất, thứ vô dụng nhất trong

đồng rác rưởi loài người đã từng sống trên đời.

“Dầu vậy, nghe đây: Bạn sai rồi! Tôi không muốn nhốt một cô bé trong phòng tôi hay cái gì tương tự vậy! Tôi không muốn bắt cóc bất cứ ai! Sai rồi! Tôi không phải là người phạm tội ác như thế! Làm ơn, tin tôi đi! Tin tôi đi! Đừng nhìn tôi như thế!! Đừng nhìn tôi thế!”

Nhưng...cặp táp đỏ. Và máy quay. Và những cô bé xinh xắn ngây thơ đang chơi trong công viên. Chà!

“Muốn chơi với anh hai không bé?”

“Anh sẽ cho bé kẹo.”

“Chỉ cần nhắc váy lên thôi.”

“Hãy chơi trò bác sĩ khám bệnh nhé?”

“Tiêm cho bé nè!”

Tôi tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi! Tôi nên chết, chết, chết ngay lập tức! Tiếng ồn đó là gì? Im đi...

“Satou! Huynh ở đây phải không? Làm ơn mở cửa ra đi!” Từ xa xôi, có tiếng ai đó đang gọi. “Satou, huynh còn sống không vậy? Huynh chết rồi hả? Nếu huynh còn sống, làm ơn mở cửa ra đi!”

Có ai đó đang đâm thình thình vào cửa căn hộ của tôi. Tôi không có khả năng chườn mặt ra trước công chúng nữa rồi...Để mặc tôi đi...

“Cái gì? Huynh không có ở nhà thật sao? Em chỉ muốn cho huynh mượn cuốn băng bất hợp pháp tuyệt vời này.”

Đứng dậy, tôi lau nước mắt rồi đi ra mở cửa.

Nghe câu chuyện của tôi, Yamazaki nhăn mặt bày tỏ sự kinh tởm: “Huynh tự nhốt mình lại trong cả tuần và chỉ thu thập đồ khiêu dâm? Huynh không còn xứng là con người nữa.”

“Ban đầu, đều là lỗi của mày.”

“Huynh nói thế, nhưng đó là bản chất của huynh, em đoán thế, đúng không Satou?”

“Mày...mày không có chút hối hận nào sao? Kéo tao vào vụ này, rồi nói thế đó hả?”

“Em đã bảo huynh đó chỉ là tư liệu cho nghiên cứu nhân vật đúng không? Nhìn đây, Satou, nếu huynh thu thập 30GB toàn đồ khiêu dâm thì huynh không phải người nữa! Em còn không muốn lại gần huynh nữa là. Đừng lại gần đây – Huynh đang làm em phát sợ đó!”

“G-gr-grrrr!” Trong cơn giận dữ tột độ, tôi thực sự thấy xung quanh đỏ ngầu. Hai nắm đấm của tôi run rẩy.

“Ờ...thôi...thôi, mình nói chuyện khác đi ha, hãy bắt đầu thảo luận nghiêm túc về việc làm game, được không. Em sẽ cho huynh mượn cuốn băng này, nha?”

Giật lấy cuốn băng từ tay nó, tôi đập nó vào chân và làm nó vỡ ra.

“H..huynh...huynh đang làm gì...?” Yamazaki lắp bắp.

Vào lúc đó, tôi nhìn thấy đường thoát khỏi cái thế giới lolicon này.

Tôi liếc nhìn Yamazaki: “Yamazaki!”

“Cái gì? Làm ơn, trả lại em tiền cuốn video đi!”

“Lolicon là vô nhân đạo, đó là ác quỷ!”

Nó im re.

“Hãy chạy trốn, hãy chạy trốn cùng nhau! Nếu chúng ta không thoát ra bây giờ, chúng ta sẽ là lolicon cho tới khi xuống lỗ! Nhanh lên!” Giật lấy tay Yamazaki một cách thô bạo, tôi kéo nó ra khỏi phòng.

Dừng lại nơi phòng của Yamazaki để lấy máy ảnh kỹ thuật số của nó, chúng tôi ra ngoài, bước nhanh qua thị trấn.

Đó là một buổi chiều đầu tháng năm. Vì tiết trời còn nóng, nên chẳng mấy ai ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Không trả lời, tôi tiếp tục bước hùng hổ.

Trên đường đi, tôi tạt vào một hiệu tạp hóa và mua một cái máy ảnh dùng một lần. Tôi đưa nó cho Yamazaki, rồi tiếp tục đi nhanh đến đích, vẫn kéo xềnh xệch Yamazaki đi theo. Lúc đó là ba giờ chiều. Thời điểm tốt nhất.

“Một cái máy ảnh kỹ thuật số và một cái máy ảnh dùng một lần? Huynh muốn em dùng cái này làm gì?” Yamazaki hỏi, đã hết hơi.

Khi đến nơi, tôi trả lời: “Chụp ảnh tao đi!”

“Tại sao?”

“Hừ, mày có biết bọn mình đang ở đâu không?”

“Hừm. Trông giống công trường tiểu học nhỉ?”

“Đúng, trường tiểu học Iruka. Một trường tiểu học công lập có khoảng 500 học sinh. Và tao sẽ trốn trong mấy cái bụi cây trước cổng. Yamazaki, mày cũng trốn luôn. Nhanh lên!”

“Hử?”

“Sắp hết giờ học rồi, chuông sắp reo. Khi đó, đám học sinh sẽ ủa ra khỏi cổng.”

“Đúng thế. Thì sao?”

“Tao sẽ chụp ảnh.”

“Chụp...chụp cái gì?”

“Chụp đám học trò tiểu học.”

Nó không nói câu nào.

“Tao sẽ chụp những bức ảnh của những bé gái tuyệt đẹp, dùng máy ảnh kỹ thuật số hiện đại của mày.”

Yên lặng.

“Mày hiểu chứ? Yamazaki? Tao sẽ chụp lên vài bức ảnh bây giờ đây. Tao sẽ trốn và chụp ảnh những bé gái vào giữa mùa xuân. Tình cờ tao còn có thể chụp quần lót của chúng nó nữa. Ôn thôi. Nếu chúng ta nằm giữa bụi rậm thế này thì không ai thấy ta đâu. Tao sẽ chụp mấy đứa học sinh tiểu học kia. Tao sẽ chụp càng nhiều càng tốt – đương nhiên là chỉ chụp mấy đứa xinh xắn nhất thôi.”

Chuông reo vang. Vài phút nữa, đám học sinh sẽ tràn qua cửa.

“Yamazaki, mày chụp ảnh tao với cái máy ảnh đó. Chụp càng nhiều càng tốt, những bức ảnh xấu xí của tao, một thằng lolicon ghê tởm khi hắn đang chụp lên học sinh tiểu học! Mày hiểu chứ? Đây là cách tốt nhất chúng ta có thể trốn thoát khỏi thế giới lolicon! Mày thấy mà, đúng không? Mày hiểu chứ? Đó là một bức tranh xấu xí. Tuy nhiên, đó cũng là chân dung của mày luôn. Mày phải in vào phim ảnh cái hình ảnh của kẻ đáng tởm, hèn hạ, dơ bẩn này. Chúng ta sẽ trảng ảnh cùng nhau và nhìn thấy sự xấu xí, bẩn thỉu và hèn hạ của chúng ta. Và sau đó, chúng ta sẽ trốn thoát khỏi thế giới của lolicon và trở về bình thường.”

Tiếng cười nói của đám nữ sinh nhỏ tuổi vọng đến bên cửa cầu thang. Tôi sẵn sàng máy ảnh. Chỉ một chút nữa thôi.

“Sẵn sàng chưa, Yamazaki?! Tao sắp chụp ảnh đây. Chỉ một chút nữa, mấy đứa con gái đầu tiên sẽ đi qua. Tao sẽ lên chụp ảnh đó! Rồi thì, mày chụp ảnh tao! Mày hiểu chưa? Nếu mày hiểu, trả lời tao đi, Yamazaki!”

“Ôi, con bé đầu tiên đẹp quá! Váy trắng, tất đen, và giày boots màu nâu đậm, dễ thương quá chừng! Moe moe! Mày có nghe không, Yamazaki? Tao đang nhấp nháy cửa sập máy ảnh đây! Mày cũng chụp đi. Nhưng đừng dùng đèn flash – nếu mày làm thế, họ sẽ tìm ra chúng ta và gọi cảnh sát đấy”

“Ôi, sự hồi hộp này, hồi hộp đến sôi máu, cháy da cháy thịt. Tao hào hứng quá! Tim tao đập thình thịch. Học sinh tiểu học bây giờ dễ thương quá. Tao đang nhấn máy ảnh đây. Click! Click! Góc chụp đẹp quá!”

“Hãy gọi con bé học sinh tiểu học kì diệu kia – có vẻ lớp sáu thì phải – là Sakura. Khi Sakura quay lưng lại nhìn bề bạn, tao không thể bỏ đi cái góc nhìn xéo hoàn hảo bốn mươi lăm độ đó được. Hê hê hê! Mày có nghe tao không Yamazaki? Mày có đang chụp ảnh tao đó không, Yamazaki? Hãy chụp mọi chi tiết của cái vẻ ngoài lolicon mờ ám của tao, nếu không trông tao sẽ chỉ như một thằng cha bệnh hoạn thông thường.”

“Chao! Nhiều học sinh nữa đang túa ra kia. Nhìn những con bé xinh đẹp kia kìa, đầy hơi thở cuộc sống. Tao đang chụp ảnh nó, chụp ảnh nó, chụp ảnh nó! Thôi đi, gió xuân! Thôi mạnh đi, gió xuân! Nhắc váy chúng nó lên!”

“Mày có còn ở đây không Yamazaki? Tao đang nhìn vào ống ngắm, nên tao không biết mày có ở đây hay không. Mày đang đứng chéo góc tao phải không, Yamazaki. Hãy chắc chắn chụp được hình ảnh ghê tởm của tao đi. Này! Nói gì đi chứ! Tao đang cố sức chụp quần lót mấy đứa nhỏ kia. Mày phải nhiễm lấy lòng nhiệt tình của tao mà cố hết sức đi chứ. Mày có nghe không? Này, tao nói, nói gì đó đi! Ôi, thôi kệ mày. Chúng ta đang phạm tội mà. Nếu mày sợ đến không nói được, chỉ là lẽ tự nhiên thôi. Mà giọng mày lúc nào cũng nhỏ khó nghe lắm.”

“Này, mày biết gì không? Chụp ảnh lên thế này thật là vui. Và bây giờ tao thật là xấu xí...Hừm...Đúng thế. Tao không muốn trở thành thứ cặn bã này. Khi tao còn bé, giấc mơ của tao là thi đậu đại học Tokyo và trở thành một học giả vĩ đại. Tao muốn phát minh cái gì đó để giúp cả nhân loại. Và bây giờ tao là một tên hikikomori lolicon! Mày nên khóc đi. Đúng, đúng thế. Khóc đi! Khóc vì bộ dạng gớm ghiếc của tao đi!”

“Tao buồn quá. Tao buồn lắm. Nhưng đám con gái kia thì dễ thương quá. Tao hứng thú quá.”

“Ôi chao! Nước mắt của tao không ngừng rơi. Ống nhắm vì thế mà mờ rồi, nên tao không thấy gì cả. Nhưng tao vẫn tiếp tục chụp ảnh những bé gái – vì thế Yamazaki, mày cũng phải cố mà chụp ảnh đi. Buồn lắm, nhưng cố lên. Chúng ta không ngừng khóc được, nhưng hãy cố làm hết sức. Chúng ta hãy cố hết sức để chụp lên những bé gái tiểu học.”

“Hử, cái gì? Sao mày tự nhiên vỗ vai tao thế? Có gì không ổn à? Này, thôi đi. Chúng ta đang đến phần này tuyệt lắm”

“Thấy chưa? Thấy con bé tóc ngắn mặc tất dài đó không. Con bé dễ thương quá, tao muốn mang con bé về nhà. Cắp vào nách như trộm đồ rồi mang về nhà. Hử, mày phiền quá đi! Tao đang bận! Thôi đi, mày bị làm sao vậy Yamazaki. Nếu mày cứ vỗ vai tao như thế, ảnh sẽ bị mờ đấy. Này, mày phiền nhiều quá, mày tự nhiên bị cái khỉ gì thế?”

“Satou, Satou!”

“Suyt! Im, chúng ta sẽ bị tóm mất!”

“Anh đang làm gì ở đây thế, Satou?”

“Rõ rồi còn gì. Con bé tóc ngắn đó...”

“Con bé đó?”

“Tao đang chụp ảnh bí mật...”

Đến lúc đó, tôi tình cờ ngược mắt ra khỏi máy ảnh. Khi làm thế, khóe mắt tôi để lộ hình ảnh một bàn tay đặt lên vai tôi. Những ngón tay thanh mảnh không thể thuộc về một đứa con trai...

Tôi quay lưng lại.

Misaki đang đứng đó. Tim tôi đập nhanh gấp năm mươi lần nhịp đập thông thường.

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Thời gian dừng lại.

Lúc nào đó giữa chừng, Yamazaki đã biến mất và Misaki hiện ra thế chỗ.

Còn tệ hại hơn nữa là, Misaki đang diện bộ đồ tôn giáo – cái váy tay dài nhạt màu và cái dù trắng. Ăn mặc như thế, cô cúi xuống nhìn tôi trong bụi rậm.

“Cô..cô...cô đến từ khi nào?”

“Chỉ vài giây trước đó thôi.”

Tôi nghĩ đến chuyện hỏi xem cô ta đã nghe được bao nhiêu rồi, nhưng bỏ cuộc. Dẫu sao, tình cảnh hiện giờ rất tồi tệ.

Một kẻ mờ ám, trên lưng đeo máy ảnh kỹ thuật số, nấp trong bóng râm gần cổng trường tiểu học. Bất kỳ ai cũng sẽ cho đó là một tay bệnh hoạn – và đúng thế mà. Tôi không còn đường thoát. Ba mẹ ơi, cho con xin lỗi. Bỏ học còn chưa đủ, con còn sắp bị ném vào tù vì tội liên quan đến lạm dụng tình dục. Con không đáng là con của ba mẹ. Con phải làm gì đây?

Tôi không còn thời gian nữa. Misaki, người đang nhìn vào mắt tôi, có lẽ sắp gào lên: Có một tên bệnh hoạn ở đây! Ai đó đến đây mau lên!

Không, không ngờ vực gì nữa, không chỉ là như thế đâu. Dẫu sao cô ta cũng đang mặc bộ quần áo của dân đạo. Và tôn giáo có những điều luật cấm hà khắc: “Người không được quan hệ ngoài hôn nhân.” Chắc chắn là, ham muốn một đứa bé sẽ còn là một tội lỗi khủng khiếp hơn nữa – đó là lí do tại sao Chúa đổ cơn tức giận xuống những thằng lolicon.

Đúng thế, Misaki sắp đe dọa tôi với những câu như: “Chúa biết tất cả tội lỗi của anh.” Cô ta hẳn sẽ nói thế. “Vì nếu con tìm kết án chúng ta, Chúa vĩ đại hơn trái tim ta và biết mọi điều.” Và sau đó sẽ làm tôi sợ đến lạnh run như: “Tội lỗi phải bị trả giá bằng cái chết.” Cô ta hẳn sẵn sàng ném tôi xuống địa ngục của sự giận dữ của Chúa.

Cùng đường thật rồi. Nhìn lên bầu trời, tôi chờ đợi giây phút mà sự trừng phạt của Chúa sẽ giáng xuống đầu tôi. Vào lúc đó, đời tôi sẽ bế mạc. Tương lai sẽ đóng sập cửa. Chỉ vài giây nữa thôi.

Thời gian qua đi khi tôi chờ đợi, nhưng Misaki không tố cáo tôi. Cô ấy vẫn nhìn tôi chăm chăm. Cả hai chúng tôi đều khuất trong bụi rậm, chúng tôi nhìn nhau trong yên lặng.

Cuối cùng Misaki giải thích: “Tôi vừa trông thấy Yamazaki, che mặt bằng cả hai tay, chạy cắm cổ về hướng căn hộ của hai người. Tôi tò mò không biết chuyện gì xảy ra nên đi đến đây, và nhòm vào đây thì thấy anh, Satou, nên...”

“Cô biết Yamazaki?”

“Cậu ta ở phòng 202 đúng không? Cậu ta có vẻ rất vui khi nhận tờ truyền đơn của chúng tôi. Thế là lạ lắm đấy.”

“Nó vui lắm à? Lạ lùng thật.”

“Tôi có làm phiền anh không, Satou. Trông anh có vẻ đang bận...”

“Không...không hẳn...ý tôi, không. Misaki, nhân tiện, cô đang làm gì ở chỗ này?” Tôi cố gắng thay đổi chủ đề, tôi cảm thấy mình sẽ thoát khỏi chỗ này an toàn.

“Tôi đang trên đường về nhà từ hoạt động chiêu mộ tín đồ. Dì Kazuko và tôi chỉ mới đi qua đây. Tôi để dì về nhà còn tôi thì thấy anh ở đây.”

“Thế sao? Nhân tiện, tôi thích bộ đồ của cô lắm. Cái dù rõ ràng khiến người ta có cảm giác thánh thiện.”

Khi tôi nói thế, Misaki nhìn xuống đất. “Cái này là đồ ngủ trang đây.” Gương mặt cô chuyển sang màu hồng.

“Hử?”

“Thực ra tôi rất ghét đi làm nghĩa vụ tôn giáo thế này, nên tôi mang theo cây dù. Như thế, chẳng ai nhớ mặt tôi cả.” Cô ta quá bí ẩn. Tôi vẫn không thể hiểu cô ta thực sự là ai.

Đây là cơ hội để tôi chạy trốn. Chạy mau!

“Ừm, tôi phải đi giờ đây” Tôi đứng dậy.

Misaki đứng đó, khép dù lại.

Như thế, tôi vội rời bước đi. Tôi lần đến con đường phía sau bụi cây, và vội vã hướng về căn hộ của mình.

“Satou?”

“Cái gì?” Tôi hỏi mà không quay lại cũng không đi chậm hơn.

“VẬY anh là lolicon thật sao?”

Tôi cảm thấy tim tôi như ngừng đập. Giả bộ như không nghe, tôi đi nhanh hơn. Misaki tiếp tục: “Nếu đúng là thế thì chẳng sao đâu. Thực ra, có vẻ thế còn tốt hơn. Nếu anh là lolicon và là hikikomori, đúng là tốt nhất. Anh rõ ràng là ở dưới đáy xã hội.”

Tôi ngừng bước và quay lại đằng sau.

Misaki vẫn mỉm cười như thường lệ. “Đúng, nghĩ lại đi, lolicon còn tốt hơn. Như thế anh còn phù hợp với dự án của tôi hơn.” Cô ta hơi nhảy lên, có vẻ thích thú. Dường như, có chút gì là giả tạo.

Bằng giọng bình thản nhất tôi có thể có, tôi nói: “Tôi không biết cô đang nói gì. Tôi không phải là hikikomori hay lolicon. Tôi là nhà sáng tạo. Tôi đang thu thập tư liệu.”

“Hừm...”

“Đúng thế.”

“Được rồi. Lần tới gặp lại nhé. Đừng làm gì khiến người ta lòi cổ anh lên bản tin, được không?” với những lời đó, Misaki rời đi.

Đó là một buổi chiều tháng Năm.

Chương 6: Ký ức đẹp tươi, theo sau là lời thề

Tuần lễ vàng thứ hai đã tới, tôi nhận ra rằng mùa mưa đã trôi đi trong một cái chớp mắt. Những ngày trôi qua với một tốc độ thật đáng kinh ngạc. Nhưng trong một tháng đó, đã có quá nhiều việc xảy ra.

Ví dụ như, một đêm gần đây, tôi tình cờ gặp Misaki tại cửa hiệu tạp hóa. Cô ta đưa cho tôi một tờ giấy. Trông nó có vẻ là một bản hợp đồng. Một bản “hợp đồng” được viết bằng bút bi đen.

Chỉ một tuần trước đó, tôi đã xấp xếp gấp lại chị gái tôi quen ngày trung học ở câu lạc bộ văn học. Chúng tôi đi đến một quán cà phê ở Shibuya trò chuyện. Tôi có chút lo lắng bất an, nhưng không có gì xảy ra cả.

Trên hết, cha tôi vừa mất việc trong một cuộc tinh giảm biên chế. Tôi sẽ không nhận được trợ cấp nào nữa trong tháng tới.

Bạn hàng xóm của tôi, Yamazaki, hình như cũng gặp nhiều vấn đề rắc rối của riêng nó. “Cha em là tiểu thương, vừa mới bị bệnh thận vào viện rồi.” Nó giải thích. “Em là con cả, em có nên về chăm nom cơ nghiệp gia đình không?”

Thực ra, có vẻ nó không còn lựa chọn nào khác. Tôi nghĩ quyết định tốt nhất của nó sẽ phải là trở về nhà ngay và chăm sóc xưởng sản xuất đồ bơ sữa và rượu của gia đình. Có vẻ, nó có mâu thuẫn sâu sắc với cha mẹ.

“Mặc dù họ có tiền, nhưng họ không giúp em đi học đại học. Họ gửi hồ sơ của em đến một trường chuyên về bơ sữa mà không hỏi ý em gì hết. Vì vậy em làm thêm một năm trời ở mấy hiệu tạp hóa và làm bảo vệ để kiếm tiền trang trải học phí ở Yoyogi. Họ đang đùa chắc, đến giờ này lại trông cậy vào em!”

Tôi không thực sự hiểu được sự tức giận của Yamazaki, nhưng việc nổi khùng lên như thế giúp thằng nhóc khỏi suy nghĩ lung tung về mấy chuyện rắc rối. Nó làm như thế, nó sẽ không cố gắng hiểu điều gì, thậm chí nếu như mọi thứ xoay quanh nó. Tôi quyết định sẽ theo gương nó và cứ lần tránh hiện tại.

Nói về chuyện lần tránh hiện tại, vẫn còn vấn đề về cái game khiêu dâm mà chúng tôi đang làm. Chúng tôi cố gắng xúc tiến, mặc dù giờ đây, dự án này không còn ý nghĩa gì nữa.

Nói thực thì, tôi nên thoát khỏi lối sống hikikomori càng nhanh càng tốt và đi kiếm một công việc đàng hoàng, nhưng vì lý do nào đó, tôi mỉm cười và nói với

Yamazaki, “Mày cứ để chuyện đó cho tao, được không?”

“Chắc chắn rồi. Gu của huynh thế nào thì chúng ta làm thế đó, vậy cũng được. Em thực sự nghĩ hôm trước chúng ta có thể bị thộp cổ lúc chụp lên ảnh đám học sinh tiểu học rồi.”

Tao không quan tâm đến những thứ đó, tao phải tìm việc làm, nếu không tao xong đời rồi! Tôi muốn gào lên, nhưng một lần nữa, tôi lại cười và đi theo nó: “Tao sẽ viết kịch bản ngay hôm nay.”

“Em trông cậy vào huynh. Chất lượng của game phụ thuộc vào cốt truyện của huynh đó, Satou.”

“Tao biết. Tao sẽ cố hết sức để viết nó. Tao sẽ đặt tất cả năng lượng vào việc làm game khiêu dâm!”

Đúng, đây là đỉnh cao. Bravo! Hay đúng hơn, điều này thật kinh khủng!

Không có gì giúp trốn tránh thực tế tốt hơn game khiêu dâm, hơn nữa, loại game này có thể gợi cảm hứng cho muôn ngàn lối trốn thoát.

Yamazaki, ngồi trước hai máy tính khổng lồ của nó, bắt đầu một bài diễn văn mới. “Đúng thế. Thoát ly thực tế là linh hồn của game khiêu dâm. Là những nhà sáng tạo, chúng ta phải mang đến cho người chơi một chuyến chạy trốn êm đềm ra khỏi thực tế. Thế giới thực đầy những bất hạnh: những con đàn bà chế nhạo những thằng đàn ông như ta, cái con đĩ bỏ em mà hò hẹn với thằng quản lý hiệu tạp hóa, con học sinh trường trung học cộng đồng đùa giỡn với tuổi trưởng thành của em... Tất cả những điều đau đớn đó làm thế giới này thành một nơi khó ở.”

Phần thứ hai của bài diễn văn mô tả hoàn toàn những kinh nghiệm cá nhân của nó, nhưng tôi làm thinh. Ngừng lại một chút để uống trà, Yamazaki cao giọng hơn: “Nói tóm lại, đàn bà đời thực là vô dụng. Chúng chỉ là một lũ quái vật. Và vì thế...”

“Vì thế?”

“Vì thế, là một nhà sáng tạo game khiêu dâm, ta phải tạo những nhân vật nữ

ngoan ngoãn đến hoàn hảo, kiểu nhân vật không tồn tại.”

Những nhân vật nữ ngoan ngoãn hả.

“Ý em là, những nhân vật bắt đầu yêu mến nhân vật chính chẳng vì lí do nào hết, họ tiếp cận nhân vật chính chỉ vì lòng tốt, đại loại thế đó.” Yamazaki giải thích. “Những nhân vật nữ chẳng có ý đồ mờ ám gì hết, sẽ không bao giờ phản bội nhân vật chính. Kiểu người không tồn tại trong thực tế.”

“Nếu mà dùng những nhân vật quá xa rời thực tế như thế, không phải tính hiện thực nhìn chung của game sẽ bị giảm đi sao?”

“Vậy thì có sao nào? Người chơi đâu có tìm kiếm thực tế trong game khiêu dâm. Ngay cả nếu chúng ta đủ ngu ngốc để cố đưa thực tế vào game, ai cũng chỉ thấy ngán mà thôi. Nếu ai đó muốn yêu một nhân vật thực tế, thì họ có thể đi mà bắt chuyện với một con đàn bà ngoài đời thực và việc gì phải chơi game khiêu dâm chứ?”

“Tao hiểu rồi.”

“Vẫn có một vài kĩ thuật huynh nên dùng để tạo nhân vật,” Nó cảnh báo.

“Ý mà là sao?”

“Hừm, nếu huynh chỉ đưa một nhân vật nữ bình thường ra mà tuyên bố: “Nàng là một nhân vật nữ lý tưởng tuyệt vời,” có ma nào tin huynh chứ. Huynh phải có chút chiến thuật trong hoàn cảnh và xây dựng nhân vật, để thuyết phục người ta là “nhân vật nữ lý tưởng” của huynh thực sự là, lý tưởng.”

“Ví dụ như, một kĩ thuật thường thấy là biến nàng thành bạn từ thời thơ ấu của nam nhân vật chính. Nếu huynh biết bạn thơ ấu của nhân vật chính thành một nhân vật nữ, huynh có thể viết lên một mối quan hệ thuyết phục, bởi họ đã gần gũi nhau từ hồi trong bụng mẹ. Từ đó, huynh có thể chứng minh được rằng nàng là một nhân vật nữ ngoan ngoãn, lý tưởng đến hoàn hảo.”

“Ý tưởng thứ hai là biến nàng thành hầu gái. Nếu huynh chọn một cô hầu gái thành nhân vật nữ chính, thế thì, vì tính chất công việc của nàng, một mối quan hệ kiểu chủ-tớ sẽ được phát triển. Từ điều này, huynh lại chứng minh được nàng là một nhân vật nữ ngoan ngoãn, lý tưởng đến hoàn hảo.”

“Cuối cùng, kĩ thuật thứ ba là biến nàng thành robot. Huynh chọn một robot làm nhân vật nữ chính. Vì robot không thể cãi lời con người, ý thức là nàng không

thể có động cơ xấu hay phản bội chủ nhân, sẽ càng chứng minh được nàng là một nhân vật nữ ngoan ngoãn hoàn hảo đến lý...”

Tôi cắt ngang lời nó: “R...robot?! Ý mày là?...”

“Ý em là robot hình người ấy. Huynh chọn robot là nhân vật nữ của huynh.” Cuộc đối thoại này càng lúc càng mang tính siêu thực, nhưng biểu cảm của Yamazaki cho thấy với nó chuyện này là dĩ nhiên thôi.

“Nói tóm lại, mục tiêu chính khi thực hiện game khiêu dâm là tạo ra một lý do tại sao nhân vật nữ chính không thể coi thường nhân vật nam chính. Huynh có thể làm thế bằng cách tạo dựng hoàn cảnh ban đầu. Nàng phải vâng lời tất cả những gì nhân vật nam chính bảo, nàng phải lắng nghe, nàng phải yêu nhân vật nam chính không điều kiện. Những kỹ thuật này có thể giúp huynh hoàn thành những yêu cầu đó.”

Tôi nghĩ tốt hơn hết là không nên suy nghĩ nhiều quá về chuyện này.

Trong cơn tuyệt vọng, tôi hỏi: “Hừm, thế một người bạn cùng lớp từ lâu đã là bạn thời thơ ấu và đồng thời là một robot hầu gái thì sao nào?”

“Nghe ổn lắm!” Yamazaki trả lời, một vẻ triu mến hiện lên trên mặt nó.

“Hừm, thế còn chi tiết phụ là nàng thực ra là người yêu của nhân vật nam chính trong kiếp trước thì sao?”

“..Đó...đó là...thật tuyệt vời!”

“Hơn hết, nàng rất ốm yếu và bị mù, lại câm. Người duy nhất nàng có thể tin cậy là nhân vật nam chính. Thế thì sao?”

“Hoàn hảo! Tuyệt đối hoàn hảo!”

“Và nàng còn có bệnh mất trí Alzheimer...”

“Lựa chọn tuyệt vời!”

“Mà còn chưa nhắc đến chuyện nàng mắc bệnh đa nhân cách.”

“Hoàn hảo!”

“Thực ra nàng là người ngoài hành tinh!”

“Vĩ đại!”

Cuộc thảo luận kéo dài trong vài giờ. Kết quả là chúng tôi cuối cùng cũng quyết định được hình mẫu nhân vật nữ trong game khiêu dâm tôi sẽ viết.

“Nàng là bạn thời thơ ấu của nhân vật chính, cũng là một robot hầu gái. Nàng mù, câm và ốm yếu, hơn nữa, nàng còn là người ngoài hành tinh mắc bệnh Alzheimer và bệnh đa nhân cách. Tuy nhiên nàng thực ra là một hồn ma với mối liên hệ từ kiếp trước với nhân vật chính. Và hình dạng thực sự của nàng là một con hồ ly tinh.”

“Wow! Tuyệt vời! Hoàn hảo! Moe moe!”

“Hừm...”

“Sao thế, Satou? Huynh có thể bắt đầu viết kịch bản ngay!”

“Ừ...ừ...”

“Ừ ừ là sao?”

“Làm thế quái nào mà tao có thể viết được một thứ như thế? Tao thích thế nào thì tao sẽ viết thế đó!” Tôi đá Yamazaki rồi quay về phòng mình.

Lúc đó đã hai giờ sáng rồi.

Cái khi gì đang diễn ra với hai chúng tôi thế? Tôi cố gắng lo lắng về điều này, nhưng rốt cuộc, chúng tôi chỉ là hai thằng hikikomori vô dụng. Tôi quyết định tiếp tục lẩn tránh thực tại.

Đúng thế! Nói về chuyện lẩn tránh thực tại, thì không có cách gì tốt hơn là viết game khiêu dâm. Đó là lý do tôi sẽ viết nó giờ đây!

Một vài ngày qua đi nhanh chóng.

“Một cuộc hành trình của tình yêu và tuổi trẻ bởi những chiến binh chiến đấu chống lại một tổ chức khổng lồ độc ác...” Đó là câu chuyện tôi đã viết nháp, và có vẻ nó cũng thích hợp. Lúc ban đầu, mọi thứ có vẻ rất hoàn hảo. Từ ngữ trôi chảy, tôi hoàn toàn ngạc nhiên trước tài năng văn chương của mình.

Không may là, sau đó tôi gặp một vấn đề lớn. Câu chuyện tôi đang viết là kịch bản cho game khiêu dâm, và để nó là game khiêu dâm, tôi cần có cảnh nóng. Nói tóm lại, để viết game khiêu dâm, tôi phải mô tả kỹ lưỡng những chuyện giường chiếu. Tôi phải viết từ đầu đến cuối cảnh làm tình. Thật là đau đớn. Thật là khổ sở khi tôi, một thằng 22 tuổi, phải viết một chuyện game khiêu dâm giả vờ. Thật quá sức đau đớn.

Tôi đã tự nhốt mình trong nhà ba ngày trời.

Công việc của tôi càng lúc càng khó khăn. Kịch bản của tôi không nhúc nhích được một dòng trong cả giờ... Từ ngữ... Tôi chả có từ ngữ nào cả. Nào tôi chỉ đơn giản là không được cung cấp với những ẩn dụ dùng trong văn chương khiêu dâm. Tôi không biết phải làm thế nào. Mất một lúc lâu tôi mới chọn được một từ.

Hơn hết thảy, đó là sự nhục nhã. Tôi làm cái quỷ quái gì thế này, tự dưng ngồi viết những câu đáng xấu hổ thế này? Dẫu là chạy trốn thực tế thì cũng có giới hạn thôi chứ? Mặt mũi đỏ bừng, tôi ngồi một mình trong phòng tôi. Tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh túa ra, ngón tay tôi đông cứng trên bàn phím... Tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi không muốn viết kịch bản khiêu dâm.

Trời đất ơi, tôi thấy bệnh lắm rồi. Thực sự là chán, chán lắm rồi.

Mặc dù thế, tôi cũng moi móc hết can đảm và viết, vì tôi sợ rằng lúc tôi ngừng viết cái game khiêu dâm này, vấn đề thực tế tôi đang cố gắng làm ngơ sẽ ủa lại. Tôi sẽ phải nhìn thẳng vào sự thật cay đắng, và như thế không tốt chút nào. Thực ra, mọi chuyện có thể rất xấu. Vì vậy tôi dùng cuốn France Shion đã mua để viết game khiêu dâm. Tìm những từ ngữ đúng. Tìm những ẩn dụ. Đó là một công việc mệt mỏi. Tôi viết và xóa. Viết và xóa. Đầu óc tôi sắp nổ tung ra.

“Người đàn ông mở khóa quần và chiếc quần jean tuột xuống đầu gối.”

“Ah, ah, ồ không!”

“Em gái, em gái, em gái à!”

“Và bộ ngực mềm mại...”

“...Đập..”

Không tốt. Xóa.

“Sung to.”

Không tốt. Xóa.

“Nó ngẩng đầu lên trong niềm kiêu hãnh đàn ông.”

Sai! Xóa! Xóa!

“Đâm thủng bầu trời.”

Đùa hả? Xóa! Xóa! Xpá!

“Uớt”

Sai!

“Cá hồi hồng.”

Ta đã nói rồi. “Sai!”

“Uớt sáng lấp lánh.”

Không!

“Uớt dính chặt vào bụng dưới.”

Dừng lại!

“Tìm đập.”

Tôi không thể chịu nổi nữa.

“Môi dưới.”

Tôi đang bị cái quỷ quái gì thế?

“Lớp võ hồng hào.”

Tôi nói. “Cái quỷ gì thế này.”

“Sữa trắng.”

Tôi bị cái quỷ quái gì thế này.

“Bộ ngực nhỏ nhắn...”

“...tươi mới và trẻ trung...”

“...cháy mồ hôi...”

“...mạnh hơn...”

“Không...Không!”

“..Tiếng thở dài ngọt ngào...”

“..cọ xát vào nàng...”

“...hơi ngẩng lên...”

Những từ khác đến với tôi... “sờ soạn” ... “nhấp nhô” ... “cho vào” ... “hông” ... “tử môi nằng” ... “cọ xát” ... “ngọt ngào” ... “như một con mèo bé nhỏ” ... “co thể phụ nữ” ... “căng thẳng” ... Tôi đang bị gì thế? “Sung to” ... “đến tận gốc” ... “dễ thương” ... “nguy cấp” ... “cứng lên” ... “màu hồng nhạt” ... “muốn nhìn thấy” ... “được, không sao” ... “hoàn toàn trần trụi” ... “không có gì che đậy cơ thể nằng” ... “một vệt hình oval” ... “ụ” ... “chê đôi” ... Không, không phải thế. “Ngay dưới rốn” ... “phần kín đáo” ... “làm ngực đập thành thịch” ... Tôi tiêu rồi “Sung to” ... “thở nhẹ nhàng” ... “đơn giản” ... “bụi rậm” ... “đầy chất mật ngọt ngào” ... “vớ ngón tay của nằng” ... “như thể tự làm ướt mình” ... “mất kiên nhẫn” ... “sỗ sàng” ... Còn cuộc đời tôi thì sao? “Sung to” ... “súng ” ... “thô lỗ” ... “đứt gãy” ... Tôi không thể nhìn thấy tương lai. “sung to” ... “tiếng động” ... “ướt” ... “nóng” ... “vẩy bắn” ... “đẩy vào” ... “da trước” ... “da thịt mền mại” ... “đỏ mặt” ... “dâm dục”... Tôi nên chết đi thì hơn. “sung to” ... “sung to” ... “dâm qua bầu trời” ... “ngẩng cao.” “Sung to” ... “sung to” ... “sung to” ... “sung to” ... “sung to!” AHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH! Tôi vò đầu bứt tóc.

Xóa hết đi! Xóa hết tất cả đi!...

Sử dụng một cuốn sách làm mẫu là sai lầm ngay từ đầu. Khi dùng tưởng tượng làm dẫn chứng cho tưởng tượng, cũng tự nhiên thôi khi những mô tả càng lúc càng kì quặc. Tôi cảm thấy như mình đang phát điên.

Được rồi. Bình tĩnh lại đi.

Hít một hơi thật sâu để làm dịu lại mình, tôi quyết định bắt đầu lại từ đầu, sử dụng kinh nghiệm của riêng tôi làm dẫn chứng. Nếu làm được như thế, tôi sẽ có thể vẽ nên những khung cảnh thật sinh động nóng bỏng từ kinh nghiệm của riêng mình.

Kinh nghiệm thực tế, kinh nghiệm thực tế...

Khi nói đến những kinh nghiệm thực tế có thể dùng trong game khiêu dâm, tôi không còn cách nào hơn là nghĩ về quá khứ. Tôi cần có những kí ức xa xôi đó, năm năm trước...thời gian vui vẻ năm năm trước...những ngày trung học của tôi.

Tôi nhắm mắt và nghĩ lại. Làm vậy, tôi từ từ nhận ra rằng những kí ức đó chuyển động theo một hướng cảm xúc phức tạp. Tôi mở mắt và cố không nghĩ về điều đó. Nhưng mũi tên suy nghĩ đã bắn ra, không còn hồi lại được nữa.

Những ngày trung học tươi sáng, lạc quan của tôi...tuổi trẻ tươi mới của tôi...

“Trường trung học” gợi cho ta nhớ những chuyện tình có chút cay đắng, và xã hội cũng đồng tình với ý tưởng đó. Tôi cũng đã từng yêu, mỗi ngày đều tràn ngập hứng khởi, như trong một trò chơi kích thích. Ví dụ như, tôi đã thích chị gái ở câu lạc bộ văn chương ấy.

Là một thành viên của câu lạc bộ văn chương, chị ấy đọc rất nhiều. Bởi vì thế, chị ấy hoàn toàn ngốc nghếch. Chị ấy đã từng đọc Bản Hướng Dẫn Tự Tử Toàn Tập trước mặt tôi.

Tôi đã từng nghĩ: Chị đừng làm những việc như thế. Chị dễ thương vậy, sao không hành xử bình thường đi?

Chị không may may chú ý đến tôi.

“Tại sao chị đọc cuốn sách đó?” Tôi hỏi, cảm thấy mình không còn sự lựa chọn nào khác.

Chị cười như cho bản thân mình rồi trả lời: “Cậu không nghĩ tự tử có vẻ rất hay à?” Lúc đó, mỗi tình của chị vừa tan vỡ trong đau khổ, và có vẻ chị có phần trầm cảm về việc ấy.

“Này Satou, cậu nghĩ gì về những người muốn tự tử?”

“Em nghĩ là ổn cả đúng không? Nếu họ muốn tự sát, em đoán là họ có quyền làm thế. Người ngoài chúng ta không nên phán xét gì.”

“Hừm...” Chị dường như không hài lòng với câu trả lời nhàm chán của tôi, chị cúi mặt nhìn cuốn sách trên đùi.

Sau giờ học, một ngày khác, khi tôi đã chán chơi bài với chị, chị nói: “Này.”

“Cái gì?”

“Satou, sau những lúc thế này, nếu tôi chết, cậu có buồn không?” Tôi có nghĩ thế nào cũng không biết mình đã trả lời câu hỏi đột ngột đó như thế nào. Tất cả những gì tôi còn nhớ rõ, là vài ngày sau, chị đến trường với băng trắng quấn quanh cổ tay thanh mảnh.

Thôi đi, để tôi yên đi. Tôi không biết chị muốn chết đến mức nào, nhưng chị nên thấy xấu hổ vì câu chuyện sến rện này chứ.

“Chị không phải là một con nữ sinh cấp hai ngu ngốc nữa.”

Chị trả lời: “Vì tôi là một con nữ sinh cấp ba ngu ngốc.”

Chị là loại con gái sẵn lòng nói thẳng những việc như thế, mặc dù chị muốn thi vào trường Đại học Waseda danh tiếng.

“Nhân tiện, vấn đề của chúng ta là không có kẻ xấu ở đâu.”

Chị tiếp tục. “Chẳng có ai để ta đổ lỗi. Không phải là Mizuguchi ở đội bóng rổ, hay tôi, hay cậu, Satou- chẳng có ai trong chúng ta đáng bị đổ lỗi. Vì một lý do nào đó, mọi việc cứ chuyển theo chiều hướng xấu. Thật quái lạ.”

“Thứ quái lạ duy nhất là đầu óc của chị.”

“Đừng nói những lời lạnh lùng thế với một cô gái vừa ra khỏi phòng cấp cứu chứ. Nhân tiện, Satou, cậu có để ý rằng đầu chúng ta không có lỗi lầm gì, thì những chuyện đau khổ vẫn xảy ra với chúng ta đó không? Đó là vì một tổ chức

bí mật đang bàn tính một âm mưu kinh khủng đe dọa chúng ta.”

“Phải rồi, phải rồi.”

“Thật đấy. Một chú chim nhỏ nói với chị.”

“Phải rồi, phải rồi.” Chị ta là loại con gái thích giả bộ như mình điên. Mặc dù thế - và vì chị ta rất xinh xắn – tôi thích chị ta.

Một vài ngày trước lễ tốt nghiệp, chị còn để tôi ngủ với chị một lần.

Tôi cảm động sâu sắc khi nghĩ rằng đó là sự đền bù trong suốt hai năm sát cánh bên chị. Ngẫu nhiên hứng khởi, những cũng thật buồn. Cuối cùng thì, tôi cũng chỉ có thể làm thế một lần.

Tôi cảm thấy như tôi có thể làm thế một vài lần hơn. Nhưng sau đó, tôi cũng cảm thấy rằng chỉ một lần thôi thì tốt hơn. Tôi tự hỏi, điều nào mới là đúng.

Trong một quán cà phê ở quận Shibuya, tôi đã hỏi chị: “Ừ, chị nghĩ gì nào?” Đó là lần đầu tiên tôi gặp chị trong suốt nhiều năm.

Chủ nhật trước đó, không có lời báo trước, tôi nhận được một cú điện thoại. “Hãy gặp nhau đi.” Chị nói.

Tôi rời nhà ngay, mà không lo lắng gì.

Chúng tôi gặp nhau trước bức tượng Moai. Có vẻ như đi ngoạn cảnh, nhưng vì chúng tôi từ thành phố khác, nên cũng chẳng có vấn đề gì. Khi đã chào hỏi nhau, chị nói: “Tôi gọi đến nhà cậu, Satou, để hỏi thăm địa chỉ hiện giờ của cậu, nhưng mẹ cậu nghĩ tôi là người bán hàng và nghi ngờ tôi.”

“Vâng, chuyện đó hay xảy ra mà. Những kẻ bán hàng đó giả vờ như là bạn học khi chúng cố gắng thu thập địa chỉ của ai đó...” Có đôi chút buồn là sau nhiều năm không gặp, đây là chủ đề cuộc trò chuyện đầu tiên của chúng tôi.

Trí nhớ của tôi không đánh lừa tôi. Chị rất xinh xắn. Và vì thế, tôi có chút lúng túng. Tôi mắc chứng sợ hãi nhìn vào mắt người khác, và sợ khoảng rộng, những căn bệnh thường thấy của hikikomori. Ngay cả khi đã vào quán cà phê, tôi vẫn tiếp tục đổ mồ hôi.

Ngồi xoay lưng lại hướng cửa sổ, chị dùng ống hút quậy trong ly cà phê đá.
“Satou, giờ cậu đang làm gì?”

Tôi trả lời thành thật không giấu diếm gì. Tôi còn cười nữa cơ.

Chị bật cười: “Tôi đã đoán là cậu sẽ thành ra như thế mà.”

“Ồ, tôi đã không ra khỏi nhà trong bốn năm rồi.” Tôi ba hoa. “Tôi là dân hikikomori chuyên nghiệp đó.”

“Kể cả lúc này, cậu cũng có vấn đề khi ra ngoài ư?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì, tôi có cái này chắc sẽ tốt cho cậu.”

Chị rút ra cái gì đó trông như một hộp thuốc từ trong túi xách và đưa nó cho tôi:
“Đây gọi là Ritalin.”

“Cái gì thế?”

“Một loại thuốc gần gần như thuốc kích thích. Nó có hiệu quả, có hiệu quả lắm đấy. Với cái này, lúc nào cậu cũng đầy năng lượng!”

Sau bao nhiêu lâu, chị vẫn lạ lẫm như vậy. Rõ ràng là, bây giờ chị đang khám ở tận ba bác sĩ tâm thần. Mặc dù thế, sự quan tâm của chị làm tôi hài lòng. Tôi uống một trong những viên thuốc đáng ngờ ấy.

Sau đó, quả nhiên tôi trở nên ngập tràn năng lượng. Thực ra là, chúng tôi đã chuyển trò một cách hào hứng quá mức.

“Hồi đi học trung học cậu trong bình thường lắm, Satou...hừm...có lẽ là không.”

“Bây giờ chị đang làm gì?”

“Đang thất nghiệp.”

“Chị tốt nghiệp đại học rồi đúng không?”

“Đúng thế, nhưng bây giờ tôi đang thất nghiệp. Tôi sẽ trở thành bà nội trợ sớm thôi.”

“Hả, chị sắp lấy chồng sao?” Một bà vợ trẻ khoảng hai mươi bốn tuổi. Moe moe...

“Cậu ngạc nhiên à?”

“Cũng có thể nói như thế.”

“Cậu có buồn không?”

“Không hề.”

“Tại sao không?”

“Tại sao chị nghĩ là tôi sẽ buồn chứ?”

Chúng tôi rời khỏi quán cà phê. Chị đi vòng qua tôi, cười tươi rói.

Rồi chị nói: “Hiện giờ tôi đang rất hạnh phúc.”

Chị khoe rằng chị sắp kết hôn với một công chức nhà nước cần mẫn, giàu có và đẹp trai. Cơ bản thì, chị sắp kết hôn với con người tuyệt vời nhất thế giới!

“Đừng suy nghĩ lắm làm gì. Đừng nghĩ gì phức tạp quá. Tôi hạnh phúc mà.” Lời chị nói nghe rất vui vẻ, có lẽ, lúc này chị cũng đã uống loại thuốc gì rồi.

Khi chúng tôi đi qua đám đông trên đường, chị nói: “Ngày trước, đáng lẽ tôi nên hẹn hò với cậu. Cậu thích tôi lắm, đúng không Satou?”

“Tôi chỉ muốn ai đó cho tôi ngủ với nàng thôi.”

“Xin lỗi, Satou, có lẽ hồi ấy chúng ta không nên phí thời gian chơi bài với nhau mỗi ngày như thế.”

“Việc chúng ta thực sự đã ngủ với nhau một lần, rồi lại chia xa...thực sự khó chịu...”

“Có lẽ là vì tôi mà cậu trở thành hikikomori chẳng?”

“Chẳng có liên hệ gì ở đây cả. Chuyện này đúng hơn nên là một ví dụ lớn của...”

“...Của một tổ chức khổng lồ?”

“Đúng, đúng thế, một tổ chức tội ác khổng lồ đã bắt được tôi.”

“Tôi nữa, cậu biết không? Tổ chức đó cũng bắt cả tôi nữa! Tôi có làm gì được đâu...”

Rồi đột ngột, chị tuyên bố là chị đang mang thai.

“Ôi trời! Ngạc nhiên quá! Chị sắp thành một bà mẹ rồi!” Tôi choáng váng.

“Đó là lý do tôi sắp kết hôn. Bây giờ tôi đã thành công trong đời! Bây giờ cứ thế mà tiến tới, theo một đường thẳng!” Chị đi rất nhanh trước tôi. Tôi không thể thấy biểu cảm trên gương mặt chị, nhưng từ giọng nói đó, tôi cho là chị thật lòng vui vẻ. Chị đang hạnh phúc. Phải là như thế.

“Tuyệt lắm. Tuyệt lắm! Đúng là tuyệt lắm.” Tôi nói cùng một điều ba lần liên tiếp để chúc mừng cuộc đời mới của chị.

“Cậu không phiền sao, Satou?” Bước chân chị chậm dần.

“Không, không có chút gì hết.” Tôi cũng dừng bước theo.

“Tôi không biết vì sao, nhưng tôi cảm thấy đau đớn quá.”

Chúng tôi đã đến bên một con đường đầy khách sạn. Một số cặp nhân tình đang khoác vai nhau dạo chơi, mặc dù đang ở giữa trưa, tôi cảm thấy mình lạnh run vì hứng khởi.

“Chúng ta có nên ngủ với nhau không?” Chị mỉm cười khi nói thế.

“Chuyện tình với một cô vợ trẻ! Cứ như trên TV!” Tôi càng lúc càng hứng thú.

“Tôi chỉ ngủ với cậu một lần, nên tôi cảm thấy đã xử tệ với cậu.”

Chúng tôi đứng trước một khách sạn, quay mặt nhìn thẳng vào nhau. Tôi rất muốn được ở đây với chị.

Chúng tôi đều bật cười. “Chị đang hạnh phúc, đúng không?” Tôi hỏi.

“Đúng thế.”

“Chị đang ở một nơi mà tổ chức khổng lồ đó không thể đựng đến, đúng không?”

“Đúng thế.” Chị lặp lại.

“Vậy thì em về đây.” Tôi cúi đầu rời đi ngay lập tức.

Khi đi qua chị, tôi trộm nhìn chị rất nhanh. Chị đang khóc. Làm sao lại như thế. Một người xinh đẹp và thân thiện như chị phải sống một cuộc đời hạnh phúc, khỏe mạnh và nhẹ nhàng – cuộc đời bất cứ ai cũng ganh tị. Một người xinh đẹp thế, phải được sống vô ưu chứ.

Thực tế thì, chẳng thuốc gì chữa được những cơn trầm cảm vô ích kéo dài. Một con người có thể trở nên phiền muộn hay giận dữ. Dầu họ đủ sức để đắm thú gì đó, họ cũng không tìm ra đích đến. Một tổ chức khổng lồ... Họ ao ước rằng một tổ chức độc ác khổng lồ tồn tại. Điều đó trở thành giấc mơ của chúng tôi.

Những điều tồi tệ xảy ra khắp thế giới. Thế giới này bao bọc đầy những vận xui và những nỗi buồn phức tạp, vô nghĩa, và không lý giải được.

Chị nói với tôi rằng bạn học của chị ở trường đại học đã tự tử, để lại một tờ di chúc ngu ngốc đại khái như: “Tôi đã bị tan vỡ bởi giấc mơ và tình yêu, nên tôi chết giờ đây.” Một bạn học từ trường tiểu học đã kết hôn rồi ly dị. Yamada giờ đang một thân nuôi hai đứa con và đã bạc cả đầu, khiến cho chị bật cười. Kazumi, trước giờ vẫn sống với một người đàn ông, đã trở về với gia đình. Yusuke, người luôn cố gắng để trở thành công chức nhà nước, đã rớt kì thi tuyển. Yamazaki, cậu bé đang làm game khiêu dâm, thấy tất cả những giấc mơ của mình tan vỡ.

“Em đang thử thách tài năng của mình. Không cần phải là game khiêu dâm, nhưng em sẽ làm...em sẽ làm một thứ gì đó.” Khi thằng nhóc nói ra điều này trong lúc say bét nhè, tương lai của nó đã được quyết định là một nông dân ở trại bò sữa, cả ngày đuổi theo lũ bò. Tôi không còn thấy đường nào cho nó trốn thoát.

Ở mỗi cuộc họp mặt và tiệc tùng, tất cả mọi người đều vui cười và quây phá cùng nhau. Những dịp ấy rất vui, khi đi hát karaoke cũng thế. Mọi người đều vui vẻ, và chắc chắn tương lai cũng hoàn hảo: Chúng ta có thể trở thành bất cứ điều gì! Chúng ta có thể làm được bất cứ điều gì! Chúng ta muốn hạnh phúc! Những điều đó đều là thật, nhưng dần dần, chúng ta bị hạ gục. Không làm được điều gì, ngay cả khi chúng ta gặp rắc rối, bị đánh bại, hay là khóc. Mỗi người chúng ta đều có những trải nghiệm đáng buồn, vấn đề là nó đến sớm hay muộn, nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng rơi vào một tình trạng không chịu đựng nổi.

Tôi rất sợ. Tôi rất sợ những thứ đi.

Tôi nghĩ về chị. Này, tôi không tốt đâu. Tôi còn tệ hơn gấp trăm lần người nhân viên công sở chị đã gặp. Tôi không làm gì được cho chị đâu. Tôi rất muốn vào khách sạn với chị, nhưng như thế chỉ tệ hại hơn cho chị. Tôi không phải đang cố gắng cư xử cho thật ấn tượng hay gì đâu. Tôi chỉ muốn được yêu đương chị. Nhưng không thể. Rõ ràng là không thể. Một hikikomori hèn yếu như tôi, không lo nổi cho bản thân, thì có sức mạnh gì mang lại hạnh phúc cho chị chứ.

Ôi, tôi muốn trở nên mạnh mẽ, một người có thể tin cậy vào, một người làm hoàn cảnh xung quanh tươi sáng lên chỉ vì mình tồn tại. Tôi muốn trải những điều tốt đẹp. Tuy nhiên, thực tế tôi chỉ là một tên hikikomori – một tên hikikomori sợ hãi thế giới bên ngoài.

Tôi không biết tại sao tôi lại sợ hãi đến thế, sợ hãi đến độ không làm được bất cứ thứ gì.

Tôi không có ích gì cả.

Tháng tới, tôi sẽ không nhận được tiền trợ cấp từ nhà nữa. Tôi phải làm gì đây? Kiểu sống này phải dừng lại thôi. Tôi có nên cứ thế mà kết liễu cuộc đời không?

Tôi tắt máy tính giữa lúc đang viết game khiêu dâm. Tôi quyết định gọi Yamazaki và xin lỗi: “Tao xin lỗi, tao không thể viết kịch bản kiểu này nữa.”

Nhưng thằng bé đang bận máy. Tôi có thể nghe tiếng nó gào từ bên phòng sát vách. “Tại sao cứ phải bàn bạc lại chuyện này?! Đã nói rồi, con đến đây bằng tiền của con. Con không có nghĩa vụ phải vâng lệnh cha mẹ nữa!”

Có vẻ như thằng nhóc đang cãi nhau với cha mẹ nữa rồi. Ai chẳng có vấn đề của riêng mình.

Tôi sắp mất đi can đảm sống. Một câu thơ từ đâu đến trong đầu tôi: Mùa mưa kết thúc, sáng khoái biết bao, tự sát.

Tôi lác đầu. Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ. Thay pajamas, tôi cố nằm xuống giường.

Khi đó, tờ giấy trên nóc TV đập vào mắt tôi. Đó là bản hợp đồng tôi nhận được từ Misaki.

Một buổi chiều, khi tôi đang đọc manga ở góc tiệm tạp hóa, Misaki đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi. “Lần tới, anh nhớ kí rồi đóng dấu cái này nha?” Cô ta nói rồi chìa một tờ giấy ra trong túi. Cô ta đưa nó cho tôi, thoạt nhìn tôi nhận ra, cô ta hẳn đã cầm nó theo rất lâu.

Mẫu giấy đó...

Tôi đã đọc nó vài lần, nhưng giờ tôi lượm nó lên đọc tiếp. Nó hoàn toàn rồi tinh rồi mù, kì cục đến mức làm tôi đau đầu. Nhưng khi tình cảm của tôi đã tụt đến mức thấp nhất, dường như nó lôi cuốn tôi theo một cách gì đó. Cuối cùng tôi cũng kí và đóng dấu.

Nhét nó vào trong túi, tôi đi đến công viên kế bên. Đêm đã buông xuống, và mặt trăng đã lặn. Đâu đó có tiếng chó tru. Ngồi trên băng ghế cạnh xích đu, tôi mơ màng nhìn lên trời sao.

Đột ngột, Misaki xuất hiện, một lần nữa mặc quần áo bình thường thay vì y phục nhà thờ. Cô ngồi xuống cùng tôi trên băng đá, và bắt đầu viện cớ lý giải về cái gì đó mà tôi thậm chí còn chưa đề cập đến: “Chuyện này không có nghĩa là tôi ngóng chừng cái cổng công viên từ cửa sổ mỗi đêm đâu.”

Tôi bật cười. Khi tiếng cười của tôi đã bay hơi sạch ráo, khi tiếng chó sủa đằng xa đã dứt, và khi âm thanh duy nhất còn lại là tiếng còi xe cấp cứu từ nơi xa xôi, Misaki hỏi: “Anh đã hoàn thành game chưa?”

“À, ừ, cái game đó bị hoãn lại rồi. Làm sao cô biết về điều đó?”

“Khi Yamazaki đến tiệm manga cafe vài ngày trước, tôi có thoáng nghe anh ta nói vậy. Đó là một lời nói dối đúng không?”

“Đúng.”

“Chuyện anh là nhà sáng tạo cũng là nói dối luôn đúng không?”

“Ồ, đúng.”

“Thiệt ra thì anh chỉ là một hikikomori thất nghiệp thôi đúng không?”

“Đúng.”

Tôi đưa tờ hợp đồng ra. Vội giật lấy từ tay tôi, Misaki nhảy lên. “Cuối cùng anh cũng chịu kí rồi! Anh sẽ ổn thôi, Satou! Anh có thể du hành vào thế giới rộng lớn mà chỉ cần chút công tập luyện thôi.”

“Misaki, thực ra cô là ai?”

“Tôi đã bảo anh rồi mà, tôi là một cô gái tử tế thích giải thoát những thanh niên đau khổ. Hoạt động này là một phần dự án của tôi. Cứ bình tĩnh thư giãn đi, sẽ không có gì xấu xảy ra đâu. OK?”

Đó là một lời giải thích đáng ngờ. Dẫu vậy...

“Dẫu sao thì, với cái này, hợp đồng của chúng ta có hiệu lực. Nếu anh phá vỡ hợp đồng, thì mức phạt sẽ là một triệu yen, OK?” Misaki gấp tờ hợp đồng bỏ vào túi và cười tít mắt. Lúc đó, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tôi có linh cảm mình vừa phạm một sai lầm khổng lồ.

Cái hợp đồng này có bao nhiêu giá trị pháp lý chứ? Tôi đáng lẽ phải hỏi người bạn đang học luật của mình.

Hợp đồng thoát khỏi cuộc đời Hikikomori và sự giúp đỡ cần thiết.

Tên của Hikikomori: Satou Tatsuhiro.

Tên của người giúp đỡ trốn thoát: Misaki Nakahara.

Hikikomori được cho là bên A và người giúp đỡ là bên B, một số điều sau đã được thỏa thuận giữa hai bên.

A sẽ thú nhận với B tất cả buồn phiền, đau khổ, rên rỉ, và tất cả suy nghĩ nội tâm liên quan đến việc trốn thoát khỏi cuộc đời hikikomori.

B sẽ làm mọi điều trong khả năng để giúp A thoát khỏi cuộc sống hikikomori và trở về xã hội bình thường (gọi là C) thành công. Thêm vào đó, trên đường đến

C, B sẽ giúp đỡ A đạt được thắng bằng tâm lý.

Đổi lại, A sẽ nói lịch sự với B.

A sẽ tuân thủ những điều B hướng dẫn.

Hơn nữa, A sẽ không đối xử với B như một kẻ khó chịu. A sẽ không đối xử tàn nhẫn với B.

Như thế, những hành động bạo lực như đâm đá sẽ không được thực hiện.

Việc tư vấn diễn ra mỗi tối tại công viên Mita. Đến sau bữa tối.

Nếu A hoàn thành hợp đồng, A sẽ đến được với C.

Nếu A phá vỡ hợp đồng, tiền phạt là một triệu yên.

Nhớ lại nội dung của bản hợp đồng, tôi gần như sắp gục ngã vì bất an. “Quên đi! Đưa bản hợp đồng cho tôi!”

Nhưng Misaki đã biến mất.

Chỉ còn tôi ở lại một mình, ở ranh giới cuối cùng của mình.

Chương 7: Hòn đá đang lăn

Trước khi tôi biết được, tôi đã hoàn toàn suy sụp, cả về mặt xã hội lẫn cảm xúc, đó là mùa hè như vậy đó. Trước khi tôi biết được, tôi đã bị khóa chặt trong một chiếc lồng, không hy vọng trốn thoát, đó là tháng bảy như vậy đó. Tôi cố gào lên: “Cứu tôi với!” Nhưng không có gì – không tình yêu, mơ ước, hy vọng, tình bạn, hay chiến thắng – có thể cứu được tôi. Tôi đang gặp rắc rối thật sự.

Ít nhất Yamazaki còn có quan điểm gì đó về tương lai. Mặc dù nó gào thét liên hồi: “Arghh! Đừng có đùa với tôi!”, ít nhất nó vẫn còn có tham vọng gì đó. Nó đã suy nghĩ về công việc kinh doanh của gia đình từ nhỏ.

“Em sẽ thoát khỏi miền quê cút cái đó và lập nên tên tuổi ở thành phố lớn! Đồ-- đồ đạo đức giả! Các người cứ nhìn đây mà xem! Tao có tài năng! Tao không biết tao có loại tài năng gì, nhưng chắc chắn là tao có!”

Trước khi tôi có thể chắc chắn về chuyện tài năng của mình có thực hay không, có vẻ như số phận đã bắt tôi phải quay về miền quê luôn. Miền quê, với những mối dây gia đình họ hàng nặng nề, những nụ cười phiến toái, những tên nổi loạn non choẹt, những con đường rộng không cần thiết được bàn tính bởi những nhà chính trị gia địa phương, và chỉ có một cửa tiệm tạp hóa. Tôi gặm nhấm đích đến đó trong nỗi cay đắng khôn nguôi.

Tôi hét lên bằng một giọng đầy nam tính tuyệt đẹp: “Trời ơi! Khủng khiếp, khủng khiếp quá!” Tôi cũng chẳng biết cái gì là khủng khiếp nữa, tuy nhiên, ngay lúc này, hẳn có cái gì đang rất khủng khiếp. Thật ra, có quá nhiều chuyện khủng khiếp diễn ra đến nỗi tôi không nhìn ra cách gì cứu chữa. Ban đầu là, tôi đã hoàn toàn bị cắt trợ cấp. Mặc dù vậy, vì lý do nào đó, ý chí làm việc trong tôi cũng không sủi tăm. Mặc dù lâm vào cảnh túng quẫn, tôi vẫn không chịu ra ngoài. Danh hiệu “hikikomori cao cấp” của tôi đâu chỉ để làm kiêu đâu. Tuy nhiên, tôi vẫn phải duy trì mức sống tối thiểu, nếu không sẽ bị đuổi cổ khỏi căn hộ mất. Tôi phải làm gì đó.

Với thẻ tín dụng sinh viên, tôi mượn tiền vô tội vạ. Sau đó tôi bán đồ đạc. Tôi bán máy giặt, tủ lạnh, TV, máy tính, bàn kotatsu và giường cho một hiệu bán đồ second-hand gần nhà. Tôi còn thử bán thư viện của mình cho hiệu sách cũ nữa. Như thế này, kiếm được chút tiền để sống, tôi mua thêm được chút thời gian.

Khi đã an toàn hơn rồi, sự nhàm chán trở thành vấn đề lớn. Cả tôi và Yamazaki đều rất chán nản. Làm thế nào để thoát khỏi điều đó trở thành sự quan tâm lớn của chúng tôi: “Tao phải làm gì đây, tao chẳng có việc gì để làm cả.” Tôi thú nhận với Yamazaki.

Nó cũng có vẻ đã cùng đường. Nằm sấp trên sàn nhà, nó thì thầm chán nản: “Em không ở trong tình trạng thương tổn như huynh, Satou, tuy nhiên vì lý do nào đó em không thể bình tĩnh được. Mặc dù là lần tránh thực tế, em muốn tìm ra một cách thật trẻ trung, nếu có thể.”

Thoát ly thực tế hả---được lời nói của nó kích thích, một ý tưởng chợt đến với tôi. “Nói đến chuyện thoát ly, đó là việc người ta hay làm lúc còn choai choai đúng không?”

“Đúng thế.”

“Nè, chuyện đó làm tao nghĩ tới rock.”

Tôi lắc vai Yamazaki mạnh: “Đúng thế, rock and roll! Tình dục, ma túy và bạo lực!”

Yamazaki đứng dậy, vung nắm đấm và gào lớn: “Em hiểu rồi! Tuyệt vời! Nói đến rock and roll, em thật sự rất hâm mộ Jerry Lee Lewis!”

“Thằng chả là ai vậy?”

“Là một tay rocker lolicon, chả thèm quan tâm đến lễ thói xã hội, cưới con em họ mười ba tuổi, trở thành người không lồ của giới lolicon!”

Chúng tôi quyết định rằng chủ đề của chúng tôi từ đó sẽ là: “Tình dục, ma túy và bạo lực.” Nếu chúng tôi lái cuộc đời theo hướng đó, có thể chúng tôi sẽ tiêu khiển mỗi ngày trong một cách đầy năng lượng, hạnh phúc và trẻ trung hơn. Ít nhất, đó là hy vọng của chúng tôi, và chúng tôi bám lấy niềm hy vọng đó.

Tình dục.

Nói đến tình dục, thì đó là chuyện không dành cho người dưới 18 tuổi. Nói đến “không dành cho người dưới 18 tuổi”, thì là game khiêu dâm! Ngay cả lúc này, Yamazaki tiếp tục làm việc với cái game khiêu dâm đó. Tại sao? Không ai có thể biết, nhưng có vẻ rất buồn. Rất cô đơn. Đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi không biết tại sao, nhưng điều đó làm tôi muốn khóc.

Ma túy.

Dùng số tiền tôi có được từ việc bán tháo đồ đạc, tôi mua một vài loại ma túy thật.

“Chúng toàn là thuốc hợp pháp!” Yamazaki phản nản.

Tôi cúi đầu. “Tao còn làm gì được đây? Không thể nào người ta mua ma túy bất hợp pháp qua mạng được đâu. Tao là hikikomori mà, làm vậy được là tốt lắm rồi.”

“Hèn yếu. Nhặt nhèo quá.”

Bạo lực.

Cuối cùng Yamazaki và tôi đánh nhau trong căn hộ sáu chiều một gian của tôi. Giữa căn phòng trống rỗng, chúng tôi thủ thế đối mặt nhau. Tôi bắt chước Bruce Lee trên TV. Yamazaki dùng thế võ từ trong game hành động, thủ thế như một con cò.

Rồi chúng tôi bắt đầu đánh lộn. Tuy thế, vừa mới bắt đầu thì tôi trượt trên sàn và ngã. Tôi đập đầu xuống đất đau điếng, và chảy nước mắt.

“Chả vui gì hết.” Yamazaki phản nản.

“Đừng nói thế.”

“Chỉ làm em thấy trống trải hơn thôi. Em biết rồi! Chúng ta ra công viên đánh nhau đi!”

“Trước đó chúng ta hãy dùng thuốc kích thích đi, đã mua rồi mà. Đừng coi thường chúng chỉ vì chúng hợp pháp. Chúng tốt lắm đấy. Chúng ta sẽ tha hồ vui vẻ.”

Thật ra, loại ma túy đó quả có hiệu lực. Thật ra, chuyến du hành quá tệ hại, tôi nghĩ là tôi sẽ chết. Tôi nghĩ là tôi có lẽ nên chết đi thì hơn.

Ấy vậy mà, tôi không chết.

Có thể tôi đang sống một cuộc đời hikikomori vô dụng. Tuy nhiên hiện giờ tôi vẫn có kế hoạch gặp một người. Khi ban chiều buông xuống, và ngoài đường không còn bóng dáng ai nữa, tôi nhồi nhét vào bao tử một bữa ăn muộn. Khi trời đã tối hẳn, tôi rời khỏi nhà đến công viên kế bên. Những làn gió đêm hè mới dễ chịu làm sao.

Tôi ngồi trên băng ghế và nhìn lên mặt trăng và các vì sao. Một con mèo đen đuổi mình nhàn hạ trước mặt tôi. Đôi mắt nó nháng lên tia sáng đèn đường.

Buổi tối rồi. Chắc chắn là tối rồi.

Misaki hiện lên trong công viên.

“Anh tới trễ đó.” Cô ta đóng cửa chiếc xích đu, khi đã chú ý đến tôi, bèn nhảy xuống hào hứng. Con mèo chạy đến bên cô, và Misaki bế nó lên. Con mèo kêu meo meo, nhưng không giẫy dụa.

“Ngoan lắm. Hôm nay tao sẽ cho mày ít thức ăn đóng hộp, ok?” Misaki rút một lon thức ăn cho mèo ra khỏi túi xách sau lưng. Rõ ràng là, cô đã cho con mèo ăn mỗi đêm. “Mèo thật tuyệt, anh có nghĩ thế không?”

“Chúng nó tuyệt ở chỗ nào?”

“Mèo dường như sống ở đâu cũng ổn, mặc dù chúng có ở một mình.”

Tôi không hiểu lắm điều cô ta nói, nhưng cũng cố đưa ra một câu trả lời phù

hợp: “Mèo không biết ơn đâu.”

“Tôi biết.”

“Nó sẽ quên cô thôi, Misaki. Cho mèo ăn thật là phí phạm.”

“Miễn là tôi vẫn còn cho con mèo những thứ nó muốn, thì đều ổn cả. Nó sẽ nhớ đến tôi. Đừng tàn nhẫn thế. Mày đến công viên này mỗi đêm phải không?” Cô nhẹ nhàng xoa lưng con mèo khi nó ăn thức ăn. Khi đã ăn xong, con mèo nhảy vào bụi rậm. Chúng tôi ngồi xuống băng đá. Misaki rút “cuốn sổ bí mật” ra khỏi túi. Và đêm nay, buổi tư vấn nhằm thoát khỏi cuộc đời hikikomori đầu tiên của tôi bắt đầu.

Misaki đã gọi chuyện này là “tư vấn.” Ngay từ đầu, hành động và lời nói của cô ta đã rất lạ lùng, nên tôi hoàn toàn nghĩ chuyện này chỉ là trò đùa gì đó thôi. Tuy nhiên, có vẻ cô nàng rất nghiêm túc.

“Anh tới trễ. Hợp đồng đã nói là anh phải đến sau bữa tối, nhớ không?”

“Thì tôi vừa ăn ---“

“Nhà tôi ăn tối lúc bảy giờ tối.”

Làm thế quái nào tôi biết được cơ chứ! Tôi muốn hét lên, nhưng kiềm lại.

“Hừm, bắt đầu từ ngày mai, hãy đến sớm hơn. Dẫu sao thì, chúng ta sẽ bắt đầu với buổi tư vấn nhằm thoát khỏi cuộc đời hikikomori đầu tiên, được chứ? Đây, anh ngồi đây.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô trên băng ghế. Misaki ngồi cạnh tôi, quay mặt lại hướng tôi.

Công viên buổi đêm...không còn ai ở đây. Chuyện gì sắp xảy ra chứ? Cô ta định làm gì vậy? Tôi thấy có chút bất an. Misaki đặt cái ba lô khổng lồ trên lưng xuống và bắt đầu lục lọi gì ở bên trong.

Thì thềm cái gì nghe như: “Ồ, đây rồi, chính nó đây rồi” cô ta rút ra một cuốn sổ đi học đã cũ. Trên bìa sổ, dòng chữ: “Cuốn sổ bí mật” được viết bằng bút dạ đen.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

“Một cuốn sổ bí mật.”

“Tôi đang hỏi là, nó là thứ gì thế?”

“À, nó là...một cuốn sổ bí mật.” Misaki mở trang sổ bí mật ra và lật đến chỗ cô ta cần tìm. “Được rồi, bây giờ tôi bắt đầu bài giảng đây.”

Ánh đèn chiếu ngược sau lưng cô làm tôi không thấy rõ mặt cô. Tuy thế, giọng nói của cô rất nghiêm túc. Không hiểu được điều gì đang xảy ra, tôi nuốt nước bọt.

Misaki bắt đầu bài giảng: “Um...tôi bắt đầu với phác thảo một hikikomori nha? Được rồi, chuyện gì khiến người ta trở thành hikikomori? Anh biết không, Satou? Hm? Anh không biết? Tôi nghĩ vậy mà. Anh bỏ học đại học, nên rõ ràng đầu óc anh không thể trả lời được câu hỏi này rồi. Tôi biết. Tôi thông minh mà. Tôi đang học thi GED bây giờ đây. Tôi học năm tiếng mỗi ngày. Rất giỏi đúng không? Ha ha ha...”

Cô ta cười một chút trước khi tiếp tục: “Theo điều tra của tôi, không chỉ hikikomori, mà mọi vấn đề cảm xúc đều được gây ra bởi sự bất lực trong việc thích nghi với môi trường. Nói tóm lại, bởi vì anh không hòa hợp được với thế giới, một số chuyện không tốt xảy ra.”

Misaki giở sang trang tiếp theo. “Ngày trước, con người nghĩ đến nhiều cách để đối mặt với thế giới. Ví dụ như, lấy thần thánh làm ví dụ chẳng hạn. Có bao nhiêu là thần thánh trên đời. Ở Nhật không thôi, đã có tới tám triệu...Hở? Tám triệu? Hơi phóng đại quá, đúng không? Ừ--ừm..., dẫu sao, có rất nhiều thần thánh trên đời, và dường như họ xoa dịu được nỗi đau của nhiều người, như ở lễ nhà thờ chẳng hạn. Những người không thể được Chúa cứu rỗi nghĩ đến những việc khác, như là, triết học chẳng hạn.”

Misaki bắt đầu lục lọi trong túi. Sau khi đã thò đầu vào trong túi, cuối cùng cô ta cũng tìm ra thứ muốn tìm. “Ồ, đây rồi, nó đây rồi.” Cô ta lôi cuốn sách gì đó ra và đưa cho tôi. Cái đề sách là Thế giới của Sophie.

“Cuốn sách hơi bị khó hiểu, nên tôi cũng chẳng hiểu lắm, nhưng hình như cuốn sách này là cuốn dạy cho người ta biết mọi điều cần thiết về triết học. Tôi mượn nó từ thư viện, nên nhớ đọc nó trước ngày mai, được không?”

Tôi nhận cuốn sách. Bây giờ tôi chẳng hiểu phải làm gì cả, trong khi bài diễn văn của Misaki cứ tiếp tục lê thê. “Ừ, được rồi, sau triết học, chúng ta có phân

tâm học! Có vẻ cái này rất phổ biến ở thế kỉ thứ mười chín, sau khi có ông già tên Freud gì đó nghĩ ra nó. Mọi người nói rằng nếu điều trị bằng phân tâm học, vấn đề của bạn sẽ thực sự biến mất. Ví dụ như là, anh có nhớ đêm qua mơ thấy giấc mơ gì không? Tôi sẽ phân tích nó cho anh. Nói cho tôi biết anh mơ gì đi, Satou.”

Tôi nói cho cô ta: “Một con rắn khổng lồ, mạnh mẽ xuất hiện. Nó chúi đầu vào đại dương, và tôi găm một cây kiếm dày vào một quả táo, và bắn nát mọi thứ xung quanh với một khẩu súng đen chói sáng.”

Nghe những điều này, Misaki rút ra một cuốn sách bìa mềm từ trong ba lô khổng lồ. Cuốn này có đề là: “Phân tích giấc mơ: Với Cuốn Sách Này, Bạn Có Thể Dễ Dàng Đoán Được Sự Sâu Thẳm Trong Tiềm Thức.”

“Hm...rắn, biển, táo, gương, súng...” Lắm bả một mình, cô ta đang tra cứu trong mục lục, rồi đột nhiên, cô ta ngoảnh mặt đi, đỏ bừng. Vì lý do nào đó, tôi biết ngay hoàn cảnh, dù mọi thứ trong công viên tối đen như mực.

“Được-được vậy là đủ Freud rồi! Tiếp theo hãy chuyển sang Jung!” Misaki hét lớn.

“Này! Chứ còn kết quả phân tích giấc mơ của tôi thì sao? Misaki, nói cho tôi biết con rắn lớn có nghĩa là gì đi!” Tôi khẳng khẳng, nhưng cô ta thờ ơ cố gắng quấy rối của tôi.

“Jung...ông này cãi nhau với Freud, và dường như có cách tiếp cận khác. Ồ, hãy bắt đầu phân tâm học theo kiểu Jung!”

“Nè, đừng thờ ơ với tôi chứ. Chờ chút đã.”

“Như tôi thấy thì, anh là mẫu người nội tâm, đầy cảm xúc! Anh sợ hãi Người Mẹ Lớn! Anh còn chiến đấu với Cái Bóng! Thật tồi tệ quá! Muốn học thêm hãy đọc cuốn này.” Misaki rút ra một cuốn sách và đưa cho tôi. Đây là: Jung toàn tập, giải thích bằng truyện tranh!

Đầu tôi bắt đầu đau, nhưng Misaki vẫn tiếp tục. Và tiếp tục. Từ Jung đến Adler và Lacan. “Tôi không hiểu Lacan! Tôi chỉ không hiểu được gì cả.”

Tôi muốn trở về căn phòng của tôi. Dường như chú ý đến phản ứng của tôi, cơ thể Misaki chuyển hướng. “Ô, tôi xin lỗi vì đã nói đến những chuyện khó hiểu thế này. Nhưng có vẻ anh thực sự không hợp với chuyện trò hàn lâm bác học, Satou. Vẫn ổn thôi, chúng ta còn có ngày mai mà.”

“Hử?”

“Chúng ta là người, nên đau đón như thế.”

Tôi không nói gì cả.

“Tôi thấy rất thương cho anh, gặp phải những vấn đề như thế. Hãy ngẩng đầu lên khi chúng ta đi về phía trước đi. Anh sẽ ổn thôi. Anh có giấc mơ, nên anh sẽ ổn thôi. Anh không cô độc. Nếu tiếp tục đi về phía trước, anh sẽ tìm được đường. Mọi người đang cổ vũ cho anh. Cố làm mọi thứ thì sẽ thành công. Anh sẽ thành công nếu tiến bước với những suy nghĩ tích cực, nên hãy bước đến ngày mai cùng nhau. Tương lai rất tươi sáng. Chúng ta là con người, là con người, là con người...”

Tôi kéo ba lô của Misaki ra khỏi tay cô ta, và trút nó xuống. Một đồng sách rơi xuống đất. Cuốn bìa mềm của Chăm Sóc Sức Khỏe Cộng Đồng, Sống Thông Minh, Giới thiệu Nhanh đến Phân Tâm Học, Cẩm Nang Sức Khỏe, Cuốn Sách Cần Đọc Khi Bạn Kẹt Lối trên Đường Đời, Quy Luật Thành Công, Bóng Ma Murphy, vân vân và vân vân.

“Này, Misaki, cô cho tôi là đồ ngốc hay sao?”

Misaki nhìn tôi như muốn nói: “Không, không có,” và cô ta lắc đầu.

Dẫu sao thì sau một tuần lễ giao tiếp với Misaki, tôi chỉ biết một điều duy nhất là cô ta đã cố gắng thế nào. Cô ta rõ ràng đã cố gắng hết sức. Trong những ngày đầu, cố gắng nỗ lực của cô ta không được đền đáp, nhưng khi làm việc cật lực như thế, niềm đam mê của cô ta là thực. Tôi không biết mục đích của Misaki thực ra là gì. Tôi không biết mà cũng chẳng thêm quan tâm.

Trong trạng thái thần kinh mục rữa này, nếu tôi có thể có chút hào hứng từ việc giao tiếp với một cô gái, tôi sẽ hạnh phúc hơn. Mặc dù điều đó dẫn đến những rắc rối trong tương lai, bây giờ tôi không còn gì để mất. Dần dần, tôi sẽ bị đá đít ra khỏi căn hộ, hay chuyển đi đâu đó mất. Cách nào thì, tôi cũng sắp rời đi rồi. Gặp gỡ Misaki chỉ để vui bót nỗi buồn chán trước khi chuyện đó xảy ra.

Và bởi vì tôi suy nghĩ một cách vô trách nhiệm như thế, tôi không có vấn đề gì nói chuyện riêng tư với một cô gái mình không biết, mặc dù điều này thường sẽ gây nhiều căng thẳng nhất cho thần kinh một hikikomori.

Dĩ nhiên, mặc dù Misaki xinh đến thế nào, tôi không định làm gì cô cả. Bảng ở cổng công viên thông báo: “Coi chừng những tên bệnh hoạn”, nhưng dù tôi trông thế nào, tôi vẫn là một hikikomori lịch thiệp. Làm ơn, đừng lo lắng, Misaki.

“Cái gì? Anh đang cười gì thế?” Cô ta hỏi.

“Không, không có gì. Quan trọng hơn, hôm nay chúng ta huấn luyện gì thế?”

Ngồi đối mặt tôi trên băng ghế như mọi khi, Misaki vui đầu vào cuốn sổ tay bí mật của cô ta.

“Hừm, hôm nay chúng ta sẽ học làm thế nào để giao tiếp với người khác.”

“Hử?”

“Nói chung thì, Hikikomori rất tệ hại trong việc giao tiếp. Bởi vì họ không giỏi ăn nói, họ thường khóa mình lại trong phòng. Hôm nay tôi nghĩ chúng ta nên thay đổi phần đó của anh.”

“Ồ.”

“Vì thế, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ dạy anh những kỹ năng giao tiếp tuyệt vời. Làm ơn nghe cho kỹ.”

Misaki bắt đầu bài giảng, đôi lúc lại liếc vào cuốn sổ bí mật khi tôi nghe chăm chú. “Khi anh nói chuyện với người lạ, anh trở nên lo lắng. Điều này khiến anh kẹt lưỡi, mặt tái nhợt, hay hào hứng quá mức. Chuyện đó làm trạng thái ổn định tình cảm của anh bị xói mòn hơn, và kỹ năng giao tiếp của anh càng lúc càng tệ hơn. Làm thế nào để phá vỡ cái vòng luẩn quẩn này? Câu trả lời rất đơn giản: Anh sẽ ổn nếu anh tránh làm mình lo lắng. Nói như thế, anh tránh làm mình lo lắng như thế nào? À, tại sao người ta lại lo lắng nhỉ? Vì họ thiếu tự tin. Anh nghĩ người bên kia có thể cười nhạo anh, có thể coi thường anh hay không thích anh.”

Nếu thế thì sao? Tôi muốn xen vào, nhưng giọng của Misaki rất nghiêm túc.

“Nói một cách tuyệt đối, thì vấn đề là tìm lại lòng tự tin. Nhưng chẳng dễ gì đạt được điều ấy. Nói thực tình, tôi không nghĩ anh sẽ kiếm lại được nó bằng bất cứ phương pháp thông thường nào, nhưng tôi có một phương pháp rất tuyệt vời, có thể biến điều có thể thành không thể. Anh có muốn biết không? Anh muốn biết đúng không?”

Khi cô ta nói như thế, cô nhìn chăm chăm vào tôi, và tôi chẳng biết làm gì khác ngoài gật đầu. “Được rồi, nghe kĩ đây.” Misaki nói bằng giọng nghiêm túc nhất. “Đây là một phương pháp cách mạng – tầm cỡ như Copernicus vậy đó! Nói tóm lại, nếu anh không thể tự tin vào chính mình, thì cứ hình dung là người đang nói chuyện với anh còn tệ hại hơn anh nữa. Phương pháp đó là vậy đó.”

Tôi chẳng hiểu cô ta đang nói gì hết.

“Anh cứ cho như là người anh đang nói chuyện cùng là một kẻ thua cuộc tệ hại. Anh giả tưởng rằng họ không đáng là người. Khinh miệt họ hết mức có thể. Nếu anh có thể làm thế, anh có thể nói bình tĩnh, chả có lo lắng gì. Anh sẽ thư giãn và bình yên, đúng chứ?”

“Nhưng có một vấn đề anh cần cẩn thận. Anh phải cố hết sức để đừng nói hớ cho người ta biết rằng anh đang nghĩ gì, bởi vì họ sẽ tức giận hay bị tổn thương. Nếu ai đó nhìn thẳng vào mặt anh và nói rằng anh là đồ rác rưởi, là đồ tệ hại, hay chụp mũ rằng anh không đáng làm người, anh sẽ buồn lắm, đúng không, Satou? Đó là lý do tôi im lặng.”

Ý cô là...Tôi thầm nghĩ. Liệu đây có phải cách cô ta chỉ trích vòng quanh tôi không? Nếu như thế, gương mặt của Misaki vẫn ngây thơ quá.

Tôi phải cất tiếng hỏi: “Misaki, liệu có phải cô áp dụng kĩ thuật giao tiếp đó trong cuộc sống thường ngày không?”

“Đúng thế. Nhưng chẳng có hiệu quả mấy. Phần đông người ta đều giỏi hơn tôi, vì vậy khi tôi cố tin là họ vô dụng, tôi thường thất bại. Tuy thế, mỗi lần tôi nói chuyện với anh, Satou, tôi tự nhiên...”

“Tự nhiên...?”

“Quên đi. Nếu tôi nói với anh, tôi sẽ làm anh tổn thương.”

Tôi đã bị tổn thương từ lâu rồi.

“Chẳng có gì để lo lắng cả. Ngay cả một người như anh, Satou, vẫn luôn hữu dụng với ai đó.” Với lời tuyên bố đó, Misaki đứng dậy. “Hôm nay đến thế là hết, mai gặp lại nha.”

Yamazaki đang làm game một mình, dùng phần kịch bản tôi viết dang dở. Tiếp tục dùng thuốc kích thích mua mấy ngày trước để lên dây cót cho trí não mình, nó yên lặng tập trung vào máy tính. Liệu đây có phải là một cách thoát ly thực tế khác không? Rõ ràng, đây là cách độc nhất vô nhị. Tuy nhiên, liệu làm game khi dùng thuốc kích thích có ổn không? Cúi người nhòm qua vai Yamazaki, tôi nhìn vào màn hình của nó.

Màn hình đầy những chữ nhỏ li ti: “Tổ chức bí mật độc ác đang điều khiển những cái chết đau đớn, lo lắng, sự độc ác, địa ngục, nọc độc, hầm ngục, và những thứ thương tự - đó là kẻ thù của chúng ta, và chúng ta phải chiến thắng kẻ thù đó để giành lấy tình yêu của nhân vật nữ chính! Đây là nhiệm vụ của game này. Kẻ thù là vô hình, và bạn không biết chúng ở đâu, nên hãy coi chừng! Bạn có thể bị đâm sau lưng. Nguy hiểm, rất nguy hiểm...”

“Cái gì thế này?” Tôi hỏi Yamazaki.

Yamazaki chậm chậm xoay ghế. Đồng tử mắt nó hoàn toàn co lại. Đôi môi nó cong lên, mở rộng thành một nụ cười nguy hiểm, có thể làm bất kì ai sợ hãi.

“Ý huynh là sao? Huynh nhìn cũng thấy mà, đúng không? Đây là game khiêu dâm của em. Nó là một game RPG – game nhập vai – và người chơi là nhân vật chính. Người chơi đi qua trò chơi bằng cách đọc văn bản. Nếu đọc những thứ đó, hẳn sẽ biết đầy đủ thông tin, hơn nữa, nhân vật nữ rất moe moe. Nhìn này! Đẹp quá, phải không? Nhân vật nữ là một người ngoài hành tinh có tai mèo. Nàng sẽ bị kẻ thù bắt cóc. Khi em nói kẻ thù, ý em là kẻ xấu – những kẻ xấu vô hình. Mục đích của trò chơi là làm những kẻ xấu vô hình kia hiện hình. Đó là sự thật ở đời đúng không? Hiểu chứ? Nói cách khác, em đã giác ngộ được sự thật của thế giới. Em đã nhận ra sứ mạng của mình là truyền bá điều này cho mọi người, và game khiêu dâm sẽ trở thành Kinh thánh của thế kỉ mới. Em sẽ bán được cả triệu bản. Em sẽ giàu có. Vì thế...ờ, vui lắm. Nè, Satou, huynh cũng đang vui vẻ, đúng không?”

Run lấy bầy, tôi lùi lại. Khi tôi làm thế, Yamazaki bật cười, nghe như tiếng kim khí chạm nhau. Dường như bị kích động bởi chính giọng nói của nó, tiếng cười khùng khục trong cổ họng nó trở thành một tràng cười lớn:

“Ha ha ha, ha ha, ha ha ha! Ô, vui quá đi!”

Yamazaki ngã lăn ra khỏi ghế, đáp xuống sàn bằng cả tứ chi. Nó bò về phía tôi, cả người nó run rẩy. Về ngoài của nó làm tôi nhớ đến một thầy ma trong phim

kinh dị.

Tôi bắt đầu hoảng vía, và đứng đó, kinh hãi, người như mọc rễ xuống sàn.

Tóm lấy cổ chân tôi, Yamazaki gào lên: “Vui quá! Vui quá đi! Em chẳng làm gì được hết!”

Tôi sợ phát chết khiếp, tôi cũng chả làm gì được cả.

“Trống rỗng, trống rỗng đến mức em không tiếp tục được nữa rồi!”

Tôi cũng cảm thấy điều tương tự, nhưng Yamazaki, lúc này đang chu du cùng thuốc gây ảo giác, mạnh mẽ đến đáng sợ. Tôi khẩn vái cho nó quay lại trạng thái bình thường càng nhanh càng tốt, nhưng không. Vẫn cười méo xệch, nó tiếp tục khùng khục cười một mình.

Hiệu là mình không làm được gì, tôi quyết định bỏ cuộc. Tôi hít loại thuốc trắng ấy. Nó có hiệu quả ngay lập tức.

“Ôi...tuyệt làm sao...Thật tuyệt vời...Cảm thấy dễ chịu quá...Thế này là tốt nhất. Ôi...tao không thể tiếp tục nữa...Tao xong đời rồi hả? Đau quá...hèn yếu quá...Tao biết làm gì đây? Tao chẳng làm gì được cả...Đau đớn làm sao...”

Đó là một cuộc hành trình tồi tệ.

Hiệu quả của thuốc gây ảo giác phụ thuộc vào tình trạng tâm lý và môi trường xung quanh người dùng, cơ bản thì, hiệu quả phụ thuộc vào trạng thái thần kinh và thể chất. Nếu người dùng nghĩ rằng họ sẽ có một cuộc hành trình tuyệt vời khi dùng thuốc, họ sẽ bay tới thiên đường, nhưng nếu đang ở trong tâm trạng chán chường, cuộc hành trình sẽ phi thẳng xuống địa ngục. Dùng thuốc với mục đích lẫn tránh thực tại không thể đem đến một kết quả tích cực.

Tôi biết điều đó, dĩ nhiên. Tôi biết, nhưng...đầu óc trí não tôi đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi khôn nguôi, dày đặc xâm chiếm. Điều này hoàn toàn khác hẳn với những cơn sợ mơ hồ tôi cảm thấy hàng ngày. Nỗi sợ này gần như hữu hình – một sự bất an hoàn toàn rõ ràng và dễ hiểu.

Đúng thế, đó là một nỗi sợ khổng lồ, nhưng rõ ràng và dễ hiểu. Tôi có lẽ còn muốn nó như thế này. So sánh với sự bất an thường ngày, vốn đã dần dần tra tấn tôi từng chút một, cảm giác u sầu do thuốc mang lại có lẽ còn dễ chịu hơn.

Yamazaki xoay sang tủ lạnh và vùng nắm đấm.

“Đáng chết! Nếu mày định làm gì, thì tới đây! Tao sẽ đối mặt với mày!” Có vẻ Yamazaki đang chiến đấu với một kẻ địch vô hình gần đây.

Tuy thế, tôi lại ngồi run rẩy một góc, ôm đầu, co chân trước ngực.

“Dừng lại! Dừng tới đây!” Kẻ thù đang rất gần kề. Mặc nỗi sợ hãi của mình, tôi bằng cách nào đó đang vui vẻ. Bị một kẻ xấu xa độc ác rượt đuổi rồi giết chết là một cảnh tượng hồi hộp. Sự nghi ngại này thực sự làm tôi hứng thú.

Nó đang kích thích tôi. Nói tóm lại, thì dễ chịu lắm.

Nếu nó dễ chịu, thì nó phải vui vẻ.

Đúng thế! Nói cách khác thì chúng tôi đang hạnh phúc. Tôi quyết định đây là chuyến du hành tuyệt vời nhất! Bây giờ tôi hoàn toàn hiểu được lối sống kiểu rock and roll rồi! Tôi quyết định làm kiểu sống này càng thêm hoàn thiện.

“Sau ma túy là đến bạo lực.”

Trước khi hiệu quả của thuốc nhạt đi, chúng tôi lao ra khỏi căn hộ và đi đến công viên.

Chúng tôi sẽ đánh nhau. Hôm nay, chúng tôi sẽ chuyển sự bạo lực của mình ra ngoài khoảng không rộng lớn. Như tất cả mọi người đã làm trong tuổi trẻ sôi nổi, chúng tôi phải đánh nhau! Chúng tôi phải đánh nhau thật kịch tính, thật ngoạn mục, với tất cả những niềm đam mê của những tay đấm bốc K-1! Nếu làm thế, hẳn chúng tôi sẽ trải nghiệm nhiều vui thú hơn...

Mặt trời đã lặn từ lâu, và không có bóng dáng ai xung quanh. Nếu có, chúng tôi hẳn sẽ gặp rắc rối. Có thể sẽ rất xấu hổ.

Dưới ánh đèn điện trong công viên, chúng tôi đối mặt nhau. Tôi đang mặc áo nịt len và T-shirt, Yamazaki mặc đồ lót thể thao. Chúng tôi đều ăn mặc để có thể di chuyển nhanh chóng. Chúng tôi đã sẵn sàng.

Vì loại thuốc đó vẫn chưa hết tác dụng, Yamazaki nói thao thao bất tuyệt những lời chả ai hiểu được: “Chuyện này hay xảy ra lắm. Những vở kịch trong đó hai diễn viên đẹp trai, trẻ trung tranh cãi về tuổi trẻ hay tình yêu hay thứ gì đó, đánh nhau trong một công viên ướt đầm đĩa trong mưa: ‘Mày chẳng hiểu gì về tình yêu’... ‘Tao yêu Hitomi với cả trái tim mình’....Rầm! Choảng! Đó mọi chuyện hay là như thế đó!”

Trong lúc khởi động, tôi gật đầu cho nó nói tiếp.

“Trong trái tim em, em thực sự khát khao loại cao trào đó, bởi vì có sự thật trong mấy show truyền hình đó. Bởi vì có mở đầu, phát triển, bước ngoặt, và giải quyết, có sự bùng nổ của cảm xúc, có kết luận... Nhưng cuộc đời ta thì đầy những cơn bất an mờ nhạt, mơ màng, không có ai hiểu gì về kịch tính, tình huống, đối đầu – chẳng có cái gì như thế cả. Không phải như vậy rất ngớ ngẩn sao? Em hai mươi tuổi rồi, và huynh thì hai mươi hai, Satou. Mặc dù thế, chúng ta chưa từng thực lòng yêu ai, thực lòng ghét ai, hay chiến đấu vì tình yêu hoặc sự căm ghét, hay có bất cứ trải nghiệm nào như thế. Thật khủng khiếp!”

Đến đây thì, Yamazaki xốc cổ áo tôi một cách bạo lực.

Nó nói: “Hãy thử đánh nhau thật kịch tính! Thật đẹp đẽ, khéo léo, và mạnh mẽ! Hãy đánh nhau với những điều ấy trong đầu!”

“Đúng thế!” Tôi gào lên can đảm, và thù thế.

Và chúng tôi bắt đầu đánh nhau. Cuộc đánh lộn của chúng tôi có cái gì đó rất mềm yếu. Cũng có đau đau chút đỉnh, nhưng cú đấm từ một người đàn ông yếu nhớt đã dùng thuốc đến nhũn người thì có mấy lực đâu cơ chứ.

Yamazaki cố gắng trong tuyệt vọng để làm cuộc đấu trở nên hào hứng hết mức có thể, vì thế nó bắt đầu gào lên những dòng nghe rất kịch tính (mặc dù hoàn toàn đại khái): “Satou! Huynh chẳng hiểu gì cả!”

Làm sao tôi để nỗ lực của nó thành uổng phí được, vì vậy tôi gào lên bất kể điều gì có vẻ phù hợp:

“Mày mới là người sai!”

“Em nói chỗ nào sai chứ?!”

Tôi cứng lưỡi, làm sao mình lại bị hỏi vặn một cách cụ thể thế chứ. Năm đám tôi đang xoay trong không trung dừng lại khi tôi cố nghĩ câu trả lời: “Ví dụ như là, về chuyện mày đến trường hoạt họa Yoyogi thì sao?” Tôi đáp lại e dè.

Khi tôi nói đến đó, Yamazaki đột ngột nhắm cú đá vào tôi: “Đừng có cười nhạo trường hoạt họa Yoyogi!”

“Ồi! Sao mày lại đá tao thật đấy à? Thằng khốn..”

“Đừng nghĩ huynh nói gì cũng được dù huynh là một hikikomori!”

Máu nóng dồn lên đầu tôi: “Chết đi, đồ lolicon! Chết đi, đồ otaku game khiêu dâm!”

Tôi vung nắm đấm hết lực, nhắm vào bụng Yamazaki.. Nó kêu lên đau đớn, rồi túm lấy tôi, vẫn còn rên rỉ. Ngã dúi vào nhau, chúng tôi rơi xuống nền đất. Yamazaki cười lên đầu tôi. Tôi có thể thấy mặt trắng sau lưng nó. Tôi sẽ bị đánh toi tả nếu cứ để thế này.

Vòng chân qua cổ nó, tôi làm thế nào đó đứng dậy được. Chúng tôi thở hổn hển. Yamazaki liếc tôi, rồi nó nhìn xuống, cười rúc rích. Cuối cùng, nó thở dài rất to: “A, tuyệt thật.”

Tôi cũng thở dài theo.

“Chưa xong mà! Hãy đánh nhau đến khi chết thì thôi!” Nó nói. Chúng tôi tiếp tục choảng nhau. Những cú đá túi bụi, và những cú đấm đầy sơ hở, cuộc đấu đầy kịch tính giữa hai gã đàn ông yếu nhót. Đau quá. Đau, đau lắm! Nhưng cũng vui – vui và trống rỗng. Một cú đấm nện vào bụng tôi, làm mắt tôi tràn nước, và tôi hạnh phúc. Vừa bị đá vào háng, Yamazaki có vẻ vẫn ngon lành, nhảy tới nhảy lui. Khỉ gió! Chúng tôi đang làm cái chết tiệt gì thế? Tôi chuyển sự nghi ngờ của mình vào nắm đấm – choảng rồi bị ăn choảng.

Đột ngột, tôi nhớ rằng bây giờ là tháng bảy. Chẳng còn bao lâu nữa. Phải có điều gì thay đổi thôi. Tôi sẽ phải quyết định gì đó. Tôi chắc chắn sau đó tôi sẽ cười, cười lớn rồi mỉm cười. Mà cũng đồng ý, đúng không, Yamazaki?

Bây giờ, người chúng tôi trầy trật và bầm dập. Mọi thứ đều nhức nhối. Cả mình mảy ê ẩm. Răng cửa tôi bắt đầu lung lay. Yamazaki có một con mắt bầm đen hoàn hảo. Nắm đấm tay phải tôi đỏ lừ và chảy máu.

Chúng tôi chỉ đánh nhau chút chút thôi mà.

Tôi nện cho Yamazaki một cú nữa vào mặt. Nó bắt được tay tôi, và tôi trượt ngã xuống. Theo sau đó, Yamazaki khóa cổ tay tôi và vặn cánh tay tôi lại.

“Đau quá! Gãy tay tao mất thôi!” Tôi cố gắng vùng dậy từ nền đất.

“Em sẽ bẻ gãy nó, sẽ bẻ gãy nó, sẽ bẻ gãy nó cái một!”

Tôi cắn vào bắp chân Yamazaki thật lực. Nó gào lên: “Vậy là trái luật!”

“Câm mồm, tao quan tâm làm gì chứ? Học viện Yoyogi chết đi!”

“Em đã nói rồi, nghe ai đó nói như thế, em không chịu nổi!”

Có vẻ như trận chiến giữa chúng tôi càng lúc càng trở nên quyết liệt và trống rỗng.

Rồi, chúng tôi nghe thấy: “Cảnh sát!”

Hử?

“Chúng ở kia kìa, cảnh sát!” Đó là giọng của một cô gái trẻ. Yamazaki nhảy dựng lên rồi chạy bán sống bán chết về nhà.

Bỏ tôi lại sau lưng, nó đã chạy trốn một mình.

Một vài phút sau, tôi bị Misaki đánh. Đó chỉ là cái tát của con gái, nhưng vì tôi đã đánh nhau với Yamazaki đến mềm người ra, tôi vẫn thấy đau êm ảm nơi hàm. Tiếp tục kêu gào hết hơi, chẳng còn gì giống với giọng người nữa, Misaki tiếp tục đánh tôi.

Tôi né.

Misaki còn đâm thêm vài chục cái nữa mới bình tĩnh xuống.

Nói cách khác, thì giọng nói gọi: “Cảnh sát!” chính là của Misaki giả bộ chứ không ai. Sau khi ăn tối, Misaki đến công viên như thường lệ, rồi thấy hai người đàn ông cãi nhau và bắt đầu đánh lộn. Khi cô ta nhận ra tôi là một trong hai người đó, dĩ nhiên là cô ta thấy rất buồn bã.

Dồn hết lòng can đảm, cô ta dường như nghĩ rằng cô ta phải giúp tôi. Bởi vì không có ai xung quanh, và bản thân không mang điện thoại, nên cô ta chẳng biết làm gì. Cuối cùng cô quyết định giả bộ rằng có một viên cảnh sát đứng gần đó, để cứu tôi.

“Tôi không tin nổi anh! Tôi lo lắng chừng nào! Tôi nghĩ là anh đã bị giết rồi đó!”

Thật ra, tôi cũng rất buồn vì đã làm Misaki buồn, giờ cô bắt đầu khóc. Tôi quyết

định cố làm cho cô cười bằng một câu chuyện thú vị: “Ồ, ở trong đám bụi rậm đằng kia, một cô gái đang bị tấn công. Tôi đến gần họ và ngăn cản, cố cứu cô gái, nhưng gã hiếp dâm đột ngột xô ra. Hắn rút một con dao từ trong túi và nhảy vào tôi! Không, không, nguy hiểm lắm! Nếu tôi không ở đó, thì hẳn có ai đã bị giết rồi.”

“Đó lại là một lời nói dối nữa hả?”

“Ừ”

“Vậy anh thực ra đang làm cái gì?”

Tôi kể mọi thứ cho cô ta nghe.

Sau khi đã bùng nổ mọi thứ, biểu cảm của Misaki có chút trống rỗng. Ngồi trên ghế, cô lầm bầm: “Không tốt. Đừng có đánh nhau với bạn bè. Dù chỉ là để đùa cợt, thì bạo lực là không tốt- chẳng tốt tí nào.”

“Cô đang nói gì thế? Đừng nghiêm trọng thế! Vui lắm đó. Tôi chưa bao giờ đánh ai hay bị đánh trước kia. Tôi thực lòng thấy rất thoải mái...”

“Tôi đã nói rồi, như thế thì xấu lắm!”

“Tại sao? Karate có lợi cho sức khỏe mà.” Tôi đắm đùa chơi trước mặt cô ta. Khi tôi làm bộ một cú móc tay phải, Misaki run rẩy ôm đầu bằng hai tay.

“Hử?” Tôi nói.

Cô ta nhìn qua kẽ hở giữa hai cánh tay vào tôi.

“Cô đang làm gì thế?” Tôi hỏi.

Cô ta không trả lời, nhưng buông lỏng tay xuống. Một lần nữa, tôi giả bộ một cú móc tay phải. Một lần nữa, Misaki lại ôm lấy đầu bằng hai tay. Vì phản ứng của cô ta có chút tức cười, tôi lặp đi lặp lại vài lần nữa. Cuối cùng Misaki đông cứng trong vị trí đó, hai tay vòng qua đầu.

Dưới ánh đèn đường trắng xanh, tôi nhìn thấy cánh tay cô ta đầy những vết bồng nhỏ. Những vết bồng tròn có đường kính khoảng năm milimet. Trông chúng giống như những tên côn đồ miền quê đánh dấu vào người nhau để chứng minh lòng dũng cảm.

Như thể chú ý đến tia nhìn của tôi, Misaki kéo ống tay áo xuống. Trong một giọng run rẩy, cô ta hỏi:

“Anh thấy rồi chứ?”

“Thấy gì cơ?” Tôi giả vờ như không hiểu điều cô ta định nói.

Bây giờ nghĩ lại, Misaki luôn mặc áo dài tay. Mặc dù trong trời nóng bức gần đây, cô vẫn mặc như thế - nhưng vậy thì sao?

Tôi nói với cô bằng giọng hào hứng: “Buổi tư vấn hôm nay thế nào?”

Misaki không trả lời. Người vẫn co lại phòng thủ trên ghế, cô ta lắc đầu rất mạnh. Răng của cô ta bắt đầu va lập cập.

Một khoảng thời gian im lặng rất dài kéo qua.

Cuối cùng Misaki tuyên bố: “Tôi đi đây,” và lao đảo trở ra cổng công viên.

Từ phía sau, tôi nhìn cô ta rời đi, hoàn toàn choáng váng, tự tranh cãi trong lòng liệu có nên gọi cô hay không. Misaki ngừng lại trước xích đu, và quay người lại hỏi: “Bây giờ anh có ghét tôi không?”

“Tại sao?”

“Chắc là anh không tới nữa đâu.” Cô ta là loại người sẽ nói những câu quyết định lạ lùng chắc chắn như thế. Chúng tôi đối mặt nhau, cách nhau mười sáu thước.

Misaki nhìn vào mắt tôi, rồi cúi gằm xuống. Rồi một lần nữa, cô ta trộm liếc tôi: “Mai anh cũng sẽ tới chứ?”

“Nếu như phá bỏ lời hứa, tôi sẽ phải nộp phạt một triệu yên, đúng không?”

“Ừ, đúng nhì!” Misaki cuối cùng cũng hơi mỉm cười.

Tôi trở về căn hộ. Sau khi băng bó xong, tôi lăn ra ngủ.

Chương 8: Xâm nhập

Hắn điều này có liên quan chi đó với sự không thăng bằng của hormon trong não tôi. Như nước triều lên xuống, cơn điên rồ và sự trầm cảm của tôi thay phiên nhau, và mỗi ngày trôi qua như thế. Khi tôi cảm thấy mọi việc có vẻ tốt hơn, tôi đã cảm thấy muốn chết tột độ đến nỗi ngày hôm sau, tôi chẳng thể làm được gì.

Mặc dù dùng thuốc để ép bản thân mình tích cực hơn, tôi không thể tiếp tục sau khi hiệu ứng của thuốc nhạt đi. Xấu hổ với quá khứ và lo lắng về tương lai, cùng với nhiều nỗi sợ khác, cứ tiếp tục tra tấn tôi. Sự trầm uất này là khi cơ thể tôi giãn lại sau những thời gian căng đầy năng lượng, và do thế, càng khủng khiếp hơn.

Ngay cả những buổi tư vấn hàng đêm của Misaki, mà dần dần tôi đã quen thuộc, vẫn cứ đáng sợ như ngày nào. Nỗi bất an trước một điều không rõ gốc rễ đã vây bọc lấy tôi, và sự không chắc chắn ấy càng lúc càng làm tôi sợ hãi.

Triệu chứng ban đầu dễ nhận ra là lúc mắt tôi bắt đầu nhìn lung tung, và tôi không thể nhìn thẳng vào mắt người đối diện khi nói chuyện với họ. Ồ, tôi chỉ như một đứa trẻ cấp hai sợ hãi mà thôi. Tôi cảm thấy ngượng ngập từ sâu trong lòng. Và bởi vì tôi ý thức rõ sự ngượng ngập đó, những cử chỉ của tôi sẽ càng lúc càng kì lạ và đáng ngờ hơn. Đó là một vòng luẩn quẩn.

Dù sao, vào đêm đó, tôi thử hút thuốc để bình tĩnh lại trước Misaki. Tay tôi, giờ đã run rẩy, lấy một điếu thuốc rồi châm lửa bằng một cái bật lửa rẻ tiền. Quỷ quái! Hết gas rồi. Sao lại ra vậy? Tệ hại! Tôi không biết làm gì nữa với điếu thuốc và cái bật lửa tôi đang cầm, nhưng tôi sẽ làm bất cứ điều gì để tránh khỏi sự nhục nhã phải nhét chúng vào trong túi. Tôi cố hết sức có thể. Click, click, click...tôi cứ tiếp tục hoài, và cuối cùng đã thành công – tạ ơn trời!

Tôi lập tức quay khỏi Misaki và thay vào đó, tập trung vào việc hút thuốc lá. Tôi cứ tiếp tục hút, lãng phí năm yên mỗi lần thở vào. Phổi tôi đau đớn, và người tôi cũng đau luôn. Mẩu thuốc lá run rẩy. Phía sau cổ tôi, mồ hôi lạnh túa ra-

“Sao thế?” Misaki hỏi. Như mọi buổi tư vấn khác, chúng tôi đối mặt với nhau trên băng ghế công viên buổi tối.

“Vấn đề bởi căn bệnh mãn tính của tôi!” Tôi trả lời.

“Anh nói vấn đề là sao?”

Đó là điều làm tôi bức mình. Thiếu nữ trẻ ngày nay chả biết gì hết. Đi học thêm đi! Tôi muốn hét vào mặt cô ta, đương nhiên là tôi đâu có làm thế được. Những tính cách khủng khiếp, vô dụng sau nhiều năm sống kiểu hikikomori – chứng sợ giao tiếp bằng mắt, và các triệu chứng bất an khác – giờ kiềm giữ tôi lại với một sức mạnh đáng kể.

Hừm...tôi đã khóa cửa căn hộ chưa? Tôi đã chắc chắn dụi tàn thuốc chưa. Quan trọng hơn: Misaki, đừng nhìn tôi với đôi mắt dễ thương đó! Mà cũng đừng yên lặng thế! Đừng nhìn tôi mà không nói một lời! Chuyện đó làm tôi lo lắng lắm. Dạ dày tôi bắt đầu đau.

Tôi phải nói gì đó thật nhanh: “Nhân tiện, Misaki, cô có thích ăn vặt không?” Cái câu đó có ý nghĩa khi gì thế?!

“Không”

“Thường thường thì, con gái tuổi cô luôn thích ăn vặt hai mươi bốn giờ một ngày chứ gì? Cứ như một con thú nhỏ nhỏ nhĩ ---- nhai, nhai, nhai, nhai. Có vấn đề gì với chuyện đó? Bởi vì họ còn trẻ, và họ trao đổi chất nhanh, nên họ phải ăn thật nhiều để khỏi chết đói hả? Chắc là thế, đúng chứ?”

Cô ta chẳng nói gì cả.

Tôi có nên chết không?

Tôi có nên chết không?

“Tôi không chết đây! Vì tôi là một người đàn ông đầy năng lượng! Nguồn năng lượng ngập tràn này là tuyệt vời nhất! Tôi mới hai mươi hai tuổi! Tương lai trải rộng trước mắt tôi. ‘Một ngàyyyyyyyyyyy mớiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ở đây, một ngày đầy hy...’ “ Tôi hát vang.

Misaki nắm lấy tay áo sơ mi của tôi.

“Hơ?”

“Hãy cùng nhau đi vào thành phố, ngày một nhé.” Cô ta nói, tiếp tục kéo áo tôi. “Gần nhà ga, chắc thế. Cùng nhau. Một ai đó đã từng nói trước đây: ‘quảng sách đi và đi vào thành phố’ hay cái gì đại loại thế. Không phải là lời nói dối đâu. Nó được viết trong cuốn sách nào đó tôi đọc gần đây, nên đã tới lúc ta đi vào thành phố rồi. Nếu chúng ta làm thế, tôi nghĩ tình trạng của anh sẽ khá hơn. Được

chứ?” Chưa kịp nghĩ ngợi gì, tôi gật đầu.

Lời đề nghị của Misaki đã mang đến trong tôi một nỗi sợ hãi mới. Đi vào thành phố giữa ban ngày ban mặt, với một cô gái bí ẩn mà danh tính tôi còn không biết.... Chẳng có gì lạ nếu điều này khiến tôi gặp stress kinh khủng. Hoàn toàn bị choáng ngợp, tôi chắc chắn sẽ làm thứ gì xấu hổ. Không có cơ hội nào là tôi sẽ tránh làm điều gì ngu xuẩn không tưởng tượng nổi. A...tôi không muốn đi. Tôi muốn tiếp tục khóa mình trong phòng.

Mặc dù thế, lời hứa là một lời hứa. Tôi tự nhắc nhở bản thân rằng bước đầu tiên để làm một người tốt trong xã hội là trọng lời hứa. Nhưng mà tôi có phải là một phần của xã hội đâu, tôi là hikikomori mà....

Dẫu sao, tôi vẫn cảm thấy một cơn đau trong dạ dày. Sự căng thẳng và mất bình tĩnh khiến tôi nhớ đến trước kì kiểm tra. Với một người yếu đuối như tôi, áp lực nặng nề này đè nặng tôi.

Tuy nhiên, giống như Dostoyevski hay ai đó đã viết trong một câu chuyện, theo cùng với nỗi đau vượt quá mức bình thường là một niềm hân hoan sung sướng vô biên. Nói cách khác, khi sự căng thẳng vượt quá một ranh giới nào đó, não con người tự nhiên lại thấy phấn khích. Hoàn toàn mê đắm như tôi, có thể khiến con người dễ chịu hơn. Tình cảm này, sẽ mang đến sự hân hoan thích thú.

“Đúng chứ, Yamazaki?”

“Vâng, chắc chắn rồi, dù em chả hiểu huynh đang nói gì sất.”

Hôm nay như thường lệ, Yamazaki vui đầu vào viết game từ sáng sớm. Ngôn ngữ cơ thể của nó bằng cách nào đó tiết lộ là nó đang vui thích theo cách mờ ám nào đó.

“Để tao coi mày làm tới đâu rồi.” Tôi nói, nhưng nó chặn màn hình với cả người nó. Chắc nó đang làm một loại game khiêu dâm đặc biệt.

Hừm, bất kể Yamazaki đang làm loại game khiêu dâm kì quặc nào, điều đó cũng không có ý nghĩa gì với tôi nữa. Tôi quyết định ăn sáng bây giờ và mở tủ

lạnh.

“Hử? Cái gì, Yamazaki, mày hết đồ ăn rồi à?”

“Này! Đừng có tự tiện ăn đồ ăn của người khác mỗi ngày! Mà lại ở trong căn hộ của người ta chứ!”

“Mày nói sao cũng được, vì tao bán tủ lạnh trong phòng tao cho cái hiệu đồ cũ kia rồi...” cố gắng biện bạch, tôi lấy một cốc mì ăn liền từ chỗ thường thấy.

Lúc đó, chuông cửa reo vang. Một vị khách?

Yamazaki chậm chậm đứng dậy từ bàn máy tính và mở cửa trước. Đứng đó là hai người truyền giáo. Nhưng không phải là Misaki hay dì cô ta, mà là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mặc comple, và một học sinh trung học áo hải quân. Tôi tự hỏi phải chăng họ đã thay đổi lộ trình truyền giáo.

Thế nào thì, hành động của mấy người ấy cũng chả khác gì nhau.

“Ừm...chúng tôi đang phát không một số tạp chí...” Người truyền giáo đưa hai tờ tuyên truyền cho Yamazaki. “À, nhìn này, chúng tôi đang truyền giảng tôn giáo của chúng tôi...”

Yamazaki cố gắng đuổi cổ họ đi với cách ăn nói phù hợp.

Nhìn họ, đột ngột tôi có một suy nghĩ tuyệt vời. Nhập bọn với họ trước cửa, tôi đập vào lưng Yamazaki mạnh hết sức trước khi tôi can thiệp: “Mày nói gì thế, Yamazaki?! Trước đây, không phải mày nói mày rất thích thú hả?”

“Hơ?”

Phớt lờ Yamazaki, lúc này nhìn tôi chằm chằm với ý nói: “Huynh đang nói gì thế, đồ ngu?” Tôi đối mặt với mấy tay truyền giáo, và nói liền một hơi: “Thật ra tôi đã thích thú với hoạt động của các ông từ lâu rồi, cho chúng tôi tham gia một cuộc họp được chứ?”

Đêm hôm qua, khi chúng tôi chia tay, Misaki đã thì thầm: “Ngày mai đến lượt tôi diễn thuyết ở trường đạo, mà tôi chẳng muốn làm thế tí nào.”

“Cái đó là gì thế?” Tôi hỏi, và Misaki mô tả nó.

Trường đạo là loại trường học mà những “nghiên cứu sinh” có thể hoàn chỉnh kỹ năng ở “những hoạt động phục vụ.” Ngày mai, cô sẽ phải diễn thuyết trước mọi người.

Cô ta dùng quá nhiều từ ngữ tôn giáo đến nỗi người ngoài như tôi chẳng hiểu cô ta đang nói gì. Khi tôi cố gắng bảo cô ta giải thích cụ thể hơn, Misaki đứng dậy rất nhanh để về nhà. Tôi ta rời đi, nói đơn giản: “Vì mai tôi bận, chúng ta sẽ tới thành phố ngày mốt, đừng quên đó nha!”

Đó là đêm hôm trước. Hôm nay, giáo phái của Misaki sẽ họp, và ở buổi họp đó, cô ta sẽ phải đóng một vai trò khó khăn. Sắp xếp mọi thứ trong đầu, một ý tưởng nảy lên với tôi. Hôm nay là cơ hội tuyệt vời nhất để tìm ra Misaki thực ra là ai! Dồn hết can đảm, tôi van nài hai người truyền đạo: “Làm ơn, dẫn chúng tôi theo học hỏi đi!”

Rõ ràng, có một quy định là những người ngoài đầu tiên phải tham dự một buổi tìm hiểu vào sáng thứ Tư. Vì thế, hai người truyền đạo có vẻ không chắc nên làm gì với tôi. Tôi cố gắng đe dọa họ: “Phải là hôm nay cơ! Làm ơn, mang chúng tôi đến đó hôm nay đi!”

Khi van nài họ vài phút nữa, cuối cùng tôi cũng làm họ mỉm cười. Họ chỉ đường cho tôi đến “Thánh đường” và giờ họp. “Bắt đầu lúc sáu giờ tối. Nếu cậu bảo rằng cậu đến nhờ sự chỉ dẫn của Kaneda, cậu sẽ được cho vào thôi.”

Lúc xâm tới, chúng tôi mặc quần áo khác thường rồi đi đến Thánh Đường.

Lý do tôi xâm nhập vào cuộc họp là để quan sát đời tư của Misaki, rồi tìm ra động cơ thực sự của cô ấy. Đó là lý do tôi quyết định cải trang. Ban đầu, Yamazaki ngoan cố chống lại nỗ lực của tôi lôi kéo thăng nhóc vào chuyện này, nhưng cuối cùng tôi cũng thuyết phục được nó: “Xâm nhập được vào một tổ chức tôn giáo là cơ hội ngàn-năm-có-một, mày biết đó! Sẽ thú vị lắm!” Dần dần, nó dần hàng loạt điểm đỡ hơi của tôi, và vui vẻ hóa trang.

Tôi mặc bộ lễ phục đen đã mua từ hội đại học. Tôi kéo một cái mũ sụp xuống che mắt và mang kiếng mát màu tím sậm. Cả tôi cũng thấy mình rất kì cục.

Về phần nó thì, Yamazaki mang giày để làm nó cao hơn vài tấc, mang kiếng sát

trông màu xanh lá cây, và hơn hết – vuốt tóc nó thành màu vàng rực. Tôi không biết tại sao nó lại có loại giày ngớ ngẩn đó. Mặc dù thế, đó là một lột hóa trang tuyệt diệu.

Vâng, tôi còn chút lo lắng. Tôi sợ rằng giọng nói của chúng tôi sẽ làm chúng tôi bị lộ ngay lập tức. “Mày nghĩ sao đây Yamazaki? Chúng mình đâu có thay đổi được giọng nói, phải không?”

Khi tôi bày tỏ nỗi lo lắng của mình, Yamazaki kéo tôi vào hiệu tạp hóa gần nhà ga, và chúng tôi đến hiệu đồ chơi trên tầng bốn. Ở gian hàng đồ tiệc tùng, nó lấy mấy quả bóng helium. Gần đây loại này rất phổ biến, vì nếu hít khí đó vào, giọng của mình sẽ hóa ra như tiếng vịt kêu.

“A! Mày thông minh quá!” Tôi vỗ vào lưng Yamazaki.

Nó chìa ngón cái ra và cười toét miệng. Nó có vẻ rất vui.

Bằng cách đó, chúng tôi hoàn thành tất cả thủ tục và trong hân hoan chiến thắng, chúng tôi hành quân đến tòa Thánh Đường, nằm ở rìa khu mua sắm gần nhà ga. Người ta đi qua chúng tôi – rõ là một cặp đáng ngờ, nói chuyện bằng tiếng vịt the the – liếc nhìn chúng tôi nghi ngại. Bình thường, chúng tôi đã bị ánh mắt đó làm cho khó chịu rồi, nhưng hôm nay chúng tôi không e sợ người khác. Kiếng râm của tôi che chắn những cái liếc mắt, và tôi có một người bạn, Yamazaki, bước bên cạnh tôi.

Hơn tất cả, đó là do loại “thuốc kích thích năng lượng” tôi đã mua qua bưu điện có hiệu quả khá tốt. Chỉ nửa ngày trước đó, tôi lẩn lộn trong nỗi bất an không chịu nổi, nhưng giờ tôi đầy năng lượng. Rõ là, chỉ vài miligram thuốc có thể thay đổi cảm xúc của con người.

“Có phải là đây không?” Yamazaki hỏi bằng giọng vịt khi chúng tôi đã ra khỏi căn hẻm hẹp ở gần đường rầy, chỉ đến một căn nhà bốn tầng gần hiệu tạp hóa.

Tôi kiểm tra lược đồ người truyền giáo đã vẽ cho mình. Bảng thông tin ở cửa vào tòa nhà cũng ghi rõ: “Tầng ba, Thánh đường.” Không nghi ngờ gì nữa, chính là đây rồi. Cũng thật tuyệt là chúng tôi đã đến đích, nhưng đột ngột tôi cảm thấy buồn nản quá đỗi.

Trái ngược với cái tên đầy quyền lực của mình, thánh đường là một tòa nhà cũ kỹ để giới buôn bán nhỏ thuê văn phòng. Tầng một là một công ty địa ốc, và tầng hai là một hãng ủy quyền thuế nhà đất, để lại tầng ba dành cho giáo phái đó. Nhuộm trong nắng chiều, tòa nhà cho thuê trông càng cũ kỹ hơn. Tôi đã hình

dung ra một đèn thờ lộng lẫy trang hoàng bằng vàng lá và những thứ như thế, nên tôi khá bất ngờ.

Nhưng dẫu sao thì, cũng đã đến lúc chúng tôi bắt đầu thâm nhập rồi. “Đi...đi thôi, Yamazaki!”

“Đúng, đi thôi, Satou.”

Chúng tôi thu hết ý chí, trèo lên cầu thang hẹp của tòa nhà.

Cuối cùng, thì chúng tôi đã đột nhập vào giáo đường thành công.

Không ai thắc mắc gì về bộ dạng kì quái của chúng tôi. Mặc dù tôi đã nói dối như là: “Thật ra mắt tôi rất kém nên cần đeo kính râm luôn” nhưng cũng chẳng ai cần vặn gì. Tất cả mọi người đều nói những lời như: “Ồ, tệ quá!”, và tỏ lòng thương cảm với tôi.

Đúng thế, họ đều là những người tốt cả.

“Chào buổi tối.”

“Chào mừng tới đây.”

“Cảm ơn vì đã đến.”

Một người nội trợ, một nữ sinh cấp hai, và một thương nhân chào hỏi chúng tôi với nụ cười trên mặt. Cúi đầu chào họ, chúng tôi tiếp tục đi lên trên cầu thang hẹp và bước vào hội trường. Và một lần nữa, chúng tôi lại nếm trải nỗi thất vọng.

Nội thất trong hội trường không có chút cảm hứng tôn giáo nào. Những vật trang trí căn có như đèn cây, thánh giá và lễ đài chẳng thấy đâu. Thay vào đó, ở chính giữa căn phòng, một cái bục thuyết trình như bất kì hội trường nào ở trường học chiếm giữ sân khấu, vây quanh là những ghế xếp kim loại xếp thành những dãy cách đều nhau. Căn phòng có thể chứa được chừng một trăm người. Sàn nhà và tường được sơn đồng bộ một màu kem nhạt, chiếu sáng bởi ánh đèn neon. Nơi đây vẻ thoải mái này, hội trường, nói chung là giống như một phòng

hộp cấp phùng bình thường.

Bây giờ, chúng tôi ngồi ở hàng ghế xếp cuối cùng, cúi người xuống để không làm ai chú ý. Nhưng kế hoạch đó thất bại rất nhanh chóng. Yamazaki và tôi bị bao vây bởi những người mỉm cười thân thiện – già và trẻ, nam và nữ. Có vẻ như người truyền giáo trẻ tuổi chúng tôi đã gặp hôm trước đã nhắc nhở mọi người rằng có khách đến thăm.

“Tôi nghe nói các cậu quan tâm đến Kinh thánh.” Một bà nội trợ bông con nói. “Dầu sao thì, đức tin là một vấn đề mà bất kì ai cũng phải đối đầu.”

Một thanh niên cỡ tuổi tôi nói: “Vui lòng cứ thư giãn mà coi đi.”

Một nữ sinh cấp ba nói –

À thì, họ đều nói với tôi cùng lúc cả.

Đáp lễ lại lời chào hỏi của họ bằng giọng con vẹt của mình, tôi cảm thấy càng lúc càng bất an. Tệ hại quá. Cứ như thế này, chúng tôi sẽ nổi bật. Thực ra thì, bây giờ chúng tôi đã nổi bật lắm rồi, Misaki vẫn chưa tới, nhưng cứ thế này thì, sớm muộn gì cô ta cũng nhận ra chúng tôi.

Lúc này chúng tôi đã định rút lui khẩn cấp. Hỏi người nội trợ xem toa lét ở đâu, chúng tôi chạy vội ra khỏi hội trường.

“Tệ quá, Satou.”

“Tệ quá, đúng không, Yamazaki?”

Chúng tôi gần như đứt thở khi đứng trong phòng vệ sinh sạch sẽ trắng lấp lánh.

“Tại sao mấy người đó thân thiện với những kẻ mờ ám như chúng ta quá vậy.”

“Tao hơi hơi cảm động.” Tôi ngạc nhiên với những gì mình nói. Đây là lần đầu tiên trong đời dài tôi đã trải qua một điều như thế. Một nhóm lớn người lạ chào mừng tôi nồng nhiệt với nụ cười nở rộng. Tôi không biết phải làm thế nào nữa.

“Hahaha, có lẽ em nên cải đạo đi thì hơn!”

Tôi nghe tiếng Yamazaki, lúc này đã đi vào một phòng toa lét nhỏ, đột ngột bật lên cười. Tiếp theo là tiếng giấy vệ sinh. Tôi nghe tiếng nó hỉ mũi, rồi nó quay ra. Tròng mắt đó đã nheo lại sau cặp kính màu. Bột trắng trắng dính trên cổ tay

nó.

“Huynh thì sao, Satou huynh?” Yamazaki đưa ra một gói nhựa đầy thuốc kích thích. Tôi từ chối. Tôi không thể nào mất lý trí bây giờ được.

Tôi nhét giấy vào miệng để mặt phồng lên, trông càng khác biệt. Yamazaki mỉm cười lạc thần, trong khi bước vòng vòng trong toa lét.

Một lúc thôi, chúng tôi nghe thấy tiếng dàn đồng ca vẳng đến bên kia bức tường. Buổi lễ đã bắt đầu thì phải.

Tự nhiên hết mức, chúng tôi đi vào hội trường.

Như tôi đã đề cập, hội trường thiếu đi dáng vẻ tôn giáo. Nhưng dẫu là như thế...

Tại sao tôi lại nổi gia gà lạnh cả xương sống thế này? Tôi đang cảm động. Cũng có thể đó là tác dụng phụ của loại thuốc tôi đã uống trước khi rời căn hộ. Sự phóng đại tình cảm trong tôi hẳn chỉ là một loại tác dụng phụ. Tuy nhiên...

Gần trăm người tập trung trong hội trường này, họ đều đang hát không ngần ngại, với tinh thần mạnh mẽ. Ông già bà già, thanh niên nam nữ - họ đều cùng nhau đồng tâm đồng ý hát thánh ca ngợi ca chúa. Ở đây, tôi cảm thấy vô cùng cô đơn. Ôi, đó là tôn giáo thực sự! Thật tuyệt vời!

Dẫu sao, giữa dàn đồng ca đó, tôi len nhanh đến hàng ghế sau cùng ngoài rìa. Khi bài thánh ca kết thúc, một ông trung niên trên bục bắt đầu cầu nguyện. Ông ta có vẻ là người quan trọng nhất ở đây.

“Đấng sáng tạo vĩ đại, đã tạo ra thiên đường và trái đất, cùng với con người chúng ta, cầu mong những lời ngợi ca và hào quang này sẽ trở về với cái tên vĩ đại của người.” Tất cả mọi người nhìn lên, lắng nghe tập trung. Không ai nhìn đến chúng tôi.

Mọi thứ đều diễn ra như kế hoạch.

Hay tôi nghĩ thế. Sau khi cầu nguyện xong, người đàn ông quan trọng trên bục nói thứ gì đại loại như: “Nhờ sự dẫn đường của Chúa Thánh Thần, chúng ta

được tụ họp ở đây hôm nay. Rất nhiều trẻ nhỏ, và cả những thành viên mới nữa...”

Thành viên mới à? Ai? Họ là ai?

Họ là chúng tôi.

Tất cả mọi người lập tức nhìn về phía chúng tôi. Tôi kéo cái mũ sụp xuống mắt. Yamazaki, như đang tranh đấu với anh, mỉm cười nụ cười điên rồ của nó.

Và tôi thoáng thấy Misaki. Cô ta ngồi phía trước tôi, trên hàng ghế gần bậc nhất. Cô ta không nhận ra chúng tôi đang ở đó. Thư giãn hơn, tôi nín Yamazaki lại, lúc này đang cố vẫy tay chào mọi người.

“Được rồi, chúng tôi xin cảm ơn mọi người nhân danh Đức chúa con Jesus, và cầu nguyện cho mọi người.”

“Amen” Toàn thể hội trường đồng thanh. Chỉ có giọng the thé vệt kêu của chúng tôi là nổi bật cực kì.

Mục tiêu của buổi họp này là phát triển kĩ năng truyền giáo. Đó là lý do tại sao nó được gọi là “trường học truyền giáo.”

Đầu tiên, một người đàn ông lão luyện đứng trên bục và làm mẫu. Sau đó những học sinh truyền giáo đứng lên phát triển một chủ đề nào đó trong sáu phút. Cuối cùng, vị “đạo diễn” đưa ra bình luận (“tốt”, “cần làm việc chăm chỉ hơn” hay “cần nhiều cố gắng”) cho mỗi học sinh.

Ít nhất thì bà nội trợ cạnh tôi giải thích như thế.

Cúi đầu lịch sự với bà, tôi nhìn lên quang cảnh trước mặt. Dù đó là một ngày trong tuần, rất nhiều người đã tập trung ở đây. Điều khiến tôi chú ý rằng có rất nhiều bà nội trợ. Họ đều là những phụ nữ trung niên cực kì bình thường, như bạn sẽ gặp ở bất kì siêu thị kế bên nào. Ngoài ra, còn có những thương nhân, đến đây từ nơi làm việc. Cuối cùng, là một số thanh niên đến thẳng từ trường học. Nhiều loại người khác nhau đã tụ họp nơi này.

Những con chiên nam đắm chiêu nghiêm túc nhìn lên bục, và tôi thích thú nghe lén cuộc thảo luận của họ. Một số người thậm chí còn ghi chú những bài giảng trong sổ tay. Những bài thuyết trình đó một lần nữa chứa toàn những từ ngữ mà người bình thường thấy đau cả đầu. “Armageddon” và “Satan” và những từ

khác đại loại như thế tiếp tục nảy lên, và dạ dày tôi bắt đầu đau.

Dẫu sao thì, tôi chắc chắn rằng có khoảng một trăm người tụ họp ở đây, và họ đều rất, rất nghiêm túc.

“Con người đã được sinh ra sáu ngàn năm trước.”

“Thuyền Noah ở trên Núi Ararat.”

“Chiến tranh với quỷ Satan sắp bắt đầu.”

“Theo như sách thì...”

Các người đều đến từ đâu vậy??? Tôi muốn hét lên, nhưng Yamazaki và tôi có là gì trong biển người này.

Cuối cùng, bài giảng đầu tiên đã kết thúc. Tóm tắt lại thì thông điệp của nó là thế này: “Sự mục rữa của thế giới đang lan rộng. Những sự suy đồi trong chính trị là bất tận, bất đồng nổ ra trên khắp thế giới, và những tội ác tàn bạo trong thành thị cứ thế tiếp diễn. Tuổi trẻ đang sa đọa trong những quan hệ thiếu lành mạnh, người lớn chỉ tìm kiếm giá trị vật chất và giá trị đạo đức đi xuống. Tóm tắt lại, đây là việc làm của quỷ Satan. Những người bị quỷ Satan thống trị không biết rằng họ đang làm việc cho hắn, và đó là lý do tại sao Armageddon đến gần. Trước khi Armageddon tới, chúng ta phải cứu càng nhiều người càng tốt từ đáy sâu tội lỗi. Đó là nhiệm vụ của chúng ta.

Rõ ràng là, Chúa trời và Satan thù hận nhau, và ai không có đức tin sẽ rơi thẳng xuống địa ngục.

Những bài giảng tiếp theo của sinh viên cũng có những chủ đề tương tự. “Ngợi ca Chúa, ghét Satan” dường như là chính sách chung. Họ đều có vẻ đã luyện tập ít nhiều cho ngày hôm nay và trích dẫn khéo léo những đoạn văn trong Kinh thánh không chút dè dặt. Tôi có thể thấy một số dấu hiệu của sự bất an, nhưng dẫu là thế, họ vẫn nói đầy tự hào. Mỗi khi tiếng chuông vang lên, đánh dấu sáu phút qua đi, mọi người đều vỗ tay. Tôi cũng vỗ tay nữa. Cứ như thế này, những bài giảng của thanh niên kết thúc. Tiếp theo...Yamazaki và tôi liếc nhìn nhau: Misaki đã đến lượt.

Tôi đã trông đợi rất nhiều. Tôi muốn cô ấy dùng những từ ngữ và cách nói kì cục như mỗi buổi tư vấn hằng đêm. Tôi muốn cô ấy làm tôi cười và cảm thấy hạnh phúc hơn.

Nhưng Misaki ở nơi bực kia đang run rẩy khe khẽ, gương mặt tái đi. Suốt buổi thuyết trình cô ấy không nói được điều gì thú vị. Bằng một giọng đều đều nhạt nhẽo, cô ta chỉ có một bài thuyết trình tạm chấp nhận được về Kinh thánh, và cứ nhìn xuống giày hoài.

Có vẻ cô đang đau khổ. Dáng vẻ của cô làm tôi nhớ đến một cô gái mà, từ lúc tiểu học đến giờ, mọi người đều có thể bắt nạt.

Buổi lễ đã kết thúc.

Sau mười phút giải lao, một “buổi họp phục vụ” được sắp xếp. Trong lúc giải lao, mọi người nói chuyện vui vẻ với nhau – một nhóm bà nội trợ, con trai, và thanh niên. Mỗi nhóm tụm lại với nhau nói cười hạnh phúc.

“Kazuma đang ở Bethel-“ “ – người hầu tình nguyện – “ “ – trong công việc-“
“Dầu sao thì, trong sự giác ngộ của chúng tôi trước đây..”

“...những chị em nhà Satomi cuối cùng cũng được rửa tội.”

Những từ ngữ đó được dùng thường xuyên nên tôi cũng không hiểu lắm họ đang nói gì.

Tôi nhìn vào góc phòng họp nơi Misaki ngồi một mình trên ghế xếp. Cô ta co mình lại như cố gắng làm cô ta nhỏ bé hơn, cố gắng để không nổi bật. Mỗi khi có ai đi qua, Misaki nhìn xuống dưới. Như thể cô ấy sợ có ai sẽ nói chuyện với mình. Suốt buổi giải lao, không ai nói chuyện với cô. Đó có vẻ là điều cô ta muốn.

Trong giáo đường thân thiện này, cô một mình cách ly ra khỏi môi trường.

“Về thôi.” Tôi kéo Yamazaki ra cửa.

“Huynh nói gì thế, Satou? Sắp bắt đầu lại rồi.”

Đôi mắt Yamazaki đỏ ngầu như máu, và tôi hiểu vì sao. Nói chuyện môn trong thứ chúng tôi rành nhất – game khiêu dâm,- thì phục vụ được định nghĩa là “Một loại mát xa tình yêu đặc biệt mà một cô hầu trong tạp dề phục vụ chủ

nhân.”

“Đây là buổi họp phục vụ mà! Máy cô em đằng kia sẽ phục vụ cho em với huynh.”

“Chuyện đó không có xảy ra đâu.”

Tôi kéo mạnh Yamazaki ra ngoài. Khi chúng tôi đến cửa chính, một người gọi chúng tôi từ phía sau. “Nè, mấy anh!”

Đó là người trẻ hơn trong hai người truyền giáo chúng tôi đã gặp trước đây, cậu học sinh trung học. Tay bỏ trong túi, cậu ta nhìn chúng tôi chăm chăm. “Mấy anh tới đây chỉ để cho vui hả?”

Đột ngột, Yamazaki vùng ra, và chạy một mạch không ngoái đầu lại. Một lần nữa, tôi bị bỏ lại một mình.

Nhưng cậu nhóc kia chẳng la mắng gì tôi cả. Chúng tôi đi bộ cùng nhau trên con đường tối đen. Mặc dù mùa hè đã đến, những cơn gió đêm vẫn lạnh lẽo trái mùa. Cậu con trai đang hút thuốc. Hắc thử khói ra dễ chịu.

“VẬY LÀ TRÁI LUẬT TÔN GIÁO ĐÓ HẢ?”

Thằng bé châm thêm điếu thuốc nữa với vẻ thành thạo.

Đi bên cạnh tôi, nó giải thích: “Đôi lúc, người ta chỉ muốn thấy cái gì đó kì quái, nên họ đến xem buổi lễ. Những sinh viên ngu ngốc, giống như hai anh đó. Vậy thì anh nghĩ sao? Có vui không?”

Tôi không nói gì cả.

“Tôi không làm việc này vì ý thích của tôi, anh biết đó.”

“Ý cậu là sao.”

“Đó là vì cha mẹ tôi. Cả hai đều mộ đạo. Trong nhà tôi, tôi là người duy nhất có đầu óc bình thường. Nếu tôi nói tôi muốn bỏ đạo, anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi từng nói với má: “Con muốn tham gia vào hoạt động ngoại khóa ở trường, và đến nhà bè bạn chơi.” Khi tôi nói thế, bà già bắt đầu gào lên: ‘Đồ quỷ dữ’. Bà ấy không làm đồ ăn trưa cho tôi mấy ngày liền.”

Thằng bé cười: “Tôi cứ giả đồ ngoan ngoãn cho ba má đỡ nổi điên, rồi khi ra

khỏi nhà, tôi làm những gì tôi thích.”

Thằng nhóc sống cuộc đời bình thường ở trường học, và khi ở nhà, nó sống như một người mộ đạo. Nó đang sống hai cuộc đời.

“Điều tôi muốn nói là, mấy anh đừng có nhầm lẫn mà cải đạo đó.” Nó đột ngột trở nên nghiêm túc. “Tất cả mọi người đều lắng xăng lên quanh hai anh ngày hôm nay đúng không? Mọi người đều có vẻ hạnh phúc đúng không? Chắc mấy anh đang nghĩ dờ hơi như: ‘Có lẽ mình có thể tham gia với mấy người tốt bụng này,’ đúng không? Anh nhầm rồi. Đó là trò lừa của họ. Họ không làm thế vì lòng nhân từ đâu. Họ muốn anh cải đạo đó.”

...

“Khi anh đã nhập hội rồi, thì cũng như bất kì một xã hội bình thường nào đó thôi. Ai cũng muốn là lãnh đạo. Mọi người đều muốn tới đất thánh. Cha tôi đang cố gắng trong tuyệt vọng để được thăng tiến – biểu xén quà cáp cho những người lãnh đạo, cố gắng thêm vị thế. Ngu ngốc lắm đúng không? Anh thấy chuyện xảy ra hôm nay chứ? Con bé thuyết trình cuối cùng chỉ là một người nghiên cứu thôi, nhưng gần đây gia đình nó đòi nó gia nhập cái trường truyền giáo này cho tới khi, nó phải làm thôi. Khi nó, một thành viên trong gia đình, thuyết trình ở trường truyền giáo, bà dì của nó có thêm vị thế.”

Tôi câu thêm vài thông tin về Misaki.

“Ờ?” Thằng bé chớp mắt. “À, con bé đó mới trở thành người nghiên cứu mới đây. Nó là một con bé bình thường – con nuôi hay kiểu từ thiện gì đó của bà già đó. Ông cậu không ưa thích tôn giáo gì hết, có khi thế mà lại hay. Không, tôi nghĩ cô ấy bị giằng xé giữa hai thứ, còn tệ hơn. Cô ấy lúc nào cũng có vẻ đang gặp rắc rối gì đó.”

Tôi biết ơn sâu sắc thằng nhóc cho thông tin này.

Khi chúng tôi chia tay, thằng bé nói: “Như tôi đã nói rồi đó, đừng có gia nhập. Anh tuyệt đối không được cải đạo. Hừm, thật ra tôi cũng không quan tâm lắm nếu anh làm thế, nhưng nếu anh cuối cùng cũng gia nhập, thì đừng có con.”

Tôi gật đầu và trở về căn hộ.

Ngày hôm sau, Misaki và tôi đi bộ qua những con đường thành phố. Bầu trời trong xanh không gợn mây. Đang là thứ bảy, có rất nhiều người gần nhà ga, nên tôi cảm thấy hơi chóng mặt.

Như đã hứa, tôi gặp cô ấy ở công viên lân cận vào lúc một giờ chiều, và chúng tôi đi thẳng đến nhà ga. Hai giờ trôi qua, và chúng tôi vẫn còn bước đi. Chúng tôi cứ tiếp tục bước đi. Mặc dù Misaki đi trước tôi, như thể dẫn đường, tôi có cảm giác chúng tôi cứ luẩn quẩn trên cùng một con đường từ nãy đến giờ. Tuy thế, Misaki vẫn bước đều.

Cuối cùng tôi không nhịn được nữa. “Ồ, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Misaki quay người lại. “Cái gì?”

“Ý tôi là, chúng ta đang đi đâu thế?”

“Cứ đi thế này không được ư?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Misaki ngừng lại khoanh tay, có vẻ đang mãi suy nghĩ. “Hừm, anh nói ra, tôi mới thấy lạ. Nghĩ kĩ hơn, có lẽ ai cũng muốn đi đến một nơi nào đó.”

Tôi không biết nói gì cả.

“Này, anh nghĩ người ta bình thường sẽ đi đâu?”

Tôi không có câu trả lời. Bắt đầu thì, chúng tôi đang làm cái gì thế này? Bây giờ là ngày thứ bảy, giữa buổi chiều, và chúng tôi gặp nhau để đi một vòng quanh thành phố. Chúng tôi là loại sinh vật gì thế? Nếu tôi có thể trả lời được câu hỏi đó, có lẽ đích đến của chúng tôi sẽ thay đổi chẳng.

Cuối cùng tôi hỏi: “Misaki, cô có muốn đi đâu không?”

“Không.”

“Cô ăn trưa chưa?”

“Chưa.”

Vậy là vào lúc này, chúng tôi quyết định đi đến một tiệm ăn gia đình.

Khi chúng tôi bước vào tiệm ăn, Misaki nói. “Đây là lần đầu tiên tôi ăn ở một nơi như thế này.”

Tôi hút một điếu thuốc. Đầu thuốc run rẩy. Đối với tôi, thật là khó khăn. Tôi muốn đeo kính râm. Nếu tôi có kính râm bây giờ, tôi sẽ chẳng còn quan tâm gì đến những cái liếc mắt của người lạ.

Misaki gọi món ăn đặc biệt của bữa trưa. Cô ta ăn hào hứng trong khi tôi uống cà phê.

Quý sứ. Chất caffein làm tôi càng khó giữ bình tĩnh. Chắc tôi sẽ hành động đáng ngờ ngay thôi.

Nhưng Misaki có vẻ rất hào hứng. Cô ta say sưa gấp thứ gì đó từ tấm giấy lót li trên bàn.

“Này, xong rồi này, nhìn có đẹp không?” Đó là một con hạc.

“Đẹp lắm. Cô khéo tay đấy.” Tôi khen ngợi cô ta.

Tôi bắt đầu đau bao tử, nên chúng tôi rời khỏi tiệm ăn.

Chúng tôi tiếp tục đi khoảng nửa giờ nữa thì đến một quán cà phê. Tôi uống chút trà, và Misaki ăn bánh. Tôi cố gắng nhớ lại lý do ban đầu tại sao chúng ta lại gặp nhau như thế này.

Vào đêm đó, Misaki đã nói: “Hãy đi vào thành phố. Nếu chúng ta làm thế, tôi nghĩ tình trạng của anh sẽ tiến triển khá hơn.”

Ô, đúng thế. Tóm tắt lại thì, đây là một phần của kế hoạch thoát khỏi cuộc đời hikikomori, không phải hẹn hò gì sất. Và, lại còn cái đêm hôm trước nữa chứ. Sau khi quan sát Misaki đêm qua, tôi càng lúc càng thấy danh tính của cô ta càng bí ẩn. Bắt đầu thì, buổi tối đó đã xóa sạch trong tôi giả thuyết rằng Misaki chỉ đang cố gắng làm tôi cải đạo. Bởi cô ta không phù hợp với buổi lễ như thế, có lẽ cô ta cũng chẳng nhọc lòng tìm cách chiêu nạp tín đồ mới làm chi.

Cuối cùng, cô ta là ai? Ngay cả bây giờ, cô ta vẫn là một bí ẩn. Tôi phải làm gì

đây, khi đang đi vòng vòng với một cô gái bí ẩn như thế? Tôi phải làm gì đây? Cuối cùng, không còn biết làm gì khác, tôi đơn giản là giữ im lặng.

Misaki kéo một cuốn sách khác ra khỏi cái túi cô ta luôn mang theo mình. Cuốn sách đó là Những Lời Sẻ Dấn Đường Cho Bạn: Những Danh Ngôn Sẻ Vang Vọng Trong Con Tim Bạn. Một cuốn sách kì lạ nữa...tôi không còn bất ngờ chi nữa rồi.

Đẩy cái bánh qua một bên, Misaki mở cuốn sách trên bàn.

“Let it be.” Nói như thế, cô ta nhìn thẳng vào mặt tôi. “Có vẻ như câu này được nói bởi một gã tên John nào đó. Anh nghĩ nó có nghĩa gì?”

“Cứ..cứ để mặc mọi thứ như thế.”

“À, một câu châm ngôn hay quá!”

Cuối cùng chúng tôi về lại quán manga cafe mà Misaki đang làm việc. Người đàn ông ngồi ở quầy thu tiền gật đầu với cô. Hành xử như một khách hàng quen thuộc, tôi lấy hóa đơn rồi cùng ngồi ở cuối căn phòng.

Hầu như không có ai trong quán cả.

Uống cola miễn phí, tôi tập trung đọc manga. Misaki ngồi đối diện với tôi, quan sát tôi lúc đang uống nước cam. Tôi không thể tập trung được, nhưng cũng chẳng thể làm gì khác. Tôi cảm thấy một cái hồ hun hút đang mở ra trong dạ dày mình.

Cuối cùng, tôi không thể chịu đựng được nữa. Thế này làm sao mà đọc truyện được. Tôi cố bắt chuyện: “Misaki.”

“Hử?”

“Ồ quán này không có nhiều người đứng không?”

“Do khủng hoảng kinh tế đó.”

Tôi nhìn qua người đàn ông sau quầy: “Người đó, là gì của cô?”

“Là cậu tôi. Tôi lúc nào cũng gây rắc rối cho cậu, nhưng vì tôi sắp ra đi, nên tôi nghĩ cậu sẽ tha thứ cho tôi.”

Có lẽ họ có vấn đề gì đó trong gia đình, nhưng tôi không muốn nghe chuyện đó, nên tôi đổi hướng. “Mà này, Misaki, cô có thích hoạt động tôn giáo của cô không?”

“Không. Tôi cứ làm phiền người khác hoài.”

“Làm phiền?”

“Anh biết – biết nó là thế nào đấy? Tôi làm hỏng không khí. Ừ, sự hiện diện của tôi làm nhiều người phiền lòng. Thực ra, nếu tôi không có ở đây, mọi sự có lẽ còn tốt hơn.”

“Thì cô cứ bỏ đi là được.”

“Không thể. Tôi phải làm gì đó để trả ân dì tôi chứ.”

“Misaki, cô không thực sự tin vào Chúa, đúng không?”

Misaki đặt cốc nước lên bàn. Một tiếng động kì lạ vang lên. “Tôi nghĩ nếu Chúa có thật thì thật là tốt. Nếu như có thể, thì tôi muốn tin, nhưng như thế thật là khó khăn.”

Cô ta có vẻ thất vọng. Bằng một giọng chán chường, đột ngột cô ta đưa ra một giả thuyết: “Nếu như Chúa có tồn tại, thì ngài phải là một kẻ vô cùng xấu xa. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi kết luận như thế đó.”

“Hơ?”

“Ồ, đối với con người, thì tỉ lệ những điều đau đớn với những thứ dễ chịu là khoảng chín trên một. Có lần, tôi đã viết hết nó xuống sổ tay và tính toán như thế đó.” Misaki lấy cuốn sổ tay bí mật ra khỏi túi và mở nó ra trên bàn.

“Thấy chưa, đây là đồ thị vòng tròn. Nếu anh nhìn kĩ, anh sẽ thấy rõ ràng là những khoảnh khắc anh cho rằng ‘Cuộc đời thật tuyệt vời! Mình hạnh phúc được sống!’ không bằng một phần mười cuộc đời. Tôi tính toán cẩn thận bằng máy tính nên không thể có sai lầm gì được.”

Tôi tự hỏi cô ta đã sử dụng loại phương pháp tính toán gì thế, nhưng Misaki không cho tôi xem những trang còn lại, và tôi cũng không có ý định xâm phạm đời tư của cô.

Misaki tiếp tục. “Lý do là thế đó. Bất cứ Chúa trời nào tạo ra một thế giới đau

khô thể này phải là một kẻ xấu xa vô cùng đúng không? Đó là một kết luận hợp lý đúng không?”

“Misaki, không phải cô nói là cô muốn tin tưởng vào Chúa sao?”

“Đúng thế, tôi muốn tin tưởng như thế đó. Tôi nghĩ tôi mong muốn Chúa tồn tại. Ý tôi là...”

“Ý cô là...”

“Nếu loại Chúa trời xấu xa độc ác như thế tồn tại, thì chúng ta có thể yên bình mà sống đúng không? Nếu chúng ta có thể đổ hết nguyên căn bất hạnh của ta lên đầu Chúa, thì tâm hồn ta sẽ thư thái hơn đúng không?”

Đó là một luận điểm rắc rối. Tôi khoanh tay lại và giả bộ suy nghĩ về nó, nhưng đầu óc tôi không hoạt động bình thường.

Misaki, cô nghiêm túc đấy ư? Ngay giờ cô cười thật đáng sợ. Từ đầu đến cuối, tôi cảm thấy mình như đang dò dẫm trong sương mù. Nhưng lời cô ta nói có vẻ chân thật. “Nếu tôi có thể tin vào Chúa” Cô ta thì thầm “Tôi sẽ được hạnh phúc. Chúa là kẻ xấu, nên tôi có thể hạnh phúc.”

“Vấn đề là,” cô ta tiếp tục “Vấn đề là...tôi có một trí tưởng tượng tồi tệ, nên tôi không thể tin vào Chúa dễ dàng. Không lẽ ông ấy không thể cho tôi thấy một phép kì diệu hoành tráng nào như trong Kinh thánh được ư?”

Cô ta là loại con gái nói những điều khó hiểu.

Sau khi chúng tôi nói chuyện với nhau trong một giờ, tôi quyết định đã đến lúc về. Khi tôi đến trả tiền, người đàn ông sau quầy nói, “Đừng lo lắng về điều đó, làm ơn, hãy tử tế với con bé...”

Tôi nghĩ điều này rất kì lạ để nói với một gã đang quen với một cô bé cỡ tuổi Misaki, nhưng biểu cảm của người đàn ông rất chân thành. Tôi khẽ gật đầu và vội vã trở về.

Trở về căn hộ của mình, tôi rất ngạc nhiên.

Ở giữa căn phòng, một con mannequin- búp bê cỡ người thật đã được dựng ở đó. Yamazaki lão đảo đi vòng quanh con búp bê.

“Về nhà rồi sao, Satou huynh! Đây là tượng thần của chúng ta!”

Tôi cứng lưỡi.

“Ngày hôm trước, em nghe nói người quen của anh trai em có một mô hình RuriRuri bằng cỡ người thật mua từ lâu không biết làm gì với nó. Em làm mọi thứ để có nó! Làm ơn, Satou, cầu nguyện cho nàng đi – Ruriruri xinh xắn, trẻ trung, nhỏ bé này!”

Con búp bê hình như là nhân vật trong bộ phim anime nào đó. Yamazaki đang vái lạy một con búp bê cỡ người thật hình một con bé tiểu học.

Tôi nhìn quanh và nhận ra cái hộp thiếc chúng tôi dùng để cất giữ thuốc đã hết, Yamazaki đã dùng hết chỗ còn lại.

“Đúng thế, em nghĩ em có dùng thuốc! Em đã trải qua chuyến du hành hào hứng nhất thế kỉ! Đúng thế, lần này em sẽ có một sự mặc khải thật sự. Đúng thế, Satou, em vừa nhìn thấy bản chất của thế giới!” Sau khi cọ đầu mình vào chân con búp bê, Yamazaki đột ngột đứng dậy và đối mặt với tôi.

“Em cứ nghĩ, nghĩ mãi, chúng ta đang thiếu đi điều gì thế? Có cái gì đó đang thiếu đi trong ta. Có một cái hố lớn trong tim ta, nên em muốn có cái gì đó lấp đi cái hố đó. Em muốn có cái gì đó khiến em hài lòng. Đây. Ngày hôm qua, khi đi xem nhóm tôn giáo đó, sự thiên định của em đã càng tốt hơn. Không có ai là không bất an cả. Trong thế giới vô lý này, chúng ta muốn bị ai đó chỉ huy, và đó là lý do chúng ta làm ra chúa trời. Cuộc đấu giữa Chúa và Satan giải thích thế giới dễ dàng hơn nhiều. Anh thấy đó! Mới đơn giản làm sao! Em đã bị cảm động rồi!”

...

“Không may là, vị Chúa đó không hợp với ta, vì vị Chúa đó dễ sợ quá. Anh có thể thấy ở trong minh họa của mấy tờ truyền đơn đó, ông ta trông thực tế quá và chả dễ thương tí nào!” Yamazaki lượm mấy tờ truyền đơn trong góc phòng và đưa cho tôi.

“Làm ơn, nhìn vào trang đặc biệt của tháng sáu đi: ‘Những thiên thần hộ vệ: Họ luôn bảo vệ bạn’ Trong tôn giáo của họ, thiên thần giống như thế đó.” Yamazaki chỉ vào bức tranh vẽ một người đàn ông cơ bắp theo phương pháp tả thực với cánh trên lưng.

Yamazaki xé vụn tờ truyền đơn. “Tôi không cần một thiên thần như thế!” Nó hét lên “Hắn là ai vậy? Hộ vệ hả? Khi nói đến ‘thiên thần’, em nghĩ tới thứ gì đó khác, anh biết đó, dễ thương, moe moe và loli loli...”

Rất nhiều, rất nhiều kí ức về những game khiêu dâm với những con bé trong bộ dạng thiên thần là nhân vật chính bay qua đầu tôi.

“Đúng thế, huynh thấy chưa? Satou? Đây là lúc cho cái cách tôn giáo!”

Tôi vẫn không nói được câu gì.

“Chúng ta sẽ tôn thờ Ruriruri! Và em là người lập ra giáo phái mới.

Tôi vỗ nhẹ nhàng lên vai Yamazaki.

Nó vùng khỏi tay tôi, tiếp tục lảm bảm: “Những ai có lòng tin sẽ được cứu rỗi! Chúng ta phải làm thứ gì đó chúng ta có thể tin tưởng được để mang đến ý nghĩa cho cuộc đời. Và ý nghĩa đó là cách chúng ta sống với tôn giáo kì diệu của chúng ta!”

Đi lòng vòng trong phòng, nó giờ nắm đấm lên. Nó gào lên bất cứ cái gì đột ngột nghĩ ra.

Dần dần, Yamazaki ôm cứng lấy con búp bê một cách thảm hại: “Em không thể sống thế này mãi được.” Nó thì thầm, mắt mở to.

Tôi pha cà phê nóng cho nóng. Yamazaki uống cà phê, như thể sắp khóc.

Tôi, tôi cũng cảm thấy muốn khóc.

“Này, Yamazaki, mày định làm gì với con búp bê này?”

“Em cho huynh đó, Satou. Huynh thích làm gì nó thì làm.”

Chương 9: Ngày của kết thúc

Đối với một hikikomori, mùa đông rất đau đớn, vì mọi thứ lạnh băng, và lại cô đơn nữa.

Đối với một hikikomori, mùa xuân cũng đau đớn, bởi vì ai cũng vui vẻ, thật đáng ghen tị biết bao.

Mùa hè, dĩ nhiên lại càng đau đớn nữa.

Đó là một mùa hè đầy tiếng ve sầu kêu inh ỏi. Từ sáng tới tối, chúng cứ kêu mãi kêu mãi. Lại nóng đến gần điên. Có mở máy lạnh thường xuyên thì vẫn nóng như thế. Tôi không biết liệu có phải do máy lạnh của tôi sắp hư hay mùa hè này quá nóng. Cách nào thì, tôi cũng gần như bị luộc chín.

Đôi lúc, tôi muốn gào lên: “Ai có trách nhiệm thì ra mặt đi!” Mà tôi cũng không đủ sức làm điều đó nữa. Hơi nóng mùa hè đã làm tôi kiệt quệ hoàn toàn. Tôi mệt không ăn được, và thần kinh căng thẳng. Có dùng Lipovitan bao nhiêu thì sự mệt mỏi này vẫn không tiêu biến được.

Chỉ có hàng xóm của tôi là đầy năng lượng. Nó rất ồn ào. Từ sáng tinh mơ tới mờ mờ tối, nhạc anime kêu réo inh ỏi ở volume cực đại. Gần đây nó nói rằng chỉ ngủ bốn tiếng một ngày. Nó đang làm việc vất vả với dự án đầy sáng tạo của nó, với sự giúp đỡ của nhạc anime. Mất ngủ máu, nó điên cuồng cống hiến cho những hoạt động vô nghĩa đó.

Một ngày, Yamazaki nói với tôi: “Em sắp làm xong phần lớn của game rồi.”

“Ừa, vậy hả?”

“Ngày mai, em sẽ làm một quả bom”

“Cái gì?”

Không trả lời, Yamazaki ngón ngấu bánh mì. Một bữa sáng thảm hại. Vì tôi không đến nổi lười như nó, tôi nướng bánh và chiên trứng đang hoảng.

“Em nói rồi đó nha, đừng có lục tủ lạnh người ta mà không xin phép.”

Tôi giả đờ như không biết nó đang nói gì.

Mùa hè rồi mà Misaki vẫn mặc áo dài tay. Nhưng có vẻ cô rất vui.

“Vui quá, vui quá” Cô nói. Có lẽ cô ta thực sự vui, ngồi đong đưa trên xích đu như thế.

Dĩ nhiên, đêm nay nóng chảy mỡ. Nóng tới mức tôi chảy mồ hôi mà chẳng vận động gì.

Misaki lại có vẻ rất mát mẻ. Mái tóc bay chấp chới khi cô nàng đu đưa lên xuống: “Nè, nhân tiện, Satou, anh muốn ăn đồ ăn thừa của con mèo không?”

Con mèo đen trong công viên đã mất tích từ lúc nào. Lâu rồi nó vẫn chưa chương mặt ra. Hoặc là nó đã bị xe cán và lên thiên đường, hay là đi chu du nơi nào rồi.

Dẫu sao thì tôi cũng từ chối. “Tôi không muốn.”

“Tôi có nhiều đồ ăn cho mèo lắm. Phí quá.”

Nhảy xuống xích đu, Misaki đi vào khoảng sân cát phía trước. Nhặt cái đồ xúc cát màu xanh một đứa trẻ nào để lại, cô ta bắt đầu xây cái gì đó trên cát.

Tôi hỏi, “Cái gì đó?”

“Một ngọn núi.”

Cô ta nói đúng. Rõ ràng là một ngọn núi. Ngồi chính ỉnh giữa sân cát là một ngọn núi đỉnh nhọn. Sườn đồi dốc như núi Phú Sĩ trong một bức tranh của Hokusai, thoát nhìn như thể một chút chấn động cũng làm nó sụp đổ. Nhưng ngọn núi bằng cát rất hoàn hảo. Một công trình tuyệt vời, xây bằng cát ướt sương đêm.

Vỗ tay rũ sạch cát, Misaki đi vòng quanh ngọn núi. Cô ta nhìn tôi chờ đợi.

Tôi nói: “Đẹp lắm.”

Misaki mỉm cười, bồng hét lớn: “Yahhhh!” rồi đá mạnh vào ngọn núi. “Những thứ gì có hình dạng, một ngày sẽ tan biến.”

“Nói phải lắm.” Tôi gật đầu.

Những loại sách trong túi của Misaki hàng đêm quả thực rất đa dạng. Có lẽ cô ta đã mượn hàng loạt mỗi tuần từ thư viện. Tiểu thuyết, tuyển tập thơ, hướng dẫn, tham khảo, Misaki đọc sách đủ loại hình dáng kích cỡ, và sau đó thì đọc cho tôi nghe.

“Ồ, hôm nay bài đọc là Lời Cuối Cùng Của Những Người Nổi Tiếng. Tựa đề của nó đề cập tới những lời người ta để lại trước lúc chết...”

Đề cập tới?

“Hãy nghĩ xem cuộc đời là gì?” Cô ta nói lớn.

Đó là một lời thực sự rất kịch tính, và tôi hoàn toàn kinh ngạc trước khả năng của Misaki, tuyên bố những câu đao to búa lớn với vẻ mặt tỉnh bơ. Rồi thì, nếu nghĩ lại – so sánh với chủ đề hôm qua là: “Hãy nghĩ xem cuộc sống có ý nghĩa gì?” thì có mấy khác biệt gì đâu.

Ngồi ngay ngắn lại, tôi giục cô tiếp tục, và Misaki ngay lập tức đọc tiếp.

Cuốn sách thu thập những lời các bậc vĩ nhân nói trước khi chết, từ xưa tới nay. Tôi lắng nghe yên lặng và đầy kính trọng. Mặc dù thế Misaki có vẻ cảm thấy chán, và chủ đề của cô ta thay đổi dần dần.

“Nhiều ánh sáng hơn...Hừm, những lời này là của ai?”

Cái gì? Thi vấn đáp hả?

“Một, hai, ba...Hết giờ! Câu trả lời là Goethe. Chà, lời này nghe khiếp thật, phải không. Tôi nghĩ chắc Goethe đã nghĩ trước để dành từ lâu lâu lắm trước khi chết rồi.”

“Ồ..ờ..cũng có thể.”

“Được rồi, còn câu này thì sao: Mikka Tororo thật là ngon lắm.”

Tôi biết cái này. “Đó là thư tuyệt mệnh của vận động viên marathon Koichi Tsuburaya.”

“Ping pong, ping pong! Đúng rồi! Không ngờ anh cũng biết!”

Tôi không thể tự hào với kiến thức về những câu nói lúc sắp lìa đời của thiên hạ, nhưng Misaki vẫn ngợi khen tôi. Cô ta có vẻ thích thú với lời nói đó tới kì cục: “Mikka Tororo...anh ta chỉ đang đùa phải không?”

“Cũng có thể đó là lý do tại sao người ta thích nó.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô ta trả lời, gật đầu lia lại. “Tsuburaya, vận động viên điền kinh, hình như có về nhà ở dưới quê trước khi chết. Sau đó, anh ta ăn mút với cha mẹ.”

“Hm...”

“Tôi nghĩ ai cũng muốn về quê trước khi chết cả.”

“Misaki, cô có phải ở thành phố này không?”

“Không, sau Bắc đầu ở hướng kia....nên chắc là tôi đến từ nơi nào đó ở kia.” Cô ta chỉ về một hướng giữa bắc và tây bắc.

Cô ta nói cho tôi một tên thị trấn mà tôi không biết, và giải thích rằng nó là một thị trấn nhỏ gần biển Nhật bản, dân số khoảng năm ngàn. Theo lời cô, nó có một sườn dốc đẹp, nhưng đó là nơi đầy tai tiếng với các vụ tự tử.

“Từ khi có ai đó nổi tiếng nhảy từ đó tự tử hồi thời Minh Trị, giống như nơi đó là thánh địa Mecca cho dân chán sống vậy. Người ta đồn rằng quá nhiều người nhảy xuống hay lỡ chân trượt ngã đến nỗi họ phải xây hàng rào chắn an toàn để phòng ngừa các vụ khác....Khi tôi còn nhỏ, tôi chả biết gì cả nên hay tới gần đó chơi...Có một lần tôi thấy một người phụ nữ lạ ở đó.”

Misaki tiếp tục: “Cô ta ở gần vách đá có một mình. Một buổi chiều sớm rất đẹp, bầu trời đỏ rực. Cô ấy cũng rất đẹp.”

“Và rồi?”

“Tôi rời mắt khỏi cô ta khoảng một chút, thì cô ta biến mất. Ngay cả bây giờ đôi lúc cô ta cũng xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Chắc chỉ là mơ thôi mà. Cô ta mỉm cười rất vui vẻ trên gương mặt mạnh khỏe. Một mình đứng nhìn xuống biển cả và mặt trời đang lặn dần. Và rồi, chỉ một khoảng ngắn ngủi tôi nhìn đi nơi khác, cô ta đã biến mất. Lạ lắm đúng không?”

Đúng là rất lạ.

“Chuyện gì đã xảy ra? Tôi nghĩ đáng lẽ cô ta phải có một bức thư tuyệt mệnh chứ - về mứt hay cái gì đó cũng được.” Tôi cố gắng nói đùa để phá tan bầu không khí u ám.

“Tôi muốn ăn mứt.”

“Nó ngứa đấy.”

“Ồ.” Cô ta gật đầu.

“Nhưng ngon mà, đúng không?”

Cuộc đối thoại càng lúc càng rời rạc. Tôi cũng kiệt sức nữa. Nhưng Misaki lại cười. “À, vui vẻ sung sướng làm sao. Anh nghĩ thế đúng không Satou?”

“Hửn rồi.”

“Chúng ta sắp kết thúc. Sắp tới ngày cuối của dự án.” Misaki nhét sách vào cặp. “Tôi đã giảng cho anh nhiều chuyện hay ho đến thế, nên Satou, anh phải sẵn sàng trở thành người đang hoảng chứ?”

Đứng dậy từ băng ghế, cô ta nói: “Anh hiểu đúng không? Tại sao anh trở thành một kẻ vô dụng? Tại sao anh trở thành hikikomori. Bây giờ anh phải hiểu chứ.”

Tôi không trả lời.

“Nếu anh suy nghĩ kĩ thì anh sẽ hiểu thôi.”

Vẫn ngồi trên băng ghế, tôi ngẩng đầu nhìn cô. Công viên tối đến mức chỉ có bóng hình in nghiêng của cô là rõ ràng. Tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của cô.

“Tôi hết thời gian rồi. Tôi không thể mang thêm rắc rối đến cho cô chú tôi nữa, nên tôi sẽ rời khỏi thị trấn thôi.”

Lời nói của cô ta hoàn toàn bình thường, nên tôi lắng nghe cô ta bình tĩnh.

“Cô sắp đi đâu?”

“Một thành phố...Nơi nào đó có nhiều người, nơi nào đó không ai biết tôi, nơi nào đó tôi không biết ai....Bởi thế trước khi tôi đi, Satou, anh phải trở thành người tuyệt vời đó nhé.”

Tôi không biết cuộc nói chuyện này đang đi tới đâu, lần nữa, cô ta là người luôn nói những điều vô lý.

Chóng mặt, tôi lắc đầu thật mạnh.

“Như thế không thay đổi gì được đâu,” Misaki nói.

“Được, tôi hiểu. Tôi ổn rồi.” Tất cả những gì tôi làm lúc đó chỉ là cố thuyết phục cô ta về sự thành công của dự án này. “Không, vì có cô, tôi như được hồi sinh, cô nên nghỉ ngơi và bắt đầu cuộc đời mới đi.”

Cô ta đầu vậy trông lại có đôi chút thất vọng.

Bằng giọng lạc quan, tôi nói: “Cảm ơn! Tôi nợ cô cuộc đời này! Ồ, thật đó! Muốn lấy dàn loa của tôi không? Sống một mình thì cần nó lắm đó. Nếu cô muốn, tôi sẽ tặng cô làm quà...”

“Ý tôi không phải thế...”

“Không phải ý cô là thế ư?”

Tôi kiên nhẫn chờ cô ta nói tiếp, nhưng Misaki quay lưng lại với tôi mà không nói gì thêm.

Tôi cũng đứng lên theo: “Chào nhé.”

Tôi bắt đầu đi về căn hộ, thì Misaki hét lên: “Không! Chờ chút!”

“Cái gì?”

“Hãy hò hẹn đi. Đó sẽ là bài thi tốt nghiệp để kiểm tra coi anh đã trở thành người của xã hội chưa, Satou. Gặp tôi ở nhà ga, trưa chủ nhật nhé. Và nhất định là đi đấy nhé, mưa hay không cũng mặc.”

Với lời tuyên bố đầy quả quyết đó, Misaki đi khỏi rất nhanh.

Trong lúc đó, Yamazaki quả thật đang chế một trái bom. Nó đã có đủ công thức làm bom từ internet, và quả thật đang làm một trái bom.

Đầu tiên nó cần có thuốc súng đen. Lịch sử của thuốc súng đen bắt đầu từ xa xưa. Ví dụ như nó được dùng vào thời Genkou trong cuộc chiến chống quân Mông Cổ, và vũ khí gọi là tetsuhou, đã làm giới samurai kinh ngạc cũng dùng thuốc súng đen. Dù chỉ là một hỗn hợp thô sơ của Kali nitrat, lưu huỳnh và than chì, sức công phá của nó rất ghê gớm. Người ta nói rằng nếu dùng trong một khoảng không gian đóng kín, thuốc súng đen có thể phá vỡ mọi cửa sổ trong một xe hơi thông thường và giết chết tất cả mọi người bên trong.

“Mày chế bom làm cái gì?”

“Không rõ sao? Em sẽ nổ tung cái gì đó lên!”

Ồ, đúng, đúng lắm. Rõ ràng là hiển nhiên lắm. Một trái bom thì còn quái công dụng gì khác chứ.

“Ý tao là, mày định làm cái gì nổ tung? Đó là cái tao hỏi mày.”

“Kẻ thù của em.”

“Kẻ thù của mày là ai?”

“Kẻ xấu, em sẽ tiêu diệt kẻ xấu với trái bom đầy cách mạng này.”

“Tao hiểu rồi. Thế ai là kẻ xấu.”

“Chính trị gia chẳng hạn.”

“Mày có biết ông thủ tướng hiện giờ tên gì không?”

Yamazaki im lặng và trở lại làm việc. Cuối cùng nó cũng chế xong thuốc nổ đen và ống sắt kín khí. Cái dẫn nổ của nó, dùng đồng hồ báo thức, cũng đã xong. Chỉ cần gắn cái dẫn nổ vào ống sắt, thì có thể cho bom nổ bất cứ lúc nào rồi.

“Yay! Xong rồi! Tao là một chiến binh! Tao là một nhà cách mạng!” Yamazaki cực kì hào hứng. “Chúng nó sẽ chết hết! Tao sẽ giết hết kẻ xấu!”

Nó rất hào hứng, nhưng đồng thời cũng tự ý thức được rất rõ.

“À, vậy thì cũng vui.” Nó kết luận.

Cuối cùng thì trái bom cũng chẳng thổi tung được kẻ xấu nào.

Bắt đầu thì, chúng tôi không biết tìm kẻ xấu ở đâu. Bởi vì không có điều gì có thể giải quyết được, chúng tôi cố gắng nỗ lực công viên lân cận vào tối thứ Bảy. Để không ai thấy, chúng tôi chui trong bụi rậm để gài bom. Trái bom nổ thật, nhưng chỉ kêu một cái bụp yếu ớt.

Một câu chuyện buồn bã.

Giữa những điều đó, Chủ nhật đến gần. Như đã hẹn, tôi gặp Misaki trước nhà ga, chúng tôi đi dạo rồi tôi trở về nhà.

Tôi ngủ cả đêm. Khi thức dậy trời đã sáng. Tôi không có gì làm, và thấy chán nản. Tôi quyết định thử hết số thuốc dự trữ của mình. Tôi có một khoảng thời gian vui thú. Mọi thứ đều dễ chịu, và tôi bật cười.

Nói chung thì, ma túy có thể chia làm ba loại: upper, downer và thuốc gây ảo giác. Upper làm hưng phấn thần kinh. Cocaine và chất kích thích là những loại như thế. Downer là những thứ như heroin, làm ta xụi lơ cả ngày. Tôi chưa bao giờ thử chúng, nên không biết, nhưng nghe nói xài chúng thì tuyệt lắm. Và còn lại là thuốc gây ảo giác. LSD và “nấm thần kì” chính là loại đó.

Nói chung thì tôi thích những loại thuốc ảo giác hợp pháp hơn. Chúng ít có tác dụng phụ - không giống như upper và downer – và hơn nữa chúng cũng dễ kiếm hơn.

Sau bữa hẹn hò đó, tôi dùng thuốc lần nữa, lần này tôi quyết định chơi nặng đô chút xíu.

Đầu tiên, tôi dùng ba mươi miligram AMT làm nền. AMT là một loại thuốc chống trầm cảm được các nhà khoa học Nga nghiên cứu chế tạo nên. Sau khi họ phát hiện ra một lượng lớn có thể gây ảo giác, loại thuốc này bị cấm dùng trong chữa trị. Tuy thế ngay từ đầu nó vẫn là thuốc chống trầm cảm. Sau khi uống, khoảng hai giờ, người dùng sẽ thấy buồn nôn dữ dội, nhưng khi mọi việc đã qua

rồi, thì tất cả trở nên cực kì dễ chịu. Nó cũng tỉnh cò là thứ tốt nhất chống lại những cơn lên thuốc khó chịu.

Tiếp theo, tôi luộc hạt cây harmal và uống thứ nước vàng nổi lên phía trên. Harmal, một loại cây tôi nghĩ trong họ bạch thứ, bắt nguồn từ Típet và chứa những chất gây ảo giác harmine và harmaline. Dùng nó không thôi thì hầu như chẳng có hiệu quả gì, nhưng kết hợp với các thuốc gây ảo giác khác như nấm thần kì hay DMT, thì hiệu quả được tăng lên nhiều lần. Phương pháp này được gọi là Ayahuasca. Harmal có thể gây nguy hiểm đến tính mạng nếu được dùng chung với các sản phẩm từ sữa, nhưng miễn là tránh các loại thực phẩm đó thì không có vấn đề gì hết.

Cuối cùng thì cơ hội đã tới. Ý thức của tôi đang mờ dần, và thị giác mờ ảo lung linh – nhưng từ đây, cuộc du hành bắt đầu, tôi sẽ đi, đi nữa!

Nghiền năm gam nấm thần kì sấy khô, tôi uống loại bột đó với một ngụm nước cam. Thêm vào đó, tôi còn thêm vào mười milligram tinh thể 5-Meo-DMT. DMT là loại thuốc bao gồm những thành phần gây ảo giác từ những loại cây như chacropanga được thổ dân Amazon dùng trong những nghi lễ. Dù hợp pháp, loại thuốc này được đồn đại là một trong những loại mạnh nhất có thể tìm thấy. Theo như một giả thuyết, thì hiệu ứng của nó còn mạnh hơn LSD. Nói tóm lại, nó là thuốc gây ảo giác số một.

Chỉ trong một giây, tôi đã tê liệt toàn thân! Thuốc đã có tác dụng!

Công thức đặc biệt của Satou- Món bài tử của tôi từ nhiều lần tìm hiểu và mày mò – đã hoàn tất.

Bằng cách trộn bốn thứ thuốc vào một món đồ uống, tôi được hứa hẹn một cuộc hành trình độc nhất vô nhị, mà cả thuốc bất hợp pháp cũng không sánh nổi. Với một cú đẩy mạnh, như đang ngồi trên hỏa tiễn, tôi được phóng vào vũ trụ. Thời gian ngừng lại. Không gian vặn cong méo mó. Thể xác của tôi biến mất.

“Không tốt! Satou huynh! Không tốt! Em vừa tìm thấy một chuyện kinh khủng! Em vừa chứng kiến một sự mặc khải!” Yamazaki tuyên bố.

Tôi cố nói gì đó, nhưng miệng tôi không hoạt động nổi.

Yamazaki đang lên cơn: “Huynh có nghe không? Nghe rõ đây: Chuyện này rất

tệ hại!”

Vì còn làm gì khác được đây, tôi lắng nghe nó chăm chú.

Nhưn người hết cỡ và cười nhả nhỏ, Yamazaki nói: “Em đã có thể chứng minh một cách logic rằng em là vị Chúa duy nhất toàn năng tạo nên vũ trụ!”

Tôi chết đây.

Thế rồi tôi sống lại.

“Chờ đó, em sẽ dọn sạch phòng huynh cho coi, dùng sức mạnh siêu phàm của em!” Yamazaki chỉ ngón tay vào đồng rác rưởi trên sàn nhà và gào lớn “Biến đi!”

Đương nhiên là, đồng rác rưởi chẳng nhúc nhích chút gì.

“Nè! Tao đang ra lệnh cho mày đó! Sao mày dám kháng lệnh?” Yamazaki nổi nóng.

Quan sát tình cảnh này, cái gì đó dậy lên trong tôi. Một cảm xúc kì lạ, nổi lên từ sâu trong cơ thể. Khoanh tay lại, tôi nghĩ thật cẩn thận. Rồi sau một khoảng thời gian dường như dài cả thiên niên kỉ, tôi biết, đó là...

Đó là cơn buồn nôn! Tôi đang bị buồn nôn dữ dội. Tôi cố chạy vào phòng tắm, nhưng con đường không dễ dàng. Chân tôi không chịu đi. Hành lang như bị kéo giãn ra thành đường hầm dài mười lăm bộ. Phòng tắm xa quá. Tôi có tới đó được không? Tôi có tới đó trước khi nôn mửa ra khắp sàn không?

Tôi sẽ ổn mà. Bình tĩnh đã.

Yamazaki vừa nói đấy thôi. Nói nói: “Tao là Chúa!”

Nhưng tôi biết! Tôi biết là nó hoàn toàn sai lầm! Vì sao tôi biết ư? Vì tôi mới là Chúa? Tôi mới xác nhận sự thật đó hồi nãy, dùng một phương pháp suy luận hoàn toàn logic.

Tôi chắc chắn sẽ đến đó kịp lúc. Tôi là Chúa. Tôi sẽ vào phòng tắm kịp thời.

Cuối cùng thì cũng được.

Gập người trước bồn cầu tôi nôn mửa dữ dội. Sau đó tôi thấy khá hơn. Rồi tôi

đầy tràn năng lượng. Chậm rãi trườn vào phòng, tôi thấy Yamazaki ngồi chồm hổm, cười ngây dại.

“Không tốt! Trẻ con tiểu học là không tốt!” Lầm bầm trong lúc thở hồng hộc, có vẻ nó đang nghĩ tới chuyện gì phi pháp lắm.

Vì lý do nào đó, tình trạng của nó khiến tôi có cảm giác déjà vu dễ sợ. Thứ này đã xảy ra rồi đúng không...? Khi tôi nghĩ lại, cảm giác đó càng mạnh mẽ. Tôi quyết định thảo luận với Yamazaki về vấn đề này. Sau một lúc, tôi không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. “Hử, chúng ta đã nói chuyện này trước kia chưa?”

“Anh nói gì thế, Satou, em không hiểu gì hết...”

“Chờ đã, để tao suy nghĩ kỹ lưỡng.”

Nằm sấp trên sàn, tôi vắt óc nghĩ ngợi...Thế rồi tôi dần dần nhớ ra...Tôi là một chiến binh của nền văn minh cổ đại vài ngàn năm trước, đã đi qua thời gian và không gian tới thế giới này. Tự nhiên là, tôi quyết định giữ bí mật với Yamazaki. Chuyện này quan trọng mà.

Một lúc sau, Yamazaki cắt ngang dòng suy tưởng của tôi: “Huynh thở đi chứ. Không là chết đó.”

Tôi thở. Tôi sống lại. Cảm ơn Yamazaki, tôi suy tưởng về cái cách thế giới này tràn ngập những tình yêu. Tôi cúi đầu mà nói: “Cảm ơn, cảm ơn!”

Tuy nhiên để giữ thăng bằng việc tôi sống lại, Yamazaki có vẻ như đang đau đớn vô cùng. Nó chộp lấy cổ học, lăn người trên sàn, rít lên ghê rợn. Khi tôi hỏi “Chuyện gì thế?” thì nó gào lên nghe không giống tiếng người nữa, và không nói gì, tiếp tục co giật.

Cuối cùng, nó lượm một cuốn sổ và một cây viết. Tay run rẩy, nó viết lên sổ.

Tôi cẩn thận dịch nghĩa dòng chữ của nó: “Em quên mất cách nói ra sao rồi.”

Tôi vỗ lưng nó mạnh hết mức.

“Ồi!” Nó kêu lên, và trở ngón cái lên cho tôi. Nụ cười rộng mở của nó trở lại.

Tôi quyết định đã tới lúc chúng tôi ra ngoài. Đã khuya rồi, nên sẽ không lo cảnh sát hay hàng xóm gì hết.

Chúng tôi đến công viên gần đó. Yamazaki bước đi như một con robot. Có lẽ nó thực sự là robot, ai biết được chứ. Cuối cùng thì, tôi có phải là người không? Ý tưởng này thật kì dị.

Lúc đó, tôi cố gắng đập đầu vào cột đèn đường. Tệ quá. Chẳng đau chút nào. Chắc tôi là robot thật rồi.

Vì thế, tôi đã khám phá một bí mật mới.

Công viên buổi đêm rất đẹp. Dù chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng, công viên hùng lên như một bức ảnh được chụp trong thời gian phơi sáng dài. Công viên đầy sự sống. Tất cả đầy sự sống: tiếng cựa mình dịu dàng của băng ghế cũ kĩ, hơi thở đều đều của những hàng cây tỏa bóng ven đường, những cành lá quán quýt vào nhau. Mọi thứ đều sống động.

Yamazaki nói: “Em nghe tiếng nhạc.”

Tôi cũng nghe nữa. Đâu đó trong công viên một thứ âm nhạc tuyệt vời đang nổi lên.

Chúng tôi lần theo nguồn nhạc. Bơi trong những đám cỏ, dòm xuống băng ghế, lục tung công viên một lúc, rồi tìm thấy một cái loa. Nó được chôn ở dưới gốc cái cây lớn nhất bên đường.

Tuy nhiên chuyện này cũng lạ lùng. Chúng tôi không hiểu cái loa này hoạt động ra sao. Yamazaki và tôi cũng suy nghĩ. Tôi quyết định cái loa này là một “hố trắng”, đẩy vật chất ra thay vì hút chúng vào.

Chúng tôi bước vào cái hố trắng và đi đến một cái hồ tuyệt đẹp. Yamazaki từ từ cởi quần áo vào dúi đầu xuống nước...Tuy nhiên...”Ặc! Đó là cái hố cát.”

Có vẻ là cái hồ thực ra chỉ là cái hộp cát cũ mà thôi. Nhưng nó giống cái hồ đối với tôi. Tôi quyết định không tin vào những gì thằng nhóc nói.

Dẫu gì thì, thời gian có vẻ đang chơi khăm chúng tôi. Đầu tiên, chúng tôi đi ngược lại quá khứ, và rồi đi tới tương lai. Tôi suy nghĩ. Bây giờ là cái gì.

“Yamazaki, bữa nay là thứ mấy?”

Không có câu trả lời. Hình như nó về nhà rồi.

Thấy buồn, tôi trèo vào bụi rậm, tìm chỗ chúng tôi đã chôn bom thứ bảy trước.

Trong bụi rậm là tôi và Yamazaki – của ba ngày trước!

“Được rồi, nó sẽ nổ tung ra trong ba phút nữa. Làm ơn lùi lại đi.”

Tôi, chính tôi và Yamazaki lùi lại.

“Em muốn làm một cuộc cách mạng, nhưng mơ ước đó không thành. Em muốn là chiến binh, nhưng mơ ước đó không thành. Ông già em sắp chết và em chả còn lựa chọn nào khác ngoài chuyện về nhà. Lỗi này là của ai thế? Em nghĩ có một tên xấu xa nào đó gây ra chuyện này...Em muốn thổi bay hắn lên như trong phim Hollywood với quả bom này...Huynh biết đó...”

Tôi chỉ nhìn thấy lưng của hai chúng tôi, nên không kiểm tra được biểu cảm trên mặt Yamazaki lúc đó. Nhưng tôi đã biết rồi.

“Hở? Ba phút đã qua, nhưng không nổ.” Yamazaki bước về hướng của trái bom. Khi nó làm thế, tôi nghe một tiếng nổ lớn, và Yamazaki ngã xuống.

Tôi biết. Tôi biết là nó đã khóc. “Không có lực gì hết. Trái bom em cố công làm ra yếu xìu như vài cái pháo bông. Không tốt gì hết. Em về nhà đây. Chào huynh”

Và rồi nó trở về nhà ở miền quê.

Khi tôi trở về căn hộ của mình, chỉ có con búp bê anime cỡ người thật Yamazaki để lại là còn đứng đó. Nó hỏi: “Anh có cô đơn không?”

“Không, tôi đâu có cô đơn...”

Vào ngày ẩm áp đầy nắng ấy, tôi đi hẹn hò với Misaki. Nói chung thì cảm giác cũng y hệt như một cuộc hẹn hò giữa những đứa học sinh cấp hai miền quê.

Chúng tôi đi tàu đến thành phố. Đường xá đông đúc nên chúng tôi suýt nữa lạc nhau. Không ai có điện thoại di động, nên nếu chỉ lạc một lần thôi, đó cũng sẽ là kết thúc. Trong thành phố lớn thế này, chúng tôi sẽ không bao giờ tìm được nhau lần nữa. Chúng tôi phải cẩn thận.

Mặc dầu thế, Misaki vẫn đi lang thang vô hướng. Tôi cũng chỉ đi theo cô ta mà thôi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi.

“Nơi nào đó.”

“Bữa trưa thì thế nào?”

“Chúng ta mới ăn mà đúng không?”

“Xem phim không?”

“Cũng được.”

Chúng tôi cùng nhau xem phim. Đó là một bộ phim Hollywood thuần túy. Ai đó bị bom thổi tung lên, và hẳn quay tay vòng tròn khi bay lên không. Rồi chết tươi. Tôi ước chi mình cũng được như thế.

“Thú vị lắm. Anh nghĩ tôi có nên mua tờ thông tin không?”

Misaki bị cái giá một ngàn yên làm mất hứng nên cô ta bỏ cuộc. “Sao mà mắc quá vậy.”

“Thường giá cả là vậy mà?”

“Hm? Vậy sao?” Có vẻ cô ta chẳng hề biết.

Khi chúng tôi ra khỏi rạp chiếu phim một lần nữa lại chẳng biết đi đâu.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi.

“Nơi nào đó.”

“Bữa trưa thì thế nào?”

“Chúng ta mới ăn mà đúng không?”

Chúng tôi tiếp tục đi vô hướng. Không có đích đến, và tôi cũng không biết làm gì. Misaki cũng cảm thấy như thế và chúng tôi đều cảm thấy phiền toái.

Dần dần chúng tôi đến một công viên rộng đến không cần thiết. Có rất nhiều người quanh đây, dĩ nhiên rồi, và chính giữa là một đài phun nước lớn. Chim bồ câu bay vòng vòng quay chúng tôi.

Ngồi trên băng ghế, tôi thấy chóng mặt. Chúng tôi trò chuyện đến hoàng hôn. Rồi thì cũng hết chuyện để nói, chỉ còn sự yên lặng căng thẳng ở lại. Misaki kéo cuốn sổ bí mật ra khỏi túi.

“Hãy đi tới giấc mơ của chúng ta đi!”

Tôi đáp lời. “Chẳng có hệ trọng gì nữa. Thứ như thế chẳng thay đổi được gì.”

“Đừng nói những lời tiêu cực làm vậy!”

“Mặc dầu tôi có cố tin vào những lời nói dối ấy, rốt cuộc cũng chẳng có gì tôi làm được cả.”

“Thật ra chúng làm tôi cảm thấy bình thường.”

“Phần nào của cô bình thường?”

“Anh không nghĩ tôi bình thường ư?”

“Cô lạ lắm.” Tôi nói. “Cô lúc nào cũng lạ. Từ lúc tôi mới gặp, tôi đã thấy cô kì...”

Chúng tôi đều im bật.

Trước mặt tôi một con chim bồ câu lượn tới. Misaki cố bắt lấy nó. Con chim vụt đi. Cô ta cố thử vài lần nữa, nhưng đều thất bại, cuối cùng Misaki chỉ nhìn chăm chăm vào đài phun nước phía trước.

Rồi cô ta nói: “Satou, giữa anh và tôi, anh phải là người vô dụng hơn đúng không?”

Tôi hoàn toàn đồng ý với cô ta.

“À, đó là lý do, là lý do anh được chọn vào dự án của tôi, Satou.”

Có lẽ cô ta đã quyết định thảo luận vấn đề chính. Đến nước này thì, thật ra chuyện đó chẳng còn ý nghĩa gì, và chẳng có gì sẽ thay đổi. Ít ra, tôi tin là thế.

Misaki nở nụ cười giả tạo sẽ làm bất cứ ai thấy bồn chồn. Nụ cười đó bất an và không tự nhiên, chỉ chạm hờ trên môi cô, không đủ sức kéo khóe môi lên.

Cô ta bắt đầu: “Lý do đầu tiên là không ai có thể thích được một người như tôi.”

“Cô nghĩ thế sao?”

“Tôi từ lúc sinh ra đã nghĩ thế rồi. Cha mẹ tôi cũng ghét tôi nữa, và người khác còn tệ hơn.”

Tôi không trả lời.

“Dì cậu tôi nhận tôi vào nuôi nhưng tôi chỉ làm họ gặp phiền toái thôi. Mọi quan hệ của họ càng lúc càng tệ hơn, và họ sắp ly dị, là lỗi của tôi.”

“Cô chỉ đang nghĩ vớ vẩn thôi.”

“Không, không đâu”, cô ta nói “Tôi sinh ra vô dụng, và người bình thường chẳng muốn dính dáng gì đến tôi. Dần dà mọi người ghét tôi, và vì tôi mọi người thấy tệ hại. Tôi có bằng chứng về việc tôi nói là thật.”

Misaki kéo tay áo lên. Chìa tay ra cho tôi, cô ta bắt tôi nhìn vào chúng. Rất nhiều, rất nhiều vết phỏng từ đầu tàn thuốc trên làn da trắng của cô ta.

“Là cha dượng tôi đó. Tôi không nhớ mặt ông ấy nữa. Lúc nào ông ta cũng uống rượu, khi uống rượu ông thấy đỡ hơn – nhưng khi đỡ hơn ông cũng nổi giận với tôi, dùng thuốc lá đốt tôi như thế.” Nói như vậy, nụ cười cô ta cũng không suy suyển chút nào.

“Tôi sợ tới trường và không đi được... Dĩ nhiên là, tôi sợ....Không có cách nào tôi hòa hợp với những người khác. Họ chắc chắn sẽ ghét tôi.”

“Còn mấy người trong đạo của cô thì sao?”

“Họ là người tốt. Mọi người đều bình thường, và đều cố gắng hết sức, nên ai mà muốn dính líu tới tôi chứ.”

Tôi không biết nói gì.

“Cuối cùng tôi tìm ra ai đó còn vô dụng hơn tôi. Một kẻ hoàn toàn vô dụng. Một kẻ tuyệt đối vô dụng – loại không phải ở đâu cũng kiếm được. Ai đó không thể nhìn vào mắt người khác khi đang nói, ai đó sợ hãi người khác hoàn toàn. Ai đó sống trong đáy xã hội, ai đó mà tôi cũng có thể coi thường.”

“Đó là ai thế?”

“Satou” Cô ta nói chính xác điều tôi đang nghĩ.

Thế rồi Misaki kéo một tờ giấy thứ hai ra khỏi túi và đưa cho tôi. Đó là bản hợp đồng thứ hai.

Tôi không chắc tôi phải làm gì. Mặt trời đã ở bên kia chân trời, và càng lúc càng ít người qua lại nơi công viên.

Misaki đưa tôi bút và tấm in mực, nói “Cần lấy dấu tay nữa.”

“Dấu sao thì ai đó như anh, Satou, hẳn là cũng bắt đầu thích tôi chứ?” Cô ta hỏi. “Ý tôi là, anh còn vô dụng hơn tôi. Tôi đã tiếp tục lâu thế này, anh giờ phải là tù nhân của tôi chứ? Làm ơn hãy tử tế với tôi, và tôi sẽ tử tế với anh.”

“Không. Như thế này không được.”

“Tại sao?”

“Không có ích gì hết. Không gì thay đổi hết. Hợp đồng này chỉ làm mọi chuyện đau đớn hơn mà thôi. Hơn nữa, nó quá trống rỗng.” Tôi đứng lên trả lại bút mực.

Tôi cố gắng nói nhiệt tình: “Cô sẽ ổn thôi, Misaki! Đây chỉ là một lúc mất tự tin. Vò đầu bằng khăn tắm, rồi tập luyện cơ thể và tinh thần đi! Nếu làm thế, những suy nghĩ xuân ngốc đó sẽ qua thôi. Một cô gái dễ thương như cô sẽ sống hạnh phúc. Đừng nhìn xuống! Nhìn lên, và cô sẽ ổn thôi.”

Rồi tôi chạy đi.

Nội dung của bản hợp đồng đã hằn vào tâm trí tôi.

Hợp đồng về sự tương trợ giữa những người vô dụng và đơn độc. Satou Tatsuhiro là bên A và Misaki Nakahara là bên B, hai bên đồng ý những thỏa thuận sau đây: A sẽ không ghét B. Thật ra, A sẽ bắt đầu thích B. A sẽ không đổi

ý. A sẽ không phản bội. Khi một bên thấy cô đơn, bên kia sẽ luôn ở cạnh. Vì B luôn cảm thấy cô đơn, nên A sẽ luôn ở cạnh B. Nếu chúng ta làm thế, tôi tin cuộc đời này sẽ chuyển biến tốt hơn. Nếu vi phạm hợp đồng, mức phạt là mười triệu yên.

“Này, anh không cô đơn ư?” Misaki gọi.

Quay lưng lại, tôi trả lời lớn: “Không, tôi không cô đơn.”

“Tôi cô đơn.”

“Tôi thì không.”

“Nói dối.”

“Tôi không nói dối.” Tôi nói. “Tôi là hikikomori mạnh nhất thế giới, nên tôi có thể sống một mình. Nỗi đau không có ý nghĩa gì với tôi nữa. Misaki, cô đừng mãi trông đợi vào người khác nữa. Cuối cùng, tất cả mọi người đều cô độc. Cô độc là tốt nhất. Ý tôi là, thực sự là như thế, không phải sao? Cuối cùng thì, cô sẽ luôn cô đơn, vì thế cô đơn là bình thường. Nếu cô chấp nhận, không gì tệ hại có thể xảy ra. Đó là lý do tại sao tôi đóng mình lại trong căn phòng sáu chiều một gian ấy.”

“Anh không cô đơn sao?”

“Tôi không cô đơn.”

“Anh không cô đơn sao?”

“Tôi không cô đơn.”

“Nói dối.” Ai đó nói bằng giọng rất râm.

Tôi thấy mình đứng giữa căn phòng sáu chiều một gian. Trong một góc, tôi đang ôm chặt hai chân vào ngực, như tan vào màn đêm hun hút.

Ban đêm rồi, và tôi không thể nghe, thấy hay làm bất cứ gì. Mặc dù đó là mùa hạ, căn phòng sáu chiều một gian của tôi, không có đồ đạc hay bất cứ thứ gì hết, lạnh giá khủng khiếp. Một cơn gió lạnh luồn vào khoảng không tro trọi. Tôi ôm đầu run rẩy.

Tôi nói, “Tôi cô đơn.”

“Tôi không cô đơn.”

“Nói dối.”

“Tôi không nói dối.”

“Tôi cô đơn quá.”

“Tôi cô đơn!”

Cái tôi đang run rẩy vì lạnh của tôi đang va hàm răng lộp cộp. Cái tôi đứng giữa căn phòng nhìn điều đó chăm chăm. Tôi nghĩ là tôi điên mất. Nhưng tôi không điên.

Chỉ có hai điều tôi hiểu rõ: Tôi đang cô đơn, cô đơn khủng khiếp, và tôi không muốn thế. Tôi không muốn cô đơn.

“Dẫu sao thì”, tôi gào lên “Lý do là thế đó!”

Tôi tiếp tục gào lên. “Cô đơn là bình thường! Dĩ nhiên tôi ghét cô đơn! Đó là lý do tôi đóng mình với thế giới. Nghĩ về điều đó trong thời gian dài, đó là cách tốt nhất. Cô hiểu mà đúng không? Đây? Cô hiểu tôi mà đúng không?”

Không có tiếng trả lời.

“Cô không hiểu ư? Nghe cẩn thận điều tôi nói đâu. Nếu cô làm thế, thì cô sẽ hiểu. Cô sẽ hiểu dễ dàng...Tóm lại thì...tóm lại thì tôi đóng mình lại vì tôi cô đơn. Vì tôi không muốn đối diện với thêm nỗi cô đơn nào nữa. Đây, cô có hiểu không? Đó là câu trả lời!”

Không có tiếng trả lời.

“Tôi tham lam hơn bất kì ai. Tôi không muốn thứ hạnh phúc dở dang nào. Tôi không muốn hơi ấm một phần. Tôi muốn hạnh phúc kéo dài mãi mãi. Điều đó là không thể! Tôi không hiểu vì sao, nhưng trong thế giới này, bất trắc sẽ xảy đến. Những thứ quan trọng tan vỡ đi. Tôi đã sống hai mươi một năm, và biết được như thế. Không cần biết đó là gì, sớm muộn gì cũng vỡ tan. Nên từ đầu, tốt nhất là không cần thứ gì cả.”

Đúng thế, cô phải biết được sự thật này đi, Misaki. Nếu được, cô sẽ không nghĩ

ra những kế hoạch vớ vẩn như thế nữa. Cô sẽ không trông chờ vào ai đó cứu vớt nữa.

Cô ta thật quá ngu ngốc. Cô ta bám víu vào một nỗi tuyệt vọng kinh khủng. Tôi kinh sợ trước sự cô độc đã khiến cô ta tìm hơi ấm từ một thứ rác thải của loài người như tôi. Tôi nguyên rủa những điều bất hạnh đã xảy ra với cô. Tôi nguyên rủa sự thật vô lý là trẻ con không được chọn cha mẹ. Tôi muốn một cô gái tươi tắn như cô được sống một cuộc đời lành mạnh.

Làm ơn, hãy cố lên. Tôi ổn thôi. Tôi sẽ ổn chỉ có một mình. Tôi ở một mình là được rồi. Ở một mình và chết một mình.

Mặc dù thế, tôi có hy vọng, tôi có hy vọng...

Nhìn đi, nhìn đằng kia – nó đang tỏa sáng, yếu ớt và dịu dàng.

Đó là thị trấn quê nhà của tôi, nơi đã đưa đến cho tôi những giọt nước mắt nhưng nhớ, ngọt ngào lẫn cay đắng. Một mùa thu kéo dài mãi mãi. Những kí ức xưa cũ. Những ánh nhìn liếc trộm của những cô gái bé nhỏ cười rúc rích. Sự hiền hòa của một con mèo bị xe hơi cán phải. Không có gì đan đón hay khó khăn, tôi ổn cả rồi.

“Đúng thế, anh ổn cả rồi.” Một cô gái bé nhỏ nói.

Con búp bê anime cỡ người thật mà Yamazaki để lại nhìn tôi chằm chằm. Cô ta là thiên thần. Cô ta đi đến phía trước dẫn tôi đi tới.

Chúng tôi đến một hành tinh xa xôi. Đẹp quá, bầu trời xanh với những gợn mây trắng, cơn gió mát lành thoảng qua cánh đồng mùa xuân trải tận chân trời. Chúng tôi đứng giữa cánh đồng, và cô gái hái một đóa hoa trắng và đưa ra trước mặt tôi. Rồi với những ngón tay thanh mảnh, cô nắm lấy một cánh hoa và kéo nó: “Sống.”

Cô ta đang coi bói bằng hoa.

“Sống...Chết...Sống...Chết...Sống...Chết...Sống...Chết.”

Cánh hoa cuối cùng rơi xuống đất

Cô gái mỉm cười dịu dàng.

Chương 10: Lặn sâu

Mùa hè kết thúc. Tôi đã tiêu sạch tiền. Chả còn xu nào để mua thức ăn nữa, nên tôi cố ngủ để bảo đảm năng lượng. Tôi cứ thức năm giờ thì ngủ tới mười lăm giờ sau đó. Cố mà sống theo kiểu đó thôi.

Vài ngày đầu thì chuyện nhịn đói chẳng có gì khó khăn. Tệ nhất là bụng dạ tôi đau quá. Nhưng tới ngày thứ tư thì tôi chả còn nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện ăn. Tôi muốn ăn mì. Tôi muốn ăn cơm cà ri. Ý chí mạnh mẽ cỡ nào thì cơ thể vẫn cần calories quá xá. Con đói này không thể chống lại được.

Cuối cùng vào ngày thứ năm, tôi rời khỏi nhà. Tiêu hết mấy đồng cuối cùng để mua một cái bánh ngọt và một tờ quảng cáo việc làm, tôi quyết định lao động cật lực từ ngày đó.

Lao động hả... Tôi quen với công việc rất nhanh, mang đồ đạc vào hội trường hay giúp người ta chuyển nhà. Đôi lần phạm lỗi rồi bị cấp trên nện, nhưng công việc nói chung là hào hứng. Càng lao động kiệt lực thì đầu óc càng trống rỗng. Lần đầu tiên trong nhiều năm, tôi đi ngủ và thức dậy thấy sáng khoái.

Với tất cả số tiền nợ của mình, tháng đầu tôi làm quần quật cả đêm lẫn ngày. Sau khi đã đăng ký với một đại lý tạm thời, tôi có thể kiếm được công việc mỗi ngày. Sau khi đã dành dụm chút đỉnh, tôi lập tức giảm công việc, tôi quyết định chỉ làm việc nửa số ngày trong tháng, còn nửa thời gian còn lại thì co ro trong phòng. Miễn là vẫn kiếm được khoảng một trăm ngàn yên một tháng, thì tôi vẫn sống được đàng hoàng.

Khi có thể, tôi cố làm việc đêm. Điều khiển giao thông đêm là tốt nhất. Để trở thành bảo vệ, chỉ cần tham gia một khóa huấn luyện bốn ngày, sau đó thì chả có việc gì trên đời dễ hơn.

Giữa màn đêm, tôi vung vẩy cái que màu đỏ sáng rực ở những điểm thi công nơi heo hút vắng người. Tất cả những gì tôi nghe được chỉ là tiếng công trình đang thi công phía sau. Vào những đêm như thế, tôi chỉ có một mình. Đôi khi một chiếc xe tải sẽ trôi qua, nhưng tất cả những gì tôi phải làm chỉ là ve vẩy cái que “Cẩn thận, chậm lại.”

Bởi vì công việc này chả cần nói chuyện với ai, nên tôi thấy cũng giống y chang hồi co ro ở nhà. Chỉ cần dựa vào phản xạ để vẩy cái que tới, lui, tới, lui. Đêm lạnh lùng, nhưng tiền công là mười ngàn yên một đêm, kể cả tiền vận chuyển.

Tôi sẽ làm việc, làm việc, rồi tự nhốt mình lại – kiếm tiền đủ sống, rồi lại nhốt mình lại. Kiểu sống ấy cứ tiếp tục, thời gian vùn vụt trôi. Khi tôi làm việc mãi như thế thì mùa đông đã tới rồi.

Đó là mùa đông thứ năm trong cuộc đời hikikomori của tôi. Mùa đông ấy đặc biệt lạnh lùng – có lẽ vì tôi đã bán chiếc kotatsu cho tiệm cầm đồ. Cả khi trùm kín từ đầu tới chân trong chăn, vẫn cứ lạnh như hóa đá, run lẩy bẩy không kiểm soát được. Lúc đó thay vì lò sưởi, tôi dùng cái máy laptop mà Yamazaki để lại khi nó chuyển đi.

“Nó là một cái máy đời cũ Pentium 66 MHz. Em không muốn mang nó đi, định vất rồi. Nhưng em cho huynh đó, Satou.” Nó nói.

Nó bỏ đi với những lời đó.

Tôi đặt máy lên bụng và bật máy lên. Một thứ âm thanh rè rè vang lên báo hiệu nó đang chạy. Rồi một màn hình anime hiện lên trên màn hình tinh thể lỏng. Là cái máy đời cũ, chả mấy chốc đã nóng hực. Tôi ầm lên rồi buồn ngủ.

Lúc đó tôi nhận ra một cái icon quen thuộc trên màn hình.

Trông nó giống như file chạy cái game khiêu dâm mà Yamazaki đang làm. Đặt con trỏ chuột lên màn hình, tôi mở file. Ổ cứng bắt đầu gầm gào. Sau một thời gian loading rất lâu, trò chơi bắt đầu.

Tôi chơi nó trong vài giờ...và rồi hiểu ra...hiểu ra nó là một trò chơi tởm tợ.

Thể loại nó là RPG, nhưng là loại RPG rẻ tiền, không bằng một phần trăm cái game Dragon Quest đầu tiên. Nó cũng chả phải là game khiêu dâm xuất sắc gì lắm, và câu chuyện ngu không tưởng tượng được – cơ bản thì, ý tưởng là về “một cuộc hành trình của tình yêu và tuổi trẻ của những chiến binh chống lại một tổ chức bí mật độc ác. Game kể về câu chuyện một thằng trai tầm thường nào đó trở thành chiến binh chống lại ác quỷ và bảo vệ nhân vật chính. Cái thứ điều ước vớ vẩn này dần dần tiếp tục trong vô nghĩa.

Tôi choáng váng.

Thôi nào, loại ngu ngốc nào có thể viết được một cái như thế này? Là tôi. Tôi là

người viết kịch bản chính của trò chơi.

Tôi thấy buồn. Nó là một sự đắng cay thật sự. Vì tôi hiểu hoàn toàn trò chơi: chiến binh chống lại cái ác.

Đó chính xác là nguyện vọng của chúng tôi, chúng tôi muốn chống lại những tổ chức độc ác, chúng ta muốn chống lại kẻ xấu. Nếu chiến tranh nổ ra, chúng tôi đã gia nhập JSDF rồi làm một cú kamikaze bay thẳng vào kẻ thù. Có lẽ đó là một kiểu sống có ý nghĩa và hấp dẫn hơn. Nếu đã có kẻ xấu trên thế giới, chúng ta đáng lẽ đã có thể chiến đấu chống lại chúng. Ngẩng cao đầu, chúng ta đáng lẽ có thể đã chiến đấu. Có gì để nhảm lẩn đầu.

Nhưng làm gì có kẻ xấu. Thế giới này phức tạp theo những kiểu khác nhau, và chẳng hề có kẻ xấu nào cho ta chống lại. Thật là khốn nạn.

Điều mong mỗi cá nhân đó đã trở thành khung chính của trò chơi. Khi tôi tiến sâu hơn, tôi nhận ra thực sự đó là một câu chuyện tuyệt vời. Đó là một câu chuyện đơn giản và đẹp dễ. Ngay bây giờ, thật ra thì, nhân vật chính đang chiến đấu chống lại một con quái vật khổng lồ hung bạo, thế sẽ bảo vệ nhân vật nữ chính.

“Anh sẽ bảo vệ em!” Không quan tâm đến sự an nguy của chính mình, nhân vật nam chính lao vào kẻ thù khổng lồ và trận chiến cuối cùng bắt đầu. Tôi đã đến gần đoạn cuối của trò chơi.

Có ba lệnh “tấn công”, “phòng thủ” và “chiêu thức đặc biệt.” Tôi có tấn công cỡ nào thì trùm cuối vẫn không suy chuyển. Phòng thủ cũng không hiệu quả. Cuối cùng tôi chẳng còn cách nào khác hơn dùng chiêu thức đặc biệt. Dùng năng lượng sống của mình, tôi hy sinh để cho kẻ thù một đòn chí mạng. Không còn cách nào khác. Vì thế, anh hùng trong trò chơi giờ cao “Trái Bom Cách Mạng” trên tay và lao ra đối mặt kẻ thù.

Tuy nhiên, chính ở lúc đó, lúc đó – khi anh hùng đang tấn công kẻ thù bằng chiêu thức đặc biệt, thì trò chơi đông cứng! Cửa sổ đóng lại, và một văn bản hiện ra. Yamazaki đã để lại một bức thư như là lời viện cớ.

“Chẳng còn cách nào khác để đánh bại kẻ thù, cái tổ chức độc ác khổng lồ đó đâu ngoài cách dùng chiêu thức đặc biệt. Bạn chỉ dành chiến thắng nếu chọn cho mình cái chết, vì tổ chức độc ác đó là cả thế giới này. Bởi vì cái phút giây bạn chọn cái chết, thế giới này hóa thành hư vô, tổ chức độc ác cũng thế, hóa thành hư vô. Khi đó mới được an bình mãi mãi. Dẫu vậy, tôi cũng không dùng bom nổ tung cái đầu mình ra được. Đó là lựa chọn của tôi. Không, không phải

là do tôi không muốn cực nhọc ngồi vẽ cái CG cuối của game, hay là chán làm một cái game dở ẹc thế này đâu...Không phải như thế...”

Đầu tiên tôi định đập vỡ cái máy tính. Rồi, tôi đổi ý. Tôi đã thấy Yamazaki làm việc tuyệt vọng để làm ra cái game này. Nhưng sự tồi tệ của nó khiến tôi choáng.

Bây giờ nó đang làm gì? Câu hỏi hiện ra trong đầu tôi, nhưng cũng chỉ ráng mà quên đi. Tôi không nhận được tin gì từ nó cả, và tôi cũng không muốn liên lạc nó.

Những tháng ngày xuân ngốc đó đã qua rồi.

Giáng sinh tới, lần nữa. Những ngọn đèn lung linh.

Cái que chỉ hướng trên tay tôi cũng thế, tỏa sáng trong đêm. Công việc đêm nay là điều khiển giao thông ở bãi đỗ xe của một cửa hàng tạp hóa vừa mở gần ga. Vì cửa ra vào được trang bị bởi máy bán vé tự động, tôi chả có việc gì làm. Khi đông người, tôi cố gắng giúp cái máy đó, nhưng rồi chỉ đứng vẫy cái que.

Không có tai nạn, chẳng có gì xảy ra. Đêm giáng sinh trôi qua, yên bình.

Khoảng một giờ trước khi cửa hiệu đóng lại, một cái xe trờ qua. Loại xe Nhật ở đâu cũng có, chả có gì đặc biệt. Nhưng vì đèn xe chiếu sáng, tôi nhận ra người con gái ở ghế sau. Tôi thấy cô rõ ràng.

Giật mình, tôi kéo mũ xuống. Cái xe băng qua không có chút ngần ngại, nên chẳng ai nhận ra tôi. Nhưng tôi cảm thấy người quen cũ ở trường trung học của tôi, đã nhìn về hướng tôi trong một giây. Đương nhiên đó chỉ là ảo giác thôi.

Ca trực kết thúc, tôi thay đồng phục và bỏ cái que chỉ và mũ bảo hộ vào túi xách. Đứng giữa chuyến tàu cuối cùng rung lắc trong đêm, tôi trở về nhà. Trên đường, tôi vào một cửa hàng tạp hóa để mua rượu và mấy thứ như thế.

Tôi quyết định sẽ cố làm ra vẻ có tinh thần giáng sinh đôi chút. Đi bộ lên con dốc dẫn tới căn hộ của mình, tôi uống một lon bia. Tôi chưa uống lâu lắm rồi,

nên xin rất nhanh. Thấy run run, tôi leo chậm chậm lên con dốc dài. Ở khoảng xa xôi, tiếng còi xe cấp cứu đâm xuyên qua đêm thanh vắng. Tôi uống cạn lon bia thứ hai.

Chúc mừng giáng sinh.

Khi tôi đi qua công viên, thì đã xin hết nhè. Đi đứng cẩn thận thì cũng không tới nổi quay cuồng, nhưng rồi tôi nhận ra vì lý gì mà không đi như thằng xin thật cơ chứ. Tôi đi nhanh hơn và va vào hết cái cột điện này tới cái cột điện khác. Tôi vấp vào hòn đá rồi ngã lăn quay. Tôi đi lảo đảo và gần như sắp ngã lăn ra đường, thì trước mặt tôi, một cái xe cấp cứu lao qua.

Chút nữa là tôi bị cán chết rồi!

Tôi nghĩ có lẽ mình nên la lên bằng cái giọng của thằng xin quắc cần câu “Đồ ng-“

Tôi dừng lại giữa chừng.

Cái xe cấp cứu dừng lại trước nhà Misaki. Chú của cô gái lao ra khỏi cửa trước. Ông ta hét gì đó với mấy y sĩ lúc họ chạy vào nhà, mang theo cái cáng. Một lúc sau, họ mang cái cáng ra cổng trước. Misaki nằm yên bất động.

Tôi nhìn theo lúc Misaki, bà cô, ông chú lao đi trên chiếc xe cấp cứu.

Đã gần năm mới rồi. Một buổi chiều, tôi đi lượn quần trước bệnh viện ngoài rìa thị trấn. Đây là nơi Misaki đã nhập viện.

Buổi sáng hôm ấy, tôi đã đi xuống cửa hiệu manga cafe gần ga và đã nắm được thông tin từ người cậu một mối kiệt quệ của cô ta.

“Dầu sao thì, bác xin lỗi.” Ông cậu xin lỗi tôi chẳng vì lý do gì cả. “Bác cứ tưởng con bé đã khá hơn rồi. Con bé đã bình tĩnh hơn từ hồi nghỉ học và gần đây có vẻ hạnh phúc lắm. Chẳng hiểu có phải vì nó đã tính trước chuyện này không. Mà cháu quen Misaki thế nào vậy?”

“Dạ chỉ là quen biết sơ sơ thôi ạ.” Tôi trả lời. Rồi khỏi tiệm manga cafe, tôi đi thẳng đến bệnh viện, nhưng...

Tôi đã lẩn quần trong sân bệnh viện gần hai giờ rồi.

Giữa những bệnh nhân và khách thăm đi tản bộ, tôi đi lên đi xuống trên con

đường dẫn đến cửa chính. Misaki nằm trong một phòng riêng, tầng bốn, trong khoa tâm thần. Có vẻ là cô ta đã nuốt một nắm thuốc ngủ. Chút nữa đã nguy hiểm tính mạng, nếu họ đến chậm một chút, có thể đã là quá trễ rồi.

Không rõ Misaki đã có được thuốc ngủ bằng cách nào, nhưng có thể là từ người bác sĩ tâm thần trong khu vực. Nhưng để thu thập được đủ thuốc ngủ cho một phi vụ tự tử hiệu quả, có lẽ cô ta đã phải lui tới chỗ đó trong khoảng thời gian rất lâu rồi. Điều đó có nghĩa việc này hoàn toàn cố ý. Misaki đã chuẩn bị cho cái chết của mình từ lâu. Tôi nghĩ cái quái gì mà lại đột ngột xuất hiện thế này? Tôi không thể làm điều gì tốt hơn cho cô ấy.

Liệu tôi có nên khóc mà nói những lời như là: “Đừng chết!” hay không?

Liệu tôi có nên hét những lời như là: “Cô vẫn còn có ngày mai!” hay không?

Misaki đã viết rất nhiều, rất nhiều những lời sáo rỗng giống nhau trong cuốn sổ bí mật của mình. Nhưng chúng chẳng giúp gì được cho cô ta, nên cô ta đã nốc thuốc ngủ. Có nghĩa là, tôi cũng chẳng làm gì được cho cô ta cả. Có khi không chừng mặt ra lại tốt hơn. Cô ấy có khi lại thấy trống rỗng hơn, khi được một thằng hikikomori hèn hạ đến thăm bệnh thế này.

Khi suy xét hoàn cảnh như vậy, tôi định về quách, nhưng tại cửa bệnh viện, chân tôi tự động dừng lại. Một lần nữa, tôi quay lại cổng chính và tiếp tục đi vòng vòng. Suy nghĩ của tôi cứ thế quay tròn. Nếu cứ thế này, tôi sẽ đi đi lại lại đến tởm mắt. Tôi không thể quyết định được.

Cuối cùng, dồn hết can đảm, tôi lao vào bệnh viện trước khi tôi kịp thay đổi ý kiến lần nữa. Tôi lấy thẻ thăm bệnh tại quầy tiếp tân, cài lên ngực, và chạy lên tầng bốn.

Tầng bốn hoàn toàn thuộc về khoa tâm thần. Nhìn thoáng qua, chẳng có gì khác biệt nếu so với một bệnh viện bình thường. Tôi cứ tưởng là khoa tâm thần phải đầy nào là dây trói đồ sốc điện rồi phòng lobotomy chứ. Tuy nhiên, khoa này rất sạch sẽ và vui vẻ, như một phần bình thường của bệnh viện. Hay tôi đã nghĩ vậy. Khi tôi chú ý đến một người đàn bà khoảng sáu mươi tuổi, hẳn là một bệnh nhân, đã ngồi xuống thu lu trong một góc hành lang, tôi vội vã đến phòng 401.

Ở phía bên kia hành lang tầng bốn, một tấm biển tên đề rõ phòng của Misaki: Misaki Nakahara.

Không nhầm lẫn được. Là phòng này đây.

Tôi gõ nhẹ vào cánh cửa.

Không ai trả lời.

Tôi cố gõ lại một lần nữa, mạnh hơn, vẫn không ai trả lời. Tuy nhiên, những cú gõ của tôi có vẻ đã làm cánh cửa trật ra, mặc dù có thể nó chỉ đóng hờ từ đầu.

“Misaki?” Tôi nhòm vào phòng.

Cô ta không có ở đây.

Chà, nếu cô ta không có ở đây, thì mình cũng chẳng làm gì được. Mình về nhà vậy!

Tôi quyết định bỏ lại giỏ trái cây tôi đã mua trong cửa hàng bán quà tặng ở bệnh viện. Và lúc đó tôi nhận ra ai đó đã để lại bản ghi giờ tàu chạy mở ra trên kệ gần giường. Ai đó cũng đã ghi chú xuống giờ tàu chạy bằng bút đỏ. Dịch nó sang một bên, tôi đặt giỏ trái cây xuống. Lúc đó một mảnh giấy rơi xuống sàn. Tôi nhặt nó lên và đọc: “Mút ngon lắm. Vì thế, vĩnh biệt, mọi người.”

Nhét mảnh giấy và bản ghi tờ tàu chạy vào túi áo, tôi lao ra khỏi bệnh viện và chạy đến ga tàu.

Mặt trời đang hạ xuống.

Họ đáng lẽ phải nhốt cô ta trong phòng kín với song sắt ngoài cửa sổ, không phải một phòng bệnh nơi cô ta có thể ra vào dễ dàng. Họ đáng lẽ phải trói cô ta lại và cho cô ta uống thuốc gây vui vẻ mới phải. Nhưng vì họ không làm thế, nên Misaki đã rời khỏi bệnh viện. Cô ta đang trở về thị trấn nơi cô ta được sinh ra. Có lẽ cô ta đến đó là chết.

Tôi nhớ lại cuộc thảo luận của chúng tôi lúc trước:

“Tsuburaya, vận động viên điền kinh, hình như có về nhà ở dưới quê trước khi chết. Sau đó, anh ta ăn mút với cha mẹ.”

“Hm...”

“Tôi nghĩ ai cũng muốn về quê trước khi chết cả.”

Có lẽ là thật vậy. Misaki nữa, chắc cũng muốn trở về quê nhà. Cô ta hẳn đã dự định nhảy xuống biển từ những vách đá cao, dốc đứng ở mũi đất hướng ra biển,

nơi cô ta nói mình từng chơi đùa.

Không dễ dàng vậy đâu. Bây giờ tôi đã tìm thấy thư tuyệt mệnh và giờ tàu chạy, cô ta hết sạch vận may rồi.

Theo như tôi suy đoán từ những ghi chú trên giờ tàu chạy, Misaki đã lên tàu cách đó có một giờ. Nếu tôi đuổi theo cô ta, tôi sẽ đuổi kịp mà còn dư thời gian. Tôi biết cô ta đang đi đâu, và hơn nữa, tôi có tiền. Nếu tôi gọi taxi, tôi có khi còn đến đó trước cả Misaki. Chẳng có lý do gì để tôi lo lắng cả.

Trên chuyến tàu đêm, tôi mở bản đồ mua ở hiệu sách trên đường. Tôi tìm mũi đất đỏ - nơi Misaki từng bảo cô ta đã chơi đùa khi còn bé. Đây, nó đây rồi. Bản đồ chỉ ra duy nhất một mũi đất nơi quê nhà cô ta, nên hẳn là nó rồi.

Misaki hẳn đã lên chuyến tàu ngay trước tôi. Lấn vào dòng người trở về quê nhà vào dịp cuối năm, cô ta hẳn đang trở về thị trấn quê hương, đến mũi đất nổi tiếng là địa điểm cho người ta tự tử đó. Tuy nhiên cô ta không biết rằng tôi đang đuổi theo cô ta.

Tôi sẽ không để cô ta trốn thoát đâu. Tôi chắc chắn sẽ đuổi kịp cô ta. Về điểm đó, tôi không lo lắng. Vấn đề nằm ở chỗ khác.

Khi tôi tìm thấy Misaki rồi, tôi sẽ nói gì với cô ta đây?

Tôi hiểu nỗi đau khổ của cô ta, dù chỉ chút chút. Chỉ là tí xíu trong nỗi đau của cô ta, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra một phần. Cô ta hẳn đã cảm thấy mình như bị mắc kẹt, như không còn con đường nào khác. Và nỗi đau của cô ta sẽ không bao giờ, không bao giờ mất đi, cả cuộc đời này cũng vậy. Đương nhiên, như thế cũng tự nhiên thôi. Về một cách nào đó, nỗi đau của cô ta cũng là thứ thường gặp của nhân loại mà. Mọi người đều đau đớn bởi những tình cảm tương tự. Tôi nữa, cũng bị chúng hành hạ.

Mặc dù tôi có cố sống đi nữa, chẳng làm được điều gì. Chỉ có đau khổ mà thôi.

Biết được điều đó, liệu tôi có cản cô ấy nhảy xuống được chẳng? Tôi có quyền gì mà cản cô ta lại? Là một con người của xã hội, tôi có lẽ phải nói với cô ta những lời đúng đắn như là: “Đầu vậy, hãy tiếp tục sống nhé!” hay “Đừng than khóc nữa!”.

Tôi hiểu tất cả những điều đó.

Khi tôi đang lăm băm những lời như thế, chuyên tàu dừng lại ở điểm đến.

Ra khỏi ga tàu, tôi thấy thị trấn hoàn toàn hoang vắng. Đã nửa đêm rồi, nhưng đâu là thể, khu vực xung quanh sân ga vắng lặng như một thị trấn ma. Không có bóng dáng của bất kỳ ai trên đường.

Hơn nữa, tuyết đang rơi và trời lạnh cóng. Vì thị trấn nằm ở ven biển Nhật Bản, đây là một vùng giá băng. Tôi kéo cổ áo lên và chạy đến chiếc taxi duy nhất trong tầm mắt. Người tài xế có vẻ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một hành khách đến. Người đàn ông này, đã chớm đến tuổi già, nhìn như thể đang ngủ gục trên ghế vậy. Ông ta vội vã dụi mắt.

Chui vào chiếc xe ấm áp, tôi chỉ vào bản đồ cho ông ta thấy điểm đến. Người tài xế nhìn lại tôi như chờ xác nhận, với một biểu cảm như đang nói, “Anh nghiêm túc đấy à?”

Tôi gật đầu, và chiếc xe khởi động, làm dây xích ở bánh xe kêu răng rắc [Tớ nghĩ đây là dây xích dùng để chạy trên nền tuyết, nhưng cũng không rõ].

“Này quý khách, tại sao quý khách lại muốn đến chỗ ấy vào đêm khuya thế này?”

“Ngắm cảnh. Làm ơn nhanh lên.”

Nửa giờ sau, chiếc taxi đi vào một con đường dốc chạy dọc bờ biển. Nó đi thẳng lên ngọn đồi dốc đứng. Ở bên phải, biển đen thăm thẳm trải dài. Khi chúng tôi đến đỉnh đồi, người lái taxi dừng lại.

“Chỗ này là một điểm du lịch nổi tiếng lắm, nhưng chẳng có gì ở đây đâu.” Người tài xế taxi nói, như thể xin lỗi. Tôi trả tiền và ra khỏi xe.

“Anh không định...Không, việc xây dựng xong rồi, nên chắc là ổn cả thôi.” Với lời đó, người tài xế taxi quay xe trở về. Tôi nhìn xung quanh. Thật sự chẳng có gì quanh đây. Hay đúng hơn là tôi đến nỗi tôi chẳng thấy gì cả.

Biển cả bên tay phải tôi, tôi nghĩ tôi sẽ tìm thấy vách đá nếu đi theo hướng đó, nhưng chỉ có những ngọn đèn đường rải rác thấp sáng khu vực. Tôi thấy hoàn toàn bất lực. Tôi đánh băng qua đường và trèo qua khoảng cách giữa những

hàng rào chắn, dẫm chân lên con đường phủ tuyết.

Misaki phải ở đầu bên kia lối đi. Dẫm chân lên nền tuyết, ngập đến tận mắt cá, cẩn thận để không trượt ngã, tôi tiếp tục băng qua bụi rậm trên con đường. Với mỗi bước chân, bóng tối xung quanh như càng lúc càng đậm đặc.

Chẳng mấy chốc, ánh sáng từ những ngọn đèn đường không chạm vào tôi nữa, và tôi chẳng còn thấy điều gì. Thế rồi, những bụi cây chợt biến mất. Con đường kết thúc, và trước mặt tôi trải dài bầu trời đen tuyền như than và biển Nhật Bản. Đúng vậy. Tôi đã đến bờ mũi đất rồi. Tối tăm quá tôi không thấy rõ, nhưng vách đá chỉ còn cách tôi khoảng ba mươi thước. Tôi đã đến rồi. Đã cán đích rồi! Nhưng Misaki thì sao?

Tôi nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy gì cả. Một mặt trăng tròn to lớn trôi trên bầu trời đêm, nhưng mắt tôi vẫn chưa quen với bóng tối, nên tôi chẳng thấy gì ngoài những hình bóng lơ mờ. Dường như không có dấu vết của bất cứ ai quanh đây. Đó là điều duy nhất tôi có thể nhận ra.

Điều này nghĩa là gì? Tôi có phải đã đến trước không? Misaki đã dừng lại ở đâu đó trên đường sao? Hay cũng có thể là...

Không, không thể đâu. Cô ta chẳng thể nào đã nhảy xuống trước khi tôi đến, đúng chứ? Cô ấy sẽ đến đây sớm thôi. Rồi chẳng mấy chốc, Misaki sẽ xuất hiện, đi bộ xuống con đường ấy.

Tôi lùi lại và ngồi trên ghế dài xoay ra bờ biển. Quay mặt nhìn vào con đường nhỏ chờ đợi, tôi chờ Misaki.

Một giờ đã trôi qua. Misaki vẫn chưa đến. Bắt đầu có vẻ như cô ta sẽ không bao giờ bước xuống con đường ấy cả. Tôi vùi đầu vào hai tay. Không nhận ra, tôi bắt đầu nói chuyện với chính mình.

“Tại sao?”

“Mình đã đến quá trễ ư?”

“Không, không phải thế đâu.”

“Misaki đang...”

“Anh đến sai lệch có năm phút thôi. Chắc anh nên làm thám tử đấy.”

Tôi chậm rãi quay mặt sang phải. Ở đó là Misaki. Cô ta mặc một chiếc áo khoác đen hòa vào bóng tối.

Nghiêng người trên ghế, Misaki giải thích: “Anh cuối cùng cũng nói gì rồi đây à? Tôi chẳng biết phải làm gì vì anh im lặng lâu quá.”

Part 3Edit

Một cơn giận dữ sôi sục trong lòng tôi. Cứ như cô ta đã trêu chọc tôi vậy. Cố dồn nén những tình cảm đó, tôi cố nói dịu dàng hết mức: “VẬY, hãy về nhà đi! Ở đây lạnh quá!”

“Tôi không muốn.”

Cô không muốn là thế nào? Cô, trời, quý thật, đừng có biến tôi thành thằng hề nữa. Tôi chút nữa đã gào vào mặt cô ta, nhưng bằng cách nào đó, tôi kiềm nén lại được.

Tôi cố nhớ lại một cuốn sách đã đọc từ lâu tên là “Tâm lý học của việc tự làm bản thân tổn thương.” Cuốn sách đặt ra giả thuyết: “Những người cố gắng tự tử thật sự muốn ai đó cứu họ. Họ muốn ai đó lắng nghe những gì họ nói, vậy hãy cố mà lắng nghe họ một cách thật tử tế, dịu dàng hết mức, đừng thêm thắt những lời lẽ bình phẩm tiêu cực.”

Có vẻ đó là những điểm chính.

Tôi quay lại Misaki, sửa cổ áo. Đó là bằng chứng cho thấy sự dịu dàng của tôi. Rồi, tôi nói: “Đừng chết, hãy cố sống đi!”

Misaki mỉm cười. Đó là một nụ cười nhạo báng.

Tôi muốn nói với cô ta tôi đã gặp rắc rối thế nào để đến tận đây, đương nhiên, tôi ngưng lại. Bằng một giọng thật tử tế, tôi hỏi: “Tại sao cô đột ngột lại muốn tự sát thế?”

“Đó không phải là lỗi của anh hay gì đâu, Satou.”

“Tôi biết, vậy thì...tại sao?”

“Vì tôi chán sống thôi.”

“Cô giải thích cặn kẽ hơn đi.”

“Tôi chán ngấy mọi thứ. Không có lý gì khiến tôi muốn sống cả.” Cô ta lầm bầm những lời trù tượng đó, một nụ cười chết cứng trên gương mặt. Cô ta đang cười nhạo tôi, phải thế không?

“Đúng, đúng thế đó. Tôi không nghĩ tôi có thể nhận được sự giúp đỡ nào từ anh nữa, Satou. Dẫu sao anh cũng chỉ là một thằng hikikomori.”

Máu nóng dồn lên đầu tôi. “Mau đi chết đi!”

“Tôi sẽ chết đây.”

“Không, tôi đang đùa đấy. Đừng chết. Nếu cô chết, cô sẽ xuống địa ngục đấy.”

“Anh không phải hoảng hốt như thế. Bắt đầu thì, tôi cũng như đã chết rồi, sau khi đã uống số thuốc tôi dành dụm cả năm. Nếu cậu tôi không tìm thấy tôi, tôi đã thành công rồi. Dẫu anh có làm gì, Satou, tôi đã quyết tâm tự sát rồi.”

Ở đó, giữa mùa đông, đứng trên một mũi đất trong bóng tối đen như mực, chúng tôi tiếp tục thảo luận chuyện nên sống hay nên chết. Cuộc đối thoại cách xa những chuyện tán gẫu hằng ngày cả vài năm ánh sáng.

Đã qua nửa đêm rồi, và trời lạnh cóng. Hàm răng của Misaki va vào nhau.

“Dẫu sao, tôi sẽ chết đây.” Cô ta trở nên ương bướng. “Anh có gan thì thử dùng tôi lại đi, dẫu điều đó là không thể.”

Rõ ràng, cách xã hội vẫn thường nhìn nhận về việc tự tử không còn giá trị nữa. Không có chút xấu hổ gì cả, cô ta đang tranh cãi đòi chết.

Tôi phản bác: “Nếu cô nói những thứ như thế, Misaki, thì cô đâu có thật lòng muốn chết, đúng chứ?”

Đáp lại, Misaki đặt tay vào túi áo khoác, kéo ra một vật bằng kim loại.

“Tôi có một con dao gấp đây.” Lưỡi dao trượt ra khỏi cán. Cô ta tuyên bố. “Ngay bây giờ, tôi sẽ cắt cổ tay với con dao này.”

“Nguy hiểm!” Tôi cố nắm tay Misaki.

“Đừng đến gần tôi.” Misaki nhanh chóng nhảy dậy từ ghế để tránh tầm với của tôi.

“Tôi không biết phải làm gì. Tôi chắc là tôi điên rồi. Nếu anh tới gần quá, tôi sẽ đâm anh cho coi!” Khi hết những lời đó, Misaki đưa cánh tay phải cầm dao ra, cánh tay trái giấu sau lưng. Trông cô ta như người đang chuẩn bị đấu kiếm vậy.

“Cô đang làm gì đây?”

“Tôi học từ một cuốn sách tên là Nghệ thuật giết người trong thư viện. Tôi đang thi triển thế võ dùng dao của Mafia ở Sicily”

Lùi lại cách tôi vài thước, Misaki, vung vẩy con dao đầy đe dọa.

“Anh có thấy kinh tởm không? Kinh tởm bởi người anh đã lặn lội đến cứu lại là một con điên? Tôi không thể làm gì được về điều đó, Satou. Tôi chắc anh đang nghĩ những thứ đại loại như thế, đúng không? Như là, anh muốn cho thấy anh ngầu đến thế nào bằng cách cứu một con điên đang tự tử, đúng chứ? Nhưng không được đâu! Không được đâu!”

Mặt trắng phía sau lưng cô ta, nên tôi không biết cô ta đang có biểu cảm gì. Nhưng những lời ấy, dù nghe như trò hề, hoàn toàn không phải vậy. Điều đó là chắc chắn. Tôi hỏi cô ta nghiêm túc: “Nếu tôi nói với cô rằng tôi yêu cô nồng nhiệt, thì cô sẽ làm gì?”

“Thì chẳng có ích gì hết. Tôi xong đời rồi. Ý là, anh chỉ là một thằng hikikomori thôi Satou ạ. Và anh có vẻ như là loại người dễ đổi ý lắm. Hơn nữa, thật ra thì anh đâu có yêu tôi, đúng chứ? Nếu một người không thuộc về tôi từ đỉnh đầu tới tận mũi bàn chân, thì tôi thà chết còn hơn. Không phải khao khát của tôi bất cứ ai cũng lấp đầy được đâu. Tôi luôn biết thế. Và vì vậy, dù thế nào, tôi cũng cần phải chết.”

“Tôi thích cô! Tôi yêu cô! Làm ơn, đừng chết!”

“Hahaha, anh buồn cười lắm, Satou. Nhưng chẳng có ích đâu. Tôi sẽ chết đây!”

Cuộc đối thoại của chúng tôi nghe như trong shoujo manga vậy.

Dẫu thế, tôi biết rõ là những từ như “yêu” hay “ghét” chẳng có gì quan trọng. Vấn đề hằn nằm ở sâu hơn, một chỗ cơ bản hơn. Tôi nghĩ tôi nên tìm mọi cách để nói thành lời cho Misaki. Nhưng những từ ngữ cứ thế trôi đi. Lúc tôi nói ra, chúng như mất mọi ý nghĩa.

Tôi không hiểu. Tôi phải làm gì đây? Tôi muốn làm gì đây? Tôi đang nghĩ gì vậy...? Nếu cô ta chết thì có vấn đề gì chứ? Tôi đang nghĩ vậy đó.

Mọi thứ cuối cùng đều như thế cả thôi. Vấn đề chỉ là cái chết đến sớm hay trễ. Nếu tôi có cố sống, chỉ có thêm đau thương và khó nhọc. Không có chút ý nghĩa nào cả. Không có chút ý nghĩa nào trong sự sống. Chết đi thì tốt hơn. Đó là những kết luận hoàn toàn logic mà không ai phản bác được. Ít nhất tôi cũng không phản bác được. Thật ra, tôi ngờ rằng có ai đó lại ít phù hợp trong việc thuyết phục một người từ bỏ ý định tự tử hơn tôi.

“Không đúng.” Tôi cứ nói những lời kì cục ấy. “Đừng nói rằng cô sẽ chết!”

Lời nào cũng nghe thật giả tạo.

Quyết định dựa vào sức lực, tôi tiến tới gần Misaki, vấp vung vẩy con dao. Cô ta lùi lại. Tôi lao đến phía trước và đưa cánh tay phải ra. Trước khi tay tôi chạm vào người Misaki, lưỡi dao sượt qua lòng bàn tay tôi. Một giây sau, máu bắt đầu chảy ra. Máu thấm xuống nền tuyết. Đau lắm, nhưng nỗi đau thật tuyệt vời.

Misaki nhìn chăm chăm xuống con dao, gương mặt mơ màng. Tôi mỉm cười với cô ta.

Misaki có vẻ như cũng sắp cười theo.

Con gió thổi tới, và tuyết xộp như bột nhảy múa xung quanh.

Cuối cùng, tôi đã hiểu ra rồi. Tôi đã hiểu mình muốn làm gì rồi: Tôi sẽ giữ cho cô gái này sống sót. Tôi sẽ cứu cô ấy.

Làm thế nào? Liệu một thằng hikikomori như tôi có sức mạnh làm gì đó cho người khác hay không? Điều đó chẳng phải là không thể sao? Tôi có nên biết thân phận mình không? Đúng thế không?

Nhưng ở đâu đó, có một giải pháp thật tuyệt vời. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào điều này. Phải có một cách nào để giải quyết mọi việc. Phải có cách để thực hiện nguyện ước của Misaki và hy vọng của tôi. Rõ ràng tôi đã biết câu trả lời rồi.

Tôi sẽ xóa đi nỗi đau của cô ta và khiến cô ta có thể tiếp tục sống tiếp, mỉm cười

và hạnh phúc. Tôi sẽ cho cô ta sức sống để đi đến ngày mai, sức mạnh để tiếp tục tồn tại. Phương pháp thì - tôi đã biết rồi, bằng cách nào đó.

Một lần cô ta đã nói với tôi: “Nếu loại Chúa trời xấu xa độc ác như thế tồn tại, thì chúng ta có thể yên bình mà sống đúng không? Nếu chúng ta có thể đổ hết nguyên căn bất hạnh của ta lên đầu Chúa, thì tâm hồn ta sẽ thư thái hơn đúng không?”

“Nếu tôi có thể tin vào Chúa...Tôi sẽ được hạnh phúc. Chúa là kẻ xấu, nên tôi có thể hạnh phúc.”

“Vấn đề là,” cô ta tiếp tục “Vấn đề là...tôi có một trí tưởng tượng tồi tệ, nên tôi không thể tin vào Chúa dễ dàng. Không lẽ ông ấy không thể cho tôi thấy một phép kì diệu hoành tráng nào như trong Kinh thánh được ư?”

Cô ta muốn tin vào Chúa, nhưng Chúa của cô ta là một kẻ phản diện xấu xa. Y là kẻ đã gây ra mọi điều xấu xa độc ác. Nếu cô ta tiếp tục tin tưởng vào sự tồn tại của ai đó độc ác như thế, Misaki đã nói rằng cô ta có thể tiếp tục sống hạnh phúc. Nếu một phép màu xảy ra trước mặt cô ta, điều đó sẽ chứng minh sự tồn tại của kẻ phản diện này. Cô ấy đã nói thế, trong trường hợp đó, cô ta sẽ tiếp tục sống tiếp. Tôi sẽ đáp ứng ước vọng của cô!

Phương pháp này vô cùng gian khổ, khủng khiếp, và sẽ đòi hỏi một sự hy sinh lớn lao. Nhưng điều đó là thứ tôi mong muốn. Được hy sinh bản thân để cứu nhân vật nữ chính sẽ là hành động anh hùng nhất tôi có thể làm.

À, tôi muốn huênh hoang với Yamazaki rồi đây. Tao đang sống đây, ngay phút giây này, đốt cháy cuộc đời bằng một cách thật tuyệt vời. Tao thấy mình thực sự đang sống đây. Tôi muốn ngẩng cao đầu mà huênh hoang với nó.

Đúng thế, nhìn một cách khách quan thì đây quả là một đêm kịch tính. Một cô gái vung vẩy con dao và tôi đang cố gắng giúp cô gái ấy khỏi tự tử. Cũng khá là cảm động đấy. Trong tình huống như thế, lời lẽ sẽ tuôn trào thôi. Trong hoàn cảnh này, tôi có thể sẽ nói được điều gì đó hay ho.

Misaki đang run rẩy. Tôi chắc cũng đang run rẩy theo. Tôi đang sợ muốn chết, nên tôi cố gắng dồn hết can đảm. Kỉ ức của hai mươi hai năm đã qua trượt qua đầu tôi. Tôi nhận ra tôi đã sống vì phút giây này, khi tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp cô gái này sống sót. Có lẽ đây là nhiệm vụ của đời tôi. Nếu không, thì thực sự chẳng có ý nghĩa gì... Nếu không việc tôi còn sống đến phút giây này chẳng có ý nghĩa gì, chẳng có ý nghĩa gì trong sự sống và sau đó là cái chết. Vào lúc đó, tôi hiểu mọi thứ. Tôi biết mọi thứ. Và mọi thứ đang liên hệ với

nhau.

Tôi sẽ giúp Misaki, người đang run rẩy vì sợ hãi. Tôi sẽ dành cả cuộc đời để giúp cô ấy. Tình trạng này hẳn là điều tôi hằng khao khát. Những “flag” chỉ tôi đến “ending” này đã phát lên. Cuộc đối thoại của tôi, dành cho ending này, là thứ duy nhất cần bật ra. Vì vậy tôi đứng dậy và đối mặt với nó. Misaki sẽ tìm được một ý nghĩa để sống. Sẽ có một happy ending.

Tôi sợ lắm. Làm ơn, giúp tôi.

Dẫu có thể, tôi dồn hết can đảm và ôm lấy Misaki đang run lên.

“Không phải lỗi của cô, Misaki.”

Tôi ôm lấy cô ta với tất cả sức lực của mình và thì thầm vào tai cô ta. “Hoàn toàn không phải lỗi ở cô, Misaki. Chẳng có chút gì là lỗi của cô hết.”

Cô ấy gầy ốm quá. Run lên bần bật, cô ấy bầu vú vào tôi, và màn đêm buông xuống quanh chúng tôi.

Cơn gió đêm ấy mạnh quá. Tuyết rơi nhẹ nhẹ. Sự yên tĩnh càng lúc càng thăm thẳm. Tại sao chúng tôi đau buồn thế này? Tại sao chúng tôi cô đơn đến thế? Cô có biết lý do không? Ồ, tôi hiểu đấy. Bởi vì chúng ta sắp rời xa, sắp nói lời vĩnh biệt.

Đó là lý do tại sao chúng ta run rẩy. Chúng ta vĩnh viễn cô đơn, và vĩnh viễn cô đơn. Luôn luôn là vậy, mọi thứ luôn luôn phải như vậy. Mọi người đều thế, nên đừng ghét chính bản thân cô. Đừng ghét bản thân mình. Có những thứ khác trên đời mà cô phải ghét.

Cô phải biết điều đó.

“Đúng, trên đời có những kẻ xấu, những kẻ làm hại cô, Misaki.”

Không cần buồn đau nữa. Không cần chút nào. Tại sao cô phải buồn. Nếu cô phải sống mãi mãi trong đau đớn, cô đơn và khổ sở, điều đó thật là vô lý. Sẽ kì lạ lắm đúng không? Chỉ là chuyện vớ vẩn thôi. Vì vậy, chắc hẳn có ai đó đứng sau tất cả những chuyện này. Một kẻ xấu xa đã bắt cô chịu đau khổ.

Chính vì thế...

Chính vì thế mà, trên đời này, những âm mưu bí mật tồn tại thực sự.

Tuy nhiên, hơn chín mươi chín phần trăm trường hợp những âm mưu bí mật có vẻ rất thuyết phục mà bạn nghe từ người khác chỉ là ảo tưởng, hay tệ hại hơn, những lời nói dối có chủ đích. Khi bạn đến thăm một hiệu sách, thế nào chẳng thấy đầy những tựa đề như là Âm mưu khổng lồ của người Do Thái để hủy hoại nền kinh tế Nhật Bản! Hay Âm mưu siêu Bí mật của CIA để che giấu Hiệp ước với người ngoài hành tinh. Chỉ là chuyện viễn vông thôi.

Mặc dầu vậy...

Mặc dầu vậy...

Một phần trăm nhỏ nhân loại thực sự đã gặp phải một âm mưu bí mật. Thật ra thì, có một người đã chứng kiến bằng con mắt thật của mình một âm mưu tồn tại, ở ngay phút giây này, tồn tại trong màn đêm bí mật tăm tối nhất.

Con người đó là ai vậy?

Là tôi đó mà.

Và tên kẻ thù là gì? Tôi biết chứ. Tôi đã biết từ lâu rồi, tên của tổ chức độc ác đã tra tấn chúng tôi, vị Chúa khủng khiếp mà Misaki đã ao ước mong mỏi. Tên nó là...

N.H.K.

Đúng thế. Bây giờ tôi nhớ mọi thứ rồi: tên của kẻ thù, nhiệm vụ của tôi, lý do để tôi tồn tại, lý do tôi đã cố gắng sống đến giờ, và lý do tôi đã tiêu phí mỗi ngày của mình trong sự trống rỗng và hư vô. Đúng, cuộc đời tôi tồn tại chỉ để cứu cô. Đây chắc là sự thật đấy. Đó hoàn toàn là sự thật, nên lắng nghe tôi đi!

Vẫn ôm chặt lấy Misaki, để cô ta không thể giằng người thoát ra, tôi giải thích ngắn gọn. “Nghe này Misaki, trên đời này, có một tổ chức độc ác tồn tại. Tổ chức đó tên là N.H.K. N.H.K là một tổ chức khổng lồ đã bủa vây toàn cầu. Họ là một hội kín bí mật độc ác, và họ là người đã bắt chúng ta nếm trải nỗi đau này. Đó hoàn toàn là lỗi của N.H.K. Sau việc này, nếu có bất cứ chuyện gì xấu xảy ra cho cô, thì đó toàn là lỗi của N.H.K hết!”

“Nói cho ngay là, cái tên N.H.K chỉ là một sự trùng hợp thôi. Cái tên thực chẳng có ý nghĩa gì. Nếu cô không thích chữ N.H.K, cô có thể gọi nó kiểu gì cũng được. Nếu cô muốn, cô thậm chí có thể gọi nó là Satan. Hay vị Chúa độc ác, kiểu gì cũng như nhau mà thôi.”

“Tôi nói thật đấy. Cái tên chẳng có ý nghĩa gì. Chúng chỉ là một chuỗi những âm thanh. Một kẻ thù tưởng tượng tra tấn cô. Đó là ý nghĩa thật sự của N.H.K đấy. Ví dụ như, nói về chị gái của cậu lạc bộ thời trung học của tôi mà xem. Đối với cô ấy, nó có thể là: Nihon Hiyowa Hyoukai (Mạng lưới những kẻ Yếu đuối Nhật Bản) vì sự yếu đuối của chị ấy luôn đánh bại chị ấy. Chị ấy yếu đuối cả về trí óc lẫn tâm thần.”

Làm ơn, đừng rạch cổ tay chị nữa. Làm ơn, hạnh phúc đi, bằng cách nào đó.

Tôi tiếp tục. “Trong trường hợp của Misaki, N.H.K nghĩa là “Nihon Hikan Kyoukai” - Mạng lưới Bị quan Nhật Bản - Bởi vì sự không may cô gặp phải từ khi mới sinh, Misaki, cô đã nhìn mọi thứ theo cách tiêu cực vô cùng. Làm ơn, hãy tha thứ tôi vì tôi còn sống đi. Đừng ghét tôi. Cô luôn đánh bại mình theo kiểu đó.”

“Vậy N.H.K của tôi là...”

“Thật ra đó là lỗi của N.H.K mà tôi trở thành hikikomori, cũng như đó là lỗi của họ mà cô đau khổ, Misaki. Đó là sự thật đấy. Tôi đã khám phá điều này bằng một sự tình cờ. Tôi đã chiến đấu với chúng. Tôi đã chiến đấu lâu lắm rồi, nhưng điều đó chẳng còn quan trọng gì nữa. Tôi cuối cùng đã bị chúng làm hại, và chúng sẽ giết tôi. Nhưng Misaki, cô ổn mà, cô phải sống tiếp đi, thật khỏe mạnh nhé.”

Misaki rõ ràng đang sợ lắm, khi tôi nói toàn những chuyện vớ vẩn như thế.

Tôi buông cô ấy ra và lùi lại. Bây giờ, tôi sẽ cho cô ấy thấy một phép màu, một phép màu vĩ đại, để chứng tỏ cho cô ấy sự tồn tại của N.H.K. Tôi sẽ tiết lộ cho cô ấy về thân phận thực sự của mình là một chiến binh mạnh mẽ đang chiến đấu chống lại N.H.K, và tôi sẽ đánh bại chúng cho cô.

Nếu tôi làm thế, Misaki hẳn sẽ tin câu chuyện của tôi. Cô ấy sẽ sống tiếp và mỉm cười. Cô ấy chắc chắn sẽ không còn ghét chính mình, và sự bi quan của cô ấy sẽ được chữa lành.

Đó là câu trả lời. Tôi sẽ cho cô ấy tình yêu không thay đổi. Cô đã sợ hãi. Cô luôn sợ bị mọi người ghét bỏ. Cô sợ rằng tình cảm mọi người dành cho cô sẽ thay đổi. Nhưng cô sẽ ổn thôi mà. Tình cảm của tôi sẽ không bao giờ đổi đâu. Tôi yêu cô, tình cảm đó sẽ tuyệt đối chẳng bao giờ thay đổi.

Và lý do là...?

“Á! Tôi không thể tiếp tục rồi! N.H.K đang tấn công vào tâm thần tôi đây!”

Tôi lặn lộn trong tuyết.

“Trông tôi có giống thằng khùng không? Nếu vậy, cả điều đó nữa, cũng được gây ra bởi N.H.K. Tôi sẽ bị giết ngay! Tôi sẽ bị giết bởi N.H.K! Nhưng tôi sẽ phản đòn ngay đây! Cô đứng đó mà coi!” Tôi đứng dậy và cầm đầu chạy, đến rìa vách đá.

Ban đầu thì tôi chạy chậm rãi thôi.

“Chào nhé, Misaki! Chân tôi đang tự di chuyển. Tôi sẽ bị N.H.K giết. Nhưng vào phút giây tôi chết, tôi dự định làm gì đó để đáp lại nó. Tôi sẽ hủy diệt chúng!”

Tốc độ của tôi càng lúc càng nhanh.

“Đúng thế! Để đánh bại N.H.K, tôi sẽ phải hy sinh cuộc đời mình để tôi dùng chiêu tấn công đặc biệt đây. Đó là lý do tôi phải đi, nhưng tôi sẽ bảo vệ cô!”

Tôi đạt đến vận tốc tối đa.

Tôi phải chạy vào màn đêm bằng tất cả sức lực. Rìa vách đá đang càng lúc càng gần. À, tôi nhảy xuống đây. Tôi sẽ lặn xuống. Tôi sẽ dùng đòn tấn công đặc biệt của mình.

Vì sự ngu ngốc không tưởng tượng của tôi, Misaki sẽ phải tin vào tổ chức độc ác đó. Vì đòn tấn công đặc biệt của tôi, cô ấy có thể nhìn thấy ngày tàn của tổ chức độc ác ấy. Và điều đó có thể sẽ mang lại cho Misaki hạnh phúc.

Và dẫu điều gì có xảy ra, Misaki sẽ không thấy tội lỗi. Đây luôn là điều tôi muốn. Tôi đã luôn muốn chết.

Tôi sẽ hoàn thành mục đích cuộc đời mình và cứu Misaki nữa. Rõ ràng, đây là cách tốt nhất, một mũi tên bắn hai con chim. Tôi là người luôn muốn chết. Tôi đã luôn, luôn muốn chết.

Dẫu sao, tôi đã tìm cách để bỏ đời chính mình. Nhưng điều đó hóa ra là không thể. Một kẻ yếu đuối như tôi không thể tiếp tục chuyện tuyệt thực: giới hạn của tôi chỉ có bốn ngày. Sau đó, tôi đã làm việc để kiếm sống. Đó là lần duy nhất tôi đã làm việc chăm chỉ trước khi chết. Tôi đã luôn tìm cách chết.

Nói tóm lại, tôi là một thằng điên còn hơn cô nhiều. Điều đó chứng minh rằng, về mặt tình cảm, tôi là một kẻ bất thường. Ý tôi là, nếu không thì tôi đâu có làm một chuyện thế này, đúng không? Misaki, khi cô nhìn xuống tôi, cùng một lúc, làm ơn hãy chấp nhận tình yêu hay cái gì đó tương tự của tôi. Tôi sắp chết rồi đây, nhưng Misaki, cô phải sống tiếp nhé. Tôi sẽ đánh bại tổ chức N.H.K và tiêu diệt đám độc ác đó. Làm ơn, hãy tin vào điều này. Nếu cô tin, cô có thể tiếp tục sống. Misaki, cô có thể tiếp tục sống.

Hãy nhìn thật kĩ đòn tấn công của tôi và đột nó vào trí não cô đi. Nhìn đi, cô thấy không? Cô có thấy Trái bom Cách Mạng, sáng bừng trong tay phải tôi không? Đó là Trái bom Cách Mạng mà Yamazaki đã chặn chờ không dùng, một trái bom sẽ làm rung chuyển mặt đất, trái bom tiêu diệt bọn độc ác. Nó yếu, yếu lắm, yếu đến mức không thể thổi bay bọn N.H.K. Nhưng nó đủ mạnh để thổi bay sinh vật hèn hạ, khôn khéo, vô dụng này - nói ngắn gọn, thì là tôi. Và nếu tôi chết, tổ chức N.H.K của tôi cũng sẽ biến mất, bởi vì N.H.K là Chúa. Đó là cả thế giới. Và với cái chết của tôi, thế giới của tôi sẽ tan rã. Và N.H.K sẽ biến mất. Đó là lý do tại sao tôi phải thi triển đòn tấn công đặc biệt ngay bây giờ, với Trái bom Cách Mạng huyền thoại.

Tôi sắp chết rồi. Tôi sắp nhảy xuống vực đây. Phía sau tôi, Misaki đang hét gì đó, nhưng giọng của cô ta không còn vang đến tôi.

Không ai có thể dừng tôi lại nữa.

Thật là tuyệt vời! Cơ thể của tôi chạy như bay. Tôi thấy tuyệt quá. Tôi thấy đầy năng lượng, cảm cổ chạy nhanh hết mức đến vách đá, trong bóng tối. Tôi cũng sợ nữa. Tôi không muốn chết.

Chẳng có lý do nào cho tôi tiếp tục sống cả. Tôi cũng không muốn sống.

Tôi sẽ chết ngay đây. Chỉ còn cách vách đá vài mét. Chỉ vài giây nữa, một nhịp đập của trái tim thôi chứ gì, tôi sẽ bay người ra bầu trời rộng lớn.

Chỉ vài giây nữa thôi, vung vẩy tay hết mức có thể, duỗi dài chân ra, tôi sẽ nhảy xuống. Lần đầu tiên, tôi có thể trốn thoát, bỏ lại căn hộ một gian, sáu chiều của tôi và bay cao càng lúc càng cao lên bầu trời. Tôi sẽ nhảy và bay. Chỉ một chút nữa thôi. Tôi sẽ bay ngay đây.

Tôi sẽ nhảy xuống biển Nhật Bản, mặc dù tôi đang chạy lấy đà. Tôi sẽ nhảy xuống.

Tôi sẽ nhảy xuống...

Tôi đang nhảy...

Nhảy rồi.

Tôi nhảy rồi!

Hay chân tôi rời khỏi mặt đất. Cơ thể tôi bồng bềnh trong không khí, và chỉ một chốc, tôi sẽ rơi xuống.

Tôi sẽ rơi xuống biển Nhật Bản.

Cái kết đang gần kề - giống y như cái game khiêu dâm mà Yamazaki làm, tôi sẽ dùng chiêu thức đặc biệt tấn công tổ chức N.H.K. Để bảo vệ nữ nhân vật chính, tôi sẽ lao vào trận chiến cuối cùng. Tôi đã mong mỗi cái kịch bản game đó, và tôi sẽ chết y hệt như tôi muốn đây. Đó là cái kết hạnh phúc vĩ đại nhất trên đời.

Chẳng mấy chốc tôi sẽ được cứu thôi...

Rồi, chuyện ấy xảy ra. Đột ngột, điều gì đó xuất hiện quấy rầy tâm trí tôi. Cái kết của game đó - đầu tôi đã cố thế nào, cũng không nhớ được nó. Liệu người hùng có đánh bại được tổ chức độc ác đấy không? Thật ra thì, liệu có một cái kết nào hay không?

Ai đó đã nói, “Chẳng có cách nào thắng được đâu.”

Có lẽ đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Tôi chắc là đã mất ý thức từ lúc nãy rồi. Khi tôi lượn qua khoảng hư vô, biển cả đen ngòm và bầu trời lấp lánh ánh sao rực rỡ trải ra trước mắt tôi.

Và tôi thấy chúng. Chúng đang cười nhạo tôi.

Cơ thể tôi sẽ rơi xuống ngay đây. Tôi sẽ chết. Chuyện đó sẽ phải xảy ra.

Nhưng chúng nói: “Nhớ lại đi.”

Trên vách đá này, nơi nhiều sự vụ đã xảy ra, người ta đã xây những công trình

bảo hộ để ngăn ngừa những vụ tương tự. Trái bom Cách Mạng tịt ngòi không nổ.

Tôi hét lên: “Các người làm trò đó sao? Hèn hạ quá!”

Nhưng không ai trả lời tôi.

Chương 11: Chào mừng đến với N.H.K

Mùa xuân đã đến rồi.

Đương nhiên, tôi ru rú ở trong phòng.

Tại sao? Tại sao tôi ru rú ở đây? Cố lên đi nào! Ra ngoài làm công việc gì tử tế đi! Tôi cố gắng chải rửa mình như thế, nhưng dĩ nhiên là, trốn thoát khỏi cuộc đời của một hikikomori có dễ dàng đâu.

Tôi vẫn bị hành hạ bởi chứng kích động trước đây, khao khát muốn tự sát đôi lúc lại sôi sục trở lại, và tất cả những vấn đề khác tôi gặp phải (tiền thuê nhà tăng hoặc cửa hiệu tạp hóa yêu thích của tôi đóng cửa chẳng hạn). Hơn nữa, ngày mai tôi có việc làm bảo vệ. Thật là khôn khổ.

Tôi vô cùng lo lắng trầm cảm.

Mặc dù vậy, anh đào vẫn nở rộ ngoài cửa sổ. Những tân sinh viên đại học đi ngang trước căn hộ. Tôi cảm thấy tệ hại như là bị thế giới này bỏ rơi rồi, như thể tôi bị toàn nhân loại chế diễu vậy.

Ví dụ như là, Yamazaki mới gửi cho tôi một tấm thiệp. Một bức ảnh in trên thiệp cho thấy Yamazaki đang cười toe toét cùng một cô gái xinh đẹp. Nó viết: “Ồ, em nghĩ là em sắp cưới vợ rồi. Hai ông bà già em cứ quấy rầy mãi chuyện em phải ổn định với ai đó đi. (Ở quê thì chuyện cưới xin dễ dàng lắm.) Và bởi vì chẳng còn lựa chọn nào khác, em đã tới coi mắt có một lần, và nhìn nè! Cô ấy thật tuyệt vời.”

Có lẽ bây giờ là thời đại mà một thằng lolicon thích game khiêu dâm cũng có thể tìm được hạnh phúc.

Chết đi! Xuống địa ngục đi.

Tiếp theo là thiệp năm mới gửi bởi chị gái học lớp trên:

“Nhà của chúng tôi là một biệt thự rộng lắm. Chị với chồng chị rất yêu nhau. Chị sắp sinh em bé rồi.”

Chị ấy có vẻ rất hạnh phúc.

Xuống địa ngục đi.

Hơn thế nữa, cuộc đời của Misaki luôn, cũng đã thực sự có tiến triển tích cực. Khi cô ta trở về nhà ông cậu, tự nhiên là đã bị quát mắng nên thân. Cô ta dường như đã chìm đắm kiểm điểm về sự kiện hôm đó. Dần dần, một ngày, cô ấy tới nói chuyện với tôi. “Anh nghĩ tôi nên làm sao để xin lỗi cho đúng cách đây?”

“Chẳng phải chỉ cần cô sống mạnh khỏe là đủ rồi ư?”

“Tôi gây nhiều rắc rối hơn tôi có thể nhận thức được, nên vậy là không đủ, hiểu chứ? Tôi cần chuyện gì đó để, anh biết đó, hết lòng mình họa sự biết ơn và hối cải của tôi.”

“Ông cậu cô cũng khá già lắm, đúng không, nếu thế thì, tại sao cô không tiếp tục học đại học đi? Nhớ lại thì, cô đã đậu kì thi tuyển sinh đúng chứ?”

Tôi chỉ cho cô ta những lời khuyên chung chung mà không nghĩ về nó sâu sắc lắm. Rồi thì, vài tháng sau, lời khuyên của tôi đã trở thành một phần thực tế cuộc đời cô ta. Mùa xuân này, Misaki sẽ thành sinh viên đại học. Đương nhiên trường của cô ta là một ngôi trường cả tôi cũng có thể gia nhập được dựa theo mức điểm, nên chẳng có gì đáng bất ngờ mấy, nhưng...

Dẫu sao cô gái đó sẽ thành sinh viên đại học trong khi tôi chết dí ở cuộc đời một thằng làm việc tự do và một hikikomori.

A, tôi không chịu nổi nữa. Xuống địa ngục đi, tất cả các người!

Họ nói rằng lời nguyện đó sẽ dễ dàng phản phé. Nên tôi đè nén tình cảm của mình xuống và cố chúc cho mọi người hạnh phúc. “Ngay cả khi rớt xuống địa ngục, hãy cố gắng nhé, tất cả mọi người!”

Tôi nữa, cũng đang cố thay đổi, từng chút từng chút một.

Lý do của việc đó là mâu giấy tôi đang cầm đây.

Đó là một hợp đồng, viết trên một miếng giấy xé ra từ cuốn sổ. Để thỏa mãn hợp đồng, tôi chẳng còn cách nào khác ngoại trừ cố gắng.

Đêm hôm đó...

Tôi đã nhảy, và tôi bị dừng lại đột ngột. Tôi đã hạ cánh phía trên tấm lưới ai toàn bọc quanh vách đá để ngăn tai nạn. Khung sắt đã được cắm sâu vào vách đá, tạo thành hình móc. Đúng là một địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng, họ đã cố hết sức để dựng hàng rào theo một cách không phá hỏng cảnh quan. Và cũng đúng là một địa điểm tham quan nổi tiếng, phương pháp phòng vệ này chẳng có gì sơ hở cả.

Tôi muốn khóc.

Nên tôi khóc.

Tôi muốn chết, nhưng không thể chết. Nếu tôi bước ra với một chân thôi, thì lần này tôi có thể bay thật. Nhưng tôi không thể. Không thể làm vậy được. Hai chân tôi run lên bần bật, tôi buồn nôn, và tôi không còn muốn ở đó tí nào.

Tôi khóc lóc như đòi ai đó làm gì đi. Tôi khóc rằng tôi muốn chết. Làm ơn giết tôi đi, tôi thầm nghĩ. Tôi ước gì có ai đẩy tôi.

Tôi không muốn trở về nhà nhốt mình trong căn hộ, và tôi không muốn thấy gương mặt Misaki. Tôi không muốn nghĩ về bất cứ điều gì quá rắc rối bây giờ, và tôi không muốn chịu thêm đau khổ nữa. Tôi chỉ muốn chết ngay bây giờ thôi.

Tôi vò đầu, co người lại, và ngửa ra sau. Trông hài hước thảm hại. Tôi cứ như một thằng ngu. Mỗi lần gió thổi mạnh, tôi lại sụp xuống trên tứ chi rồi bám chặt lấy hàng rào. Tôi sợ. Tôi sợ rơi xuống. Tôi lạnh cả người chỉ bằng chuyện nhìn xuống.

Phía dưới tấm lưới đó là biển Nhật Bản. Những ngọn sóng gầm gào rung chuyển. Cứu tôi với! Không, không, đừng cứu tôi! Đừng cười nhạo tôi! Tôi phải làm gì đây? Đừng chế giễu tôi! Đừng nhìn! Đừng nhìn hướng này! Tại sao cô khóc? Tao mới là người muốn khóc đây!

Misaki thò đầu ra khỏi vách đá và nhìn xuống tôi.

Tôi che mặt bằng cả hai bàn tay. Tôi không biết phải làm gì khác. Tôi không muốn bị sỉ nhục thêm nữa.

Vươn người từ vách đá, Misaki chìa tay ra. Cô ta đang cố gắng cứu tôi. Gương mặt cô ta nói rằng cô ta thương hại tôi. Hắt bàn tay giờ ra của cô ta đi, tôi đặt một chân lên vách đá và tự mình trèo lên. Tôi thi thoảng trượt chân trên những phần đã đóng băng rồi ngã xuống lưới. Đến lần thứ ba, tôi cũng trèo lên được độ bảy thước trên vách.

Tôi ngã xuống bên mép vực. Misaki đứng trước mặt tôi.

Nắm lấy tay tôi, cô ta kéo tôi về phía đường cao tốc mạnh hết mức có thể. Cô ta đang cố gắng đưa tôi ra khỏi mép vực nhanh hết mức có thể, và tôi bị kéo theo trên nền tuyết. Khi chúng tôi đến gần băng ghế nơi đã ngồi mấy phút trước, cô ta bắt đầu đánh tôi. Cô ta đánh tôi túi bụi. Vai tôi đau nhói. Tôi gập người lại, và Misaki ngã người xuống tôi. Cô ta gục mặt vào ngực tôi, chỉ phát ra những tiếng khóc không phải từ ngữ.

Bàn tay phải của tôi, bị con dao sượt phải, bắt đầu đau. Máu vẫn chảy không ngừng.

Misaki nắm lấy bàn tay tôi. Tôi cố gắng đẩy cô ta đi, và một chút máu rơi xuống má cô ta. Cô ta chẳng thèm lau nó đi nữa. Ngồi đè lên tôi, cô ta búng đầu khóc. Tôi cố gắng đẩy cô ta ra, nhưng cô ta không chịu buông tôi. Cô ta đẩy vai tôi xuống, và cứ như thế trong một lúc lâu, run lên bần bật. Vẫn còn lảo đảo, cô ta đưa nắm đấm lên, giáng xuống ngực tôi. Cô ta cứ thế đấm tôi túi bụi.

Sau cùng thì mặt tôi cũng bị đánh luôn.

Cô ta chẳng biết kiềm chế gì. Ý thức của tôi mờ đi.

Đưa nắm đấm lên lần nữa, Misaki nói: “Anh không được chết.”

Tôi im lặng, không biết phải trả lời thế nào. Nên cô ấy lại đấm vào mặt tôi nữa. “Làm ơn, đừng chết.”

Vì tôi không muốn bị đấm tí nào nữa, tôi không có cách nào khác hơn gật đầu. Vì vậy, tôi gật đầu và bằng cách nào đó xoay sở được một nụ cười. Tiếp theo, tôi nghĩ tới chuyện nói cho cô ta nghe lời bông đùa nào đó. Nhưng điều đó là không thể.

Bật ra một tiếng kêu, tôi khóc.

Misaki không thèm nhìn đi hướng khác. Cô ấy cứ chăm chăm nhìn vào tôi. Cuối cùng chúng tôi cũng bình tĩnh lại. Cứ thế này, cả hai sẽ chết vì lạnh mất, nên chúng tôi quyết định rời khỏi mũi đất.

Cuộc đời đau khổ và khó khăn lắm. Rất nhiều thứ sẽ hãm hại ta. Thật sự rất khó khăn.

Khi đã trở về con đường chính, tôi nhận ra một điều kinh khủng: Chúng tôi sẽ trở lại nhà ga bằng cách nào?

“Đi taxi mất một giờ lận, có nghĩa là...”

“Ừ, nếu đi bộ chắc là tới sáng lận...”

Tôi thấy tuyệt vọng vô cùng.

Misaki kéo tay tôi. “Gần đây có một căn nhà bỏ hoang, nhưng...”

“Nhà bỏ hoang?”

“Nhà tôi đó mà.”

Bước thêm mười phút nữa, chúng tôi đến căn nhà bỏ hoang ấy. Cửa sổ đã vỡ, và một cái hố rất lớn xuất hiện trên cửa trước. Chúng tôi ở một đêm trong căn nhà gần như sập sục xuống. Đáng ngạc nhiên là, tôi chẳng nhớ nó lạnh lùng mấy cả.

Chúng tôi nói và nói về đủ thứ chuyện trong căn nhà đó, nơi mỗi bước đều gặp chỗ nào đó sàn nhà bị hỏng. Misaki kể cho tôi về kí ức của cô ta trong căn nhà. Phần đông chúng rất đau đớn, nhưng một số cũng khá đẹp nữa.

“Người cha ruột của tôi...Tôi không nhớ mặt ông ấy nữa, nhưng ông ấy đặt tên tôi. Vì có một mũi đất đẹp ở gần đây, ông ấy đặt tên tôi là Misaki - nghĩa là mũi đất. Cái tên nghe hợp lắm, đúng không?”

Tôi bật cười.

Dần dần tôi thấy mệt rã ra. Sau khi tôi ngủ thiếp đi được vài giây, Misaki đột ngột lắc tôi nhẹ nhàng. “Cuối cùng thì, N.H.K là cái gì thế?”

Vì đó sẽ là một cuộc trò chuyện khá lâu, tôi không lặp lại lời giải thích nữa. Misaki ngồi dậy từ cái áo khoác cô ta đang dùng làm chăn, và kéo ra cuốn sổ đặc biệt trong túi.

“Tôi cũng có nghĩ đến một N.H.K nữa.”

“Hả.”

“Trời tối quá, nên anh dùng bật lửa được chứ? Ồ, ổn rồi. Tôi có thể đọc chữ trong bóng tối mà.” Cô ta nói nhanh, khi bắt đầu viết gì đó trên tờ giấy với một cây bút bi.

“Ừm xong rồi nè.” Cô ta xé tờ giấy ra và chuyển cho tôi.

Ánh sáng duy nhất chiếu tới là từ mặt trăng ngoài cửa. Ngửa mặt lên, tôi neho mắt cố đọc rõ nội dung của tờ giấy.

Hợp đồng về trở thành thành viên của N.H.K (Nihon Hitojichi Kokankai - Mạng lưới trao đổi con tin Nhật Bản)

Mục đích của Hitojichi Kokankai là:

Những thành viên sẽ trao đổi con tin với nhau, các anh sẽ trao cho nhau mạng sống như những con tin. Nói cách khác, điều đó có nghĩa là: “*Nếu anh chết, tôi cũng chết mất, đồ khốn!*” Nếu chúng ta làm cách này, chúng ta sẽ không thể hành động, như những cường quốc hạt nhân gườm mắt nhìn nhau vào thời Chiến tranh lạnh. Và nếu chúng ta có muốn chết, chúng ta cũng không thể làm thế.

Nếu tình huống này chuyển thành: “*Tôi không quan tâm, mặc anh có chết hay không*”, thì hệ thống của nhóm này đã thất bại. Hãy cố gắng để cho điều đó không xảy ra.’

Chủ tịch của tổ chức N.H.K: Misaki Nakahara.

Tên: _____ **Số hiệu thành viên:** _____

“Này, kí mau đi chứ.”

Tôi cầm lấy cây bút bi từ tay cô ta. Chuyện này làm tôi bối rối một lúc. Cuối cùng thì, chẳng có gì thay đổi. Có vẻ như không gì biến chuyển mấy may.

“Hãy cùng nhau nhìn về cuộc sống phía trước” ư? Cô là con ngốc hả? Chúng ta có giấc mơ, nên chúng ta sẽ ổn thôi? Chúng ta chẳng có giấc mơ nào cả.

Tôi thầm nghĩ liệu tôi có nên sống như trước kia, tự nhủ thầm rằng mình không

thể chịu đựng được nữa.

Như thế có ổn không? Mà đang nghĩ gì vậy.

Tôi lo lắng đắn đo một lúc, nhưng cuối cùng tôi cũng chỉ ký hợp đồng.

Trong lúc đó, Misaki, nhét hợp đồng vào túi, nắm lấy vai tôi và kéo tôi lại gần. Hai cặp mắt chúng tôi gần sát nhau. Và rồi, bằng một giọng thật nhỏ, cô ta tuyên bố: “Chào mừng đến với N.H.K!”

Giọng nói vui vẻ quá đà của cô ta nghe thật buồn cười.

Cố kìm nén tiếng cười, tôi thầm nghĩ: Tôi không biết chuyện này sẽ tiếp tục bao lâu, nhưng tôi sẽ cố hết sức vậy.

Tôi đã có một quyết định nhỏ nhất thế đấy.

Thành viên số 1 của N.H.K, Satou Tatsuhiko, đã được sinh ra.